

ΕΓΚΩΜΙΑ ΚΑΙ ΥΜΝΟΙ

ΚΑΙΣΑΡΙΟΥ ΔΑΠΟΝΤΕ

(Μοναχοῦ ξεροποταμινοῦ)

Εἰς τὴν Παναγίαν, τοὺς Ἀρχαγγέλους καὶ
διαφόρους Ἅγίους.

ΕΙΛΗΜΜΕΝΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΙΚΟΥ

Τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ
Δασκαλόγον Πάπα Ρώμης

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΑΠΑΝΑΙΣ
ΣΑΒΒΑ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ
(Κελλιώτου Βατοπεδιωνοῦ)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΝΙΚΟΛΑΙΔΟΥ

1908

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΕΠΙΦΑΝΙΟΝ

Η κούσατε ω̄ ξνδοξον Ἀκροατήριον μου,

*Ω̄ Ιερὸν Χριστιανὸν στίφος καὶ ἀδελφῶν μου;

*Η κούσατε Ἀγάπητοὶ τὸν τοῦ Ἐπιφανίου

Βίον καὶ κατορθώματα πατρός μας τοῦ Ἅγιου;

Δὲν εἶναι, ω̄ς ἐγράψαμεν, εἰς τὸ προοίμιόν μας

*Ο μέγας Ἐπιφάνιος, ὁ πρέσβυς πρὸς Θεόν μας,
Ξεχωριστὸς ἀπὸ ὁλουγοὺς τοὺς ἄλλους μας Ἅγιους;

*Ο βίος τοῦ δὲν ξαπερνᾷ τῶν ἀλλωνῶν τοὺς βίους;
Δὲν εἶναι ὅμοιος πολλὰ τῶν Πρωτοχορυφαίων,

Πέτρου, καὶ Παύλου, Μαθητῶν ἔκεινων τῶν ἐνθέων;
Πέτρος τὸν Παραλυτικόν, καὶ τὸν ἀπὸ κοιλίας

Μητρὸς χωλὸν ιάτρευσε χωρὶς ἀργοπορίας.

Μόνον ἐν τῷ δνόματι Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου,

Εἰπόντος (καθὼς γέγραπται) Πέτρου τοῦ κορυφαίου.

*Ο θεῖος Ἐπιφάνιος ω̄ς δέκα θεραπεύει

*Ἐν τῷ αὐτῷ δνόματι εύθὺς καὶ ιατρεύει.

*Ο Πέτρος μας τὴν Σάπφειραν, ὅμοιος καὶ Ἀνανίαν,

Μὲ λόγον τοὺς ἐνέκρωσε τὴν ὡραν τὴν ίδιαν.

*Ο Ἐπιφάνιος μας δὲ τὸν ψευδαπεθαμμένον,

Τὸν τῆς γῆς ὡσὰν νεκρόν, ξαργοῦ ἐξαπλωμένο.

Ο Πέτρος μας τὴν Ταβιθᾶ γενερήν τὴν ἀνασταίνει,
Καὶ εἰς τὰς κλαιούσας ζωντανὴν αὐτὴν τὴν παραστένει.
Ο Ἐπιφάνιος μας δὲ τρεῖς τέσσαρας εὐθέως,
Εὐθύς, καὶ δίχως προσευχῆν, δὲν γίνετον ἀλλέως.
Ο Παῦλος μας ἐτύφλωσε διὰ τῆς προσταγῆς του
Τὸν Μάγον (α), ἀντικείμενον τῆς θείας διδαχῆς του.
Ο Ἐπιφάνιος μας δὲ τὸν μάγον ἐν Περσίᾳ
Ἐβούθανε προστακτικῇ καὶ τοῦτος ἔξουσίᾳ.
Τὸν Ἱεροσολύμων δὲ εἶχε τὸν ἐτυφλώσει,
Ὑστερα δὲ τὸ ἔνα του μάτι τὸν εἶχε δώσει.
Ο Παῦλος μας ἐδίωξεν ἀπ' τὴν δαιμονισμένην
Παιδίσκην τὸ δαιμόνιον, καθὼς μαντευομένην.
Ο Ἐπιφάνιος μας δὲ ἐδίωξε δύο τρία,
Καὶ τοῦτος, ως ὁ Παῦλος μας, μιᾷ ἐν ἔξουσίᾳ
Κοντολογῆς ὅτι λογῆς ἐστάθη ἡ αὐθεντεία
Ἐκείνη ἡ Ἀποστολικὴ ἐν πάσῃ ἀσθενείᾳ.
Τοιούτης λογῆς ἦτονε καὶ τοῦ Ἐπιφανίου
Ἡ δύναμις Ἐπιφανῆς διὰ παντὸς τοῦ βίου.
Ως καθὼς ἵσχυσε λοιπὸν εἰς τὴν θαυματουργίαν
Νὰ φθάσῃ Ἀποστολικὴν τελείαν ἔξουσίαν.
Τοιουτορόπως ἵσχυσε καὶ εἰς Θεολογίαν
Νὰ φθάσῃ διδασκαλικὴν ἀκρότητα σοφίαν.
Καθὼς, ὁ Παῦλος ἔφθασεν εἰς τὴν θαυματουργίαν
Πέτρον τὸν πρῶτον ὑστερος, καὶ εἰς φιλοθείαν.
Οὕτως ὁ Ἐπιφάνιος ἔφθασε Βασιλείους,
Ἀνεπιστήμων ἄνθρωπος, καὶ γε τοὺς Γρηγορίους.

(α) Ἐλύμαν τὸν Μάγον.

Ωστε ὁ Ἐπιφάνιος, καὶ Παῦλος, μιὰ καρδία.
Ἡτανε, καθὼς ἦταν καὶ γένος, φιλὴ μία.
Οθεν αὐτὸς καὶ Μοναχός, καὶ μετὰ ἀληθείας
Ἄνετρεψεν αἱρετικῶν πάντων τὰς γλωσσαλγίας.
Ἐβραῖος ὄντας, ἀμαθής εἰς τὴν φιλοσοφίαν,
Καὶ οὐχ ως οἱ Πατέρες μας καὶ εἰς τὴν εὐγλωττίαν.
Θαῦμα εἰς τὴν ἀλήθειαν, Θεὸς νὰ εύδοκήσῃ
Μὲ τὰς προκρίτους χάριτας αὐτὸν νὰ τὸν στολίσῃ
Καὶ ως ἐθαυμαστώθηκεν εἰς τὴν θαυματουργίαν;
Οὕτως ἐθαυμαστώθη καὶ εἰς ὑψηλορίαν,
Ἐφάνηκεν Ἀπόστολος εἰς τὴν τερατουργίαν,
Ἐφάνη Ἀθανάσιος εἰς τὴν θεηγορίαν.
Ο Ἅγιος Βασίλειος σὺν τῷ Ἀθανασίῳ,
Οἱερὸς Χρυσόστομος, ἀμα τῷ Γρηγορίῳ,
Ισχυσαν καὶ ἐπάλαισαν μὲ ἔνα, ἡ καὶ δύο,
Ἐστω καὶ τρεῖς αἱρετικούς, ἐν τῷ παρόντι βίῳ,
Τὸν Ἀρειον, φέρε εἰπεῖν μετ' Ἀπολιναρίου,
Καὶ γε τὸν Μακεδόνιον, μετὰ τοῦ Νεστορίου.
Ομοίως καὶ ὁ Κύριλλος, ὁ Μάξιμος, καὶ ἄλλοι,
Πατέρες, καὶ Διδάσκαλοι, μικροί τε καὶ μεγάλοι.
Αλλὰ ὁ Ἐπιφάνιος μόνος καὶ Μοναχός του
Μὲ ἑδομῆντα πάλαιψεν, ὡς τῆς δυνάμεως του.
Καθὼς ἐτοῦτο φαίνεται εἰς τὰ συγγράμματά του
Τὰ ἀξιοθεώρητα καὶ τὰ θεάρεστά του.
Ο Ἅγιος Βασίλειος, καὶ οἱ ῥηθέντες ἄλλοι
Ρητορικὰ συνέγραψαν, καὶ μετεφραδείας κάλλη.
Ο θεῖος Ἐπιφάνιος χωρὶς τέχνην καμμίαν,
Ἀπλὰ δὲ Εὐαγγελικά, μὲ ἀπλαστολογίαν.

Ο Ἀγιος Βασίλειος λοιπόν, ὅμοι καὶ ἄλλοι,
Δύο, ἡ τρεῖς, ἡ τέσσαρας στεφάνους θέλουν βάλει..
Ο μέγας Ἐπιφάνιος μόνος του θέλει βάλει
Στέφανα ἑδομήκοντα, χαρὰ εἰς τὸ κεφάλι.
Ἐξ ὧν παράσχου καὶ ἡμῖν Ἀγιε τοῖς ὑμνοῦσι
Τὸν ζῆλόν σου τὸν ἔνθεον, καὶ πόθῳ σ'εὐφημοῦσι..
Ἄγιε Ἐπιφάνιε, τῶν Ἀρετῶν δοχεῖον,
Τῶν χαρισμάτων τοῦ Θεοῦ ἀνάπταυσις ταμεῖον..
Ἄγιε Ἐπιφάνιε, τῶν θείων Ἀποστόλων
Ομόθρονε, ὁμότροπε, τραῦμα τῶν διαβόλων..
Ἄγιε Ἐπιφάνιε, τῶν θείων Διδασκάλων.
Ομόσοφε, ὁμόροφε, θραῦσις τῶν ἀντιπάλων..
Ἄγιε Ἐπιφάνιε, Μαρτύρων, καὶ Ὁσίων
Ομόσκηνε, ὁμότιμε, καὶ Προφητῶν τῶν θείων..
Ἄγιε Ἐπιφάνιε, Ἀγγέλων τῶν Ἀγίων
Συνόμιλε συμπαρεστώς, θρόνον ἐπὶ τὸν θεῖον..
Ἄγιε Ἐπιφάνιε, δὲ τῆς Ὑπεραγίας,
Φίλος, καὶ ἐγκωμιαστὴς ἐξ ὅλης τῆς καρδίας..
Ἄγιε, Ἐπιφάνιε, δὲ τῆς ὁμοουσίου
Τριάδος δοῦλος γνήσιος, καὶ τῆς ὑπερουσίου,
Πατρός, Γίοῦ καὶ Πνεύματος, Θεοῦ τοῦ δοξοσθέντος..
Ἐργῷ, καὶ Λόγῳ ἀπὸ σοῦ, καὶ ὑπερασπισθέντος..
Αλλὰ καὶ σὲ δοξάσαντος ἐν γῇ διαφερόντως,
Ἐν οὐρανῷ δέ, ως εἰκός, ἔκει ὑπερβαλλόντως..
Ω, πρέπει δόξα, καὶ τιμή, πᾶσα καὶ αἰωνία.
Ἀγγελική, καὶ βρότειος, ἐνώσει ἐν Ἀγίᾳ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΔΑΠΟΝΤΕ
ΤΟΥ ΜΕΤΟΝΟΜΑΣΘΕΝΤΟΣ ΚΑΙΣΑΡΙΟΥ

(Μοραζοῦ ξεροποταμιοῦ)

ΛΟΓΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΝΕΟΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ

ΤΟΝ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ

Θαυμαστὸς ὄντως ὁ Θεὸς ἐν τοῖς αὐτοῦ Ἀγίοις,
Καθὼς ἐν τοῖς Δαχιτικοῖς κηρύττεται λογίοις.
Θαυμαστὸς ὄντως ὁ Θεὸς εἰς τὴν δημιουργίαν
Τοῦ οὐρανοῦ τε καὶ τῆς γῆς, ως λίαν θαυμασίαν.
Θαυμαστὸς ὄντως ὁ Θεὸς εἰς τὴν οἰκονομίαν
Τὴν τῆς ἐνανθρωπήσεως, ως σφόδρα ἔξαισίαν.
Θαυμαστὸς ὄντως δέ ἐστι καὶ εἰς τοὺς θαυμασίους,
Καὶ θεσπεσίους δούλους του, εἰς πάντας τοὺς Ἀγίους.
Οτι κατηγωνίσαντο, νίκησαν βασιλείας,
Ειργάσαντο τὸ δίκαιον ἐξ ὅλης τῆς καρδίας,
Διότι ἐπαγγελιῶν ἐπέτυχον τῶν θείων,
· Καὶ ἔφραξαν τὰ στόματα Λεόντων τῶν ἀγρίων.

Ἐσθεσαν δύναμιν πυρός, ἀπέφυγον μαχαίρας,
Καὶ ἐνεδυνάμωθησαν, ὅντες ἀσθενεστέρας.
Ἐγεννήθησαν ἴσχυροὶ εἰς τὸν καιρὸν πολέμου,
Γιὰ τοῦτο εἶναι θαυμαστός, θεῖοι Ἀκροαταί μου.
Καὶ ἔκλιναν παρεμβολάς, στρατεύματ' ἀλλοτρίων,
Ἄδυνατοι τῶν δυνατῶν ἔχθρῶν καὶ πολεμίων.
Γυναῖκες ἔλαθον νεκρούς, υἱούς των πεθαμένους,
Ταῖς τῶν Ἀγίων ιεραῖς εὐχαῖς ἀναστημένους.
Δι' αὐτὰ λέγω Ἀδελφοί, τὰ ἔργα τῶν Ἀγίων,
Καὶ διὰ τὴν ὑπερβολὴν θαυμάτων καὶ σημείων,
Μάλιστα μετὰ τὸν Χριστόν, δποῦ θαυματουργοῦσαν
Ὦς καὶ γυναῖκες, καὶ παιδιά, μόνον νὰ τὸν καλοῦσσαν,
Θαυμαστὸς εἶναι ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αὐτοῦ Ἀγίους,
Θαυμάζεται, δοξάζεται μὲ τρόπους γάρ μυρίους,
Γνωρίζεται γάρ δι' αὐτῶν Θεοῦ ἡ δυναστεία,
Καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια, καὶ δόξα του ἡ θεία.
Ἄλλὰ εἰς τὸν θαυματουργὸν Γρηγόριον τὸν πάνυ
Θαυμαστὸς ὅντως ὁ Θεὸς κατ' ἔξοχὴν ἐφάνη,
Τὸν Ἀγίον Γρηγόριον τὸν Νεοκαισαρείας,
Τὸν θαυμαστὸν καλλωπισμὸν τῆς θείας Ἐκκλησίας,
Τὸ θαῦμα τῆς ἀσκήσεως, καὶ τῆς Ιεραρχίας,
Τὸν ὑπὲρ πάντα λάμψαντα εἰς τὰς θαυματουργίας.
Διόπερ καὶ θαυματουργὸς πρεπόντως ὄνομάσθη,
Καὶ θαυμασίως ἐκ Θεοῦν ἐν πᾶσι ἐδοξάσθη.
Καὶ ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἀμέσως τοῦ ἐφάνη
Σὺν τῇ Παρθένῳ μαθητῇ, καὶ θείῳ Ἰωάννῃ.
Μεγάλη χάρις Ἀδελφοί, καὶ πλιὸν παρὰ μεγάλη,
Τῆς Θεοτόκου νὰ ἴσῃ τινὰς ἐν γῇ τὰ κάλλη.

Οποῦ οἱ Ἀγγελοι Θεοῦ ἰδεῖν ἐπιθυμοῦσι
Καὶ βλέποντές την χαίρονται, καὶ τὸν Θεὸν αἰνοῦσι.
Πῶς ἐδυνήθη κατὰ γῆς νὰ κάμη ἐνα πλάσμα.
Ἀγγέλων τιμιώτερον, θαῦμα Ἀγγέλων ἄσμα.
Ἐνα καθρέπτην καθαρὸν ὡς τόσον θαυμασίως,
Καὶ ἀπὸ χῶμα μάλιστα, ἀπὸ πηλὸν Κυρίως.
Οποῦ νὰ λάμπῃ βέβαια ὑπὲρ τοὺς οὐρανίους,
Καὶ νὰ φωτίζῃ ἐκ Θεοῦ καὶ τούτους, τόσῳ θείους.
Τοῦτο ἡ Θεοτόκος μου, τοῦτο ἡ Παναγία,
Καὶ σὲ δοξάζω Δέσποινα ἐν δλῃ τῇ καρδίᾳ.
Οποῦ οἱ Ἀγγελοι Θεοῦ ἰδεῖν ἐπιθυμοῦσι,
Καὶ βλέποντές σε χαίρονται, καὶ τὸν Θεὸν αἰνοῦσι.
Πῶς ἐδυνήθη κατὰ γῆς νὰ κάμη ἐνα πλάσμα,
Ἀγγέλων τιμιώτερον, θαῦμα Ἀγγέλων ἄσμα.
Ἀγαλμα ἐνα ὄλικόν, ὅποῦ νὰ ἀνεβαίνῃ
Ἡ κεφαλὴ στοὺς οὐρανούς, καὶ νὰ τοὺς ὑπερβαίνῃ.
Ἡ κορυφὴ θρόνος Θεοῦ νὰ εἶναι ὁ ὥραῖος.
Οἱ δοφθαλμοὶ νὰ βλέπωσι τὸ πᾶν ἀκαριαίως.
Τὰ ὕτα νὰ ἀκούουσι τὸ πᾶν. νὰ συμπληροῦνται.
Ἡ δὲ φωναῖς νάκούωνται παντοῦ νὰ ἐνεργοῦνται.
Τὸ πρόσωπον τὸν Ἡλιον αὐτὸν νὰ ὑπερβαίνῃ,
Νύκτα καὶ μέρα πάντοτε νὰ φέγγῃ, νὰ μὴ σθένῃ.
Τὸ στῆθος δύο ποταμούς, ἀέννακα νὰ χύνῃ
Μέλιτος, Γάλακτος ὄμοι, ἐν ἄκρᾳ εὐφροσύνῃ.
Αἱ χεῖρες, μία νὰ κρατῇ βρέφος της ἐδικόν της,
Ἄλλὰ ὑπὲρ τὸν Ἡλιον, ὑπὲρ τὸ πρόσωπόν της.
Τὸ ἄλλο χέρι νὰ κρατῇ τὴν γῆν, μὴ τὴν βουλήσῃ
Τὸ βρέφος της, ἀν βουληθῆ, καὶ τὴν καταποντίσῃ.

Οι πόδες, ἔνας εἰς τὴν γῆν, ὁ ἄλλος ἐν θαλάσσῃ,
Τὸ βάρος ἔως ἀδου δὲ νὰ φθάσῃ, νὰ περάσῃ.
Τοῦτο ἡ Θεοτόκος μου, Τοῦτο ἡ Παναγία,
Καὶ σὲ δοξάζω Δέσποινα ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ.
Οποῦ οἱ Ἀγγελοι Θεοῦ ἴδειν ἐπιθυμοῦσι,
Καὶ βλέποντές σε χαίρονται, καὶ τὸν Θεὸν αἰνοῦσι.
Πῶς ἐδυνήθη κατὰ γῆς νὰ κάμη ἐνα πλάσμα,
Ἄγγελων τιμιώτερον, θαῦμα Ἀγγέλων, ἄσμα.
Οὐρανὸν νέον, χοῖκόν, διὰ ἀνάπτασίν του
Ο Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν μὲ ἀμετρον τιμήν του.
Αντὶς Πλανήτας φωτεινούς νὰ ἔχῃ ἐπαξίως
Καὶ τὰ ἐπτὰ χαρίσματα τοῦ Πνεύματος Κυρίως.
Αντὶς δὲ τῆς Ζωδιακῆς, σφαιρας τῶν οὐρανίων,
Τὸν δωδεκάριθμον χορὸν τῶν ἀρετῶν τῶν θείων.
Αντὶς διὰ τὰ Ἀστρα δέ, τὰ εἰκονίσματά της,
Καὶ γε τὰ ὑπερλάμποντα ἀπειρα Θαύματά της.
Αντὶς δὲ διὰ τὰς ἐπτὰς ζώνας τὰς οὐρανίας,
Τὰς ισαρίθμους Ἑορτὰς αὐτῆς τὰς θαυμασίας.
Αντὶς διὰ τοὺς πόλους δέ, νὰ ἔχῃ τὴν λοχείαν,
Καὶ τὴν Πανάχραντον αὐτῆς ἀντάμα παρθενίαν.
Αντὶς διὰ τὸ ὑψηλόν, τὸ ἐν ὑψίστοις εἶναι,
Καὶ πάλιν διὰ τὸ πλατύ, τὸ τὸν Θεὸν δεχθῆναι.
Αντὶς διὰ τὸ μέγεθος, τὸ ἄκρον μεγαλεῖον
Ἔπερ τὰ πλήθη ἀπαντα, Ἀγγέλων καὶ Ἀγίων.
Τοῦτο ἡ Θεοτόκος μου, τοῦτο ἡ Παναγία,
Καὶ σὲ δοξάζω Δέσποινα ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ.
Οποῦ οἱ Ἀγγελοι Θεοῦ ἴδειν ἐπιθυμοῦσι,
Καὶ βλέποντές σε χαίρονται, καὶ τὸν Θεὸν αἰνοῦσι.

Πῶς ἐδυνήθη κατὰ γῆς νὰ κάμη ἐνα πλάσμα,
Ἄγγελων τιμιώτερον, θαῦμα Ἀγγέλων, ἄσμα.
Στέφανον πολυτίμητον, διὰ νὰ τὸν φορέσῃ
Ο τῶν Ἀγγέλων Βασιλεὺς, ως τόσο νὰ ἀρέσῃ.
Διάδημα διὰ Θεὸν ἐκ τῶν τῆς γῆς μετάλλων,
Τῶν σεπτῶν ἥγουν, ἀρετῶν, μικρῶν τε καὶ μεγάλων
Καὶ ἀπὸ τῶν διαφανῶν λίθων καὶ πολυτίμων,
Τῶν δώδεκα τῶν ἐκλεκτῶν λίθων καὶ περιφήμων.
Πρῶτον ἀπὸ τὴν Ἰασπιν, ἀγάπην της τὴν θείαν,
Δεύτερον ἀπὸ τὸν Σάπφειρον, ἀπὸ τὴν φιλανθρωπίαν.
Τρίτον ἀπὸ τὸν Χαλκηδών, ἀπὸ τὴν Παρθενίαν,
Τέταρτον ἀπὸ τὸν Σμάραγδον, τὴν Πίστιν τὴν τελείαν.
Πέμπτον ἀπὸ τὸν Σαρδόνυχα, τὴν ἀμετρον σοφίαν,
Ἐκτον ἀπὸ τὸν Σάρδιον, ταπείνωσιν βαθεῖαν.
Ἐβδόμον τὸν χρυσόλιθον, ἀπὸ τὴν φρόνησίν της,
Ὀγδοον ἀπὸ τὸν Βήρυλλον, ἀπὸ τὴν προσευχήν της.
Ἐννατον δὲ τοπάζιον, ἀπὸ τὴν θεωρίαν,
Δέκατον δὲ Χρυσόπρασσον, ἀπὸ τὴν μαχροθυμίαν.
Ἐνδέκατον Ὑάκινθον, ἀπὸ τὴν εὑψυχίαν.
Δωδέκατον, καὶ ἔσχατον, καὶ πρῶτον κατ' ἀξίαν,
Ἀπὸ τὴν ὑπεράμωμον τὴν θεομητορίαν,
Ως ἀπὸ τὸν Ἀμέθυστον, κατὰ ἀναλογίαν.
Τοῦτο ἡ Παναγία μου, τοῦτο ἡ Δέσποινα μου,
Καὶ σὲ δοξάζω πάντοτε νῦν καὶ ἀεὶ Κυρά μου.
Αὕτη λοιπὸν εἰς τὸν σεφὸν Γρηγόριον ἐφάνη.
Αὕτη ὁ πάντων Κύριος διδάσκαλον τοῦ κάνει.
Οτι νὰ μάθῃ ζήτησε πάσης μετ' ἀκριβείας.
Τριάδος τὸ μυστήριον ἐκ θείας ἐπιπνοίας.

Διότι ἡταν περισσαῖς αἵρεσες στὸν καιρὸν του,
Καὶ ἐφοβᾶτο φρόνιμος πολλὰ τὸν λογισμὸν του.
*Οὐτὶ θυητῶν οἱ λογισμοὶ δειλοὶ βεβαιωμένα,
Καὶ τὰ νοήματα αὐτῶν ψευδῆ καὶ ἐσφαλμένα.
*Ητον καὶ πρὸ τῆς πρώτης δὲ Συνόδου τῆς ἀγίας,
Καὶ τάρθρα δὲν εἶχαν γενῆ τῆς Πίστεως τῆς θείας.
Καὶ δὲν του ἔξαπέστειλε τὸν Ἀρχιστράτηγόν του,
Καθὼς ποτὲ στὸν Δανιήλ, ἄνθος τῶν προφητῶν του,
*Η τὸν Παρθένον Μοναχόν, καὶ Πρωταπόστολόν του.
Μέγα καὶ τοῦτο μοναχός, πολὺ προνόμιόν του,
*Αμὴ μὲ τὴν Μητέρα του μαζὶ τὴν Παναγίαν.
*Ιδέτε δόξαν πρὸς αὐτὸν θεόθεν θαυμασίαν.
*Οποῦ θαρρῷ δὲν δόθηκεν εἰς ἄλλον τῶν Ἀγίων.
Εἰμὴ στὸν ἀγιώτατον Γρηγόριον τὸν θεῖον.
Διάπυρος, ως φαίνεται, ἡτον, ἐπ’ ἀληθείας
Λάτρης, ἀλλὰ καὶ ἑραστής, τῆς θείας Παναγίας.
Αὐτὴν πάντα στοχάζετον, αὐτὴν ἐλαχταροῦσε,
Γιὰ τοῦτο του ἐφάνηκε, καθὼς ἐπιθυμοῦσε.
Συνήθειαν οἱ βασιλεῖς ἔχουσιν ὅταν μέλλουν
Τινὰ τῶν Μεγιστάνων τους νὰ κράξουν, ἀν τὸν θέλουν,
*Η καὶ νὰ τοῦ μηγύσωσιν ὑπόθεσιν καρμίαν,
Δὲν στέλνουν ὑποκείμενον εἰς εὔτελῃ ἀξίαν,
*Αμὴ ἐκ τῶν Ἀρχόντων τους, καὶ τῶν ἐγκρίτων πάλιν,
Διὰ νὰ δείξουν εἰς αὐτὸν μαύτο τιμὴν μεγάλην.
Οὕτω καὶ ὁ Παμβασιλεὺς εἰς τὸν Γρηγόριόν του
*Ἐπεμψε τὴν Μητέρα του, καὶ τὸν Πρωτόθρονόν του.
Διὰ νὰ δείξῃ σοί, κἀμοί, καὶ ἀπασι τοῖς ζῶσι,
Καὶ τοῖς γενησομένοις δὲ οἱ πάντες ίνα γνῶσι,

Τοῦ Γρηγορίου ἡ ζωὴ ως πόσο τὸν εὑφραίνει,
Τοῦ Γρηγορίου ἡ ψυχὴ πόσον ἀγαπημένη.
Καὶ πῶς εἰς δόξαν καὶ τιμὴν οὐδεὶς τὸν ὑπερβαίνει.
*Ω δόξα κατ’ ἀλήθειαν ὅποι σωστὰ ἐμφαίνει.
Τὶ ἡτον ὁ Γρηγόριος ζῶν ἐν τοῖς ἐπιγείοις,
Καὶ τὶ ἐστι, καὶ ἔσται, ἐν τοῖς ἐπουρανίοις.
Καὶ νύκτα προσευχόμενος, ὅχι εἰς τὸνειρόν του
Τὴν εἰδεν ὁ μακάριος διὰ τῶν δοθαλμῶν του.
Καὶ μὲ τὸν Θεολόγον δέ, τὸ σῶμα τὸ Παρθένον,
Τὸν δεύτερόν της τὸν υἱόν, καὶ τὸν ἀγαπημένον.
Καὶ ἐδιδάχθη παρ’ αὐτοῦ μετὰ βραχυλογίας
Πίστεως τὸ μυστήριον πάσης μετ’ ἀκριβείας,
Καὶ ἀληθείας πάσης δέ καθότι Θεολόγος
Τόγραψε, καὶ τὸ δίδαξε καὶ δὲν εἶναι πλιὸ λόγος.
Ζησήσατε τὸν βιόν του διὰ νὰ τὸ εύρητε,
Καὶ νὰ τὸ ἐκστηθήσετε, καὶ νὰ τὸ ἐκφωνήτε.
Εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ τῆς Ὑπεραγίας,
Καὶ δόξαν τῆς ἀληθινῆς Πίστεως καὶ ἀγίας.
Πρᾶγμα πολλὰ πολύτιμον, ως ἐκ Θεοῦ δομένον
Διὰ τῆς Θεοτόκου του, ως εἴπα, καὶ γραμμένον.
*Ἀρά γε πόσο δι’ αὐτὸν ὁ "Ἄγιος ἐχάρη;
*Ἀρά γε πόσην καὶ χαράν, καὶ δόξαν εἶχε πάρη;
Τὴν Παναγίαν νὰ θωρῆ, τὸν μέγαν θεολόγον;
Χαρὰ κατὰ ἀλήθειαν, καὶ δόξαν ὑπὲρ λόγον.
Καὶ νὰ θωρῆ, καὶ νὰ μιλῇ μετὰ τοῦ Ἀποστόλου,
*Ἀπεσταλμένους δι’ αὐτὸν αὐτοὺς ὅλως δι’ δλου,
*Ωσὰν εἰς τὸν Παράδεισον, μέσα στὴν ἐρημίαν.
Καὶ ἔτι μετὰ σώματος ἔτι τὴν ἔξορίαν.

Καὶ νὰ θωρῆ, καὶ ὁ χαιρός, νύκτα πολλὰ βαθεῖα,
Νὰ φέγγη ἡ Κυρία μου, νὰ λάμπῃ ἡ Παναγία.
Οσον οὐδὲ ὁ Ἡλιος ἡμέρα μεσημέρι,
Δοξάζεται ὁ Ἀγιος, χαίρεται, ἢ δὲν χαίρει;
Νὰ βλέπῃ μίαν νοητήν, καὶ ἔμψυχον σελήνην,
Λάμπουσαν ὑπὲρ ἥλιον μὲ πᾶσαν εὔφροσύνην.
Νὰ βλέπῃ ἔνα νοητόν, ἔμψυχον ἐωσφόρον,
Νὰ τοῦ διδάσκῃ αὐτοφεὶ τῆς Πίστεως τὸν ὄρον.
Μακάριος Γρηγόριε, μακάριος τῆς Θέας,
Καὶ δίς, καὶ τρὶς μακάριος τῆς Θέας τῆς χρυσέας.
Μεγάλη τρισμακάριστε ἡ δόξα σου μεγάλη,
Δόξα, καὶ χάρις, καὶ χαρά, ως οὐδὲ μία ἄλλη.
Θαυμαστὸς ὄντως ὁ Θεὸς ἐν τοῖς αὐτοῦ Ἀγίοις,
Καθὼς ἀναγινώσκομεν ἐν τοῖς σεπτοῖς λογίοις
Θαρρῶ θεῖε Γρηγόριε, πῶς δὲν εἶδες ἡμέραν,
Ἄπὸ τὴν νύκτα βέβαια ἔκεινην λαμπροτέραν.
Δὲν ἀμφιβάλλω Ἀγιε, πῶς εἶχες τὴν ὅμοιάν
Χαράν, καὶ χάριν τοῦ Μωσῆ διὰ ὄμοτροπίαν.
Ἄλλος Μωσῆς μακάριε ἐφάνηκες καὶ ὄντως
Θεράπων γηγησιώτατος, καὶ δοῦλος Θεοῦ ζῶντος.
Ἄγιος ως ὁ Μωσῆς, δίχως ἀντιλογίαν,
Θαυματουργός, ως ὁ Μωσῆς, δίχως ἀμφιβολίαν
Ἐκεῖνος εἶδε τὸν Θεόν, ἐσὺ τὴν Παναγίαν.
Εἶδεν ἔκεῖνος τὸν Γίον, Μητέρα σὺ τὴν θείαν.
Μωσῆς τὸν Νόμον ἔλαβε τότε διὰ χειρός του,
Τὸν ὄρον δὲ τῆς Πίστεως σὺ διὰ τῆς Μητρός του.
Ἐκεῖνος ἀνεξίκακος, κατὰ τὴν ιστορίαν.
Καὶ σὺ μακαριώτατε δι' ἀνεξίκακίαν.

Λυπήθης, καὶ ιάτρευσες τὴν δαιμονιζομένην,
Τὴν σὲ συκοφαντήσασαν, καθὸ μεμισθωμένην.
Ἐκεῖνος τὸν Αἰγύπτιον εἶχε τὸν θανατώσῃ.
Ἐσὺ τὸν Ἰουδαῖον δὲ εἶχες ἀπονεκρώσει.
Ο Μωϋσῆς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν εἶχε σχίσει,
Σὺ δὲ τὴν λίμνην ἔγραφες, ποτάμι εἶχες στήσει.
Η ράβδος ἡ Μωσαϊκὴ ὅφις ἔγινη πάλαι,
Η ἐδική σου δένδρο δέ, Γρηγόριε μεγάλε.
Μεγάλη τρισμακάριστε ἡ δόξα σου μεγάλη,
Δόξα, καὶ χάρις καὶ χαρά, ως οὐδὲ μία ἄλλη.
Θαυμαστὸς ὄντως ὁ Θεὸς ἐν τοῖς αὐτοῦ Ἀγίοις,
Καθὼς ἀναγινώσκομεν ἐν τοῖς σεπτοῖς λογίοις.
Καὶ μὴ γάρ εἶναι μοναχὰ αὐτὰ τὰ θαύματά του;
Απειρα εἶναι Ἀδελφοὶ τὰ κατορθώματά του.
Η μὴ γάρ εἶναι μοναχὰ ὅσα ἡ ιστορία
Μᾶς ἔδωκε διὰ γραφῆς; ὅχι τῇ ἀληθείᾳ.
Πολλὰ ἀπεσιώπησε διὰ τὴν συντομίαν,
Πολλὰ καὶ δὲν ἔγραφθηκαν, τὶς ἀδε τὴν αἰτίαν.
Πολλὰ καὶ δὲν εὑρέθηκαν γιὰ τὴν πολυκαιρίαν,
Παράπεταν, ἔχαθηκαν, χωρὶς ἀμφιβολίαν,
Ο χρυσοχὸς τὸν ἄργυρον, ἢ τὸν χρυσὸν ρινίζει,
Καὶ βάλλει ἀπὸ κάτω του πετζί, νὰ μὴ σκορπίζῃ.
Πόσα δὲ πέφτουν χάνονται ἀπὸ τὰ ρινίσματά του.
Τοῦτο θαρρῶ νὰ ἔγινε καὶ εἰς τὰ θαύματά του
Τὶς εἶδε πόσους ὀφθαλμούς φώτισε θαυμασίως,
Καὶ πόσων ὡτα ἀνοιξε Γρηγόριος ὁ θεῖος.
Τὶς οἶδε πόσους γιάτρεψε, κουλλούς, κουτζούς, ἀλάκους,
καὶ πόσους παραλυτικούς, πυρέττοντας καὶ ἄλλους.

Γιατὶ πλέον τὶς ἀρρώστος ἥθελ' ἐπιθυμήσῃ
Νὰ πάγη εἰς τοὺς ιατρούς, τὸν "Ἄγιον νάφήσῃ;
Τὶς οἵδε πόσοι ἡρχονταν ἀρρώστοι ἀλλαχόθεν
Εἰς τὴν Νεοκαισάρειαν, ἐγγύθεν καὶ μακρόθεν.
Τὶς οἵδε πόσοι κείτογταν εἰς τὴν Μητρόπολίν του.
"Ισως οὐδέχωρούστανε μέσα εἰς τὴν αὐλήν του.
Καθὼς ποτὲ ἐγίνονταν εἰς τὸν χρυσοῦν αἰῶνα
Τοῦ Ἰησοῦ μου τοῦ Χριστοῦ, μὲ τὸν αὐτὸν ἀγῶνα.
Καὶ μετὰ ταῦτα στὸν καιρὸν τῶν θείων Ἀποστόλων
·Οποῦ τὰ πλήθη ἔτρεχαν ἀπὸ τὸν Κόσμον ὅλον.
Πρῶτος δποῦ μετὰ Χριστόν, μετὰ τοὺς Ἀποστόλους
·Ἐφάνηκε θαυματουργὸς τόσο πολὺς εἰς ὅλους.
·Εστάθη ὁ Γρηγόριος ὁ Νεοκαισαρείας.
Καθὸ διάδοχος αὐτῶν χάριτος καὶ ἀξίας.
Τρέχουσιν, ἡ δὲν τρέχουσιν λοιπὸν ἀρρώστημένοι,
Καὶ οἱ δαιμονισμένοι δέ, καὶ ποῖος δὲν πηγαίνει;
Καλοί, κακοί, καὶ ύγιεῖς, τρέχουσι χιλιάδες,
Γίνονται, ἡ δὲν γίνονται θαύματα μυριάδες;
·Ω πόσον ἐδοξάζετο Χριστὸς ὁ Κύριος μας,
·Οταν τὸ θαῦμα ἔκανε τοῦτος ὁ "Ἄγιος μας.
·Ω πόσον τὸν ἔχαίρονταν οἱ "Αγγελοι οἱ θεῖοι,
Βλέποντες ὁ ἀσίδημος αὐτὸς πόσον ἴσχύει.
·Ω πόσον τὸν ἐτρόμαζαν δαίμονες οἱ ἀχρεῖοι,
Βλέποντες πῶς τοὺς δαίμονας διώκει ἐν ἴσχυi.
·Αρά γε πόσαις ἀρεταῖς, πόσαις ἀγιωσύναις.
·Ἐγκράτειαις, καὶ προσευχαῖς, καὶ ἐλεημοσύναις.
Σώματος κακοπάθειαις, νηστείαις, σωφροσύναις,
Καὶ ἄλλαις λέγω ἀρεταῖς, ώσταν αὐταῖς κέκενες.

Μαζώχθηκαν, καὶ ἐπλεξαν δι' εὐδοκίας θείας
Τὸ στέμμα τὸ διάδημα, τὸ τῆς θαυματουργίας;
Καὶ ἐστεφάνωσαν μαύτὸ τὴν θείαν κορυφήν του
Εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ δόξαν ἐδικήν του;
Καὶ ἄλλη μὲν τοῦ ἐπλεκε, τυφλοὺς νὰ δμυτώνῃ,
·Αλλη δὲ παραλυτικούς, χωλοὺς νὰ τοὺς σηκώνῃ.
·Αλλη κωφοῖς τὴν ἀκοήν, ἄλλη φωνὴν ἀλάλοις
Νὰ δίδῃ ὁ Γρηγόριος, καὶ ἄλλη ἄλλα ἄλλοις.
·Αλλη τοὺς λίθους, τὰ βουνά, νὰ τὰ μετασηκώνῃ.
·Αλλη νεκροὺς νὰ ἀνιστᾶ, καὶ ζῶντας νὰ νεκρώνῃ.
Τοὺς ποταμοὺς νὰ σταματᾶ, ταῖς λίμναις νὰ δργώνῃ,
·Αλλη τὸ νὰ πρεβλέπη, δὲ καὶ τὸ νὰ προγνωρίζῃ,
Νὰ ἀπελαύνῃ δαίμονας, ψυχὰς νὰ σωφρονίζῃ.
·Αλλη δὲ πλέον τεχνική, Χριστόν, καὶ Παναγίαν,
·Ἀγγέλους, Ἀποστόλους τε, νὰ βλέπῃ μεύκολίαν.
·Ιδια καθὼς ἐπλεκαν ἡ κόραις τῶν Ἐβραίων
Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μωϋσῆ ἐκεῖνον τὸν ἀρχαῖον.
Τὰ πράγματα, τὰ κόσμια, Σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου,
Κατὰ τὴν πρὸς τὸν Μωϋσῆ διαταγὴν Κυρίου.
Καὶ ἔτζι ὁ Μακάριος Σκηνὴ Θεοῦ ἀγία
·Εὐψυχος ἔχρημάτισεν δύτως τῇ ἀληθείᾳ.
Τὶς οἵδε πόσα δάκρυα στὸ δρός εἶχε χύσει,
Καὶ πόσα χόρτα καὶ φυτὰ μαύτὰ εἶχε ποτίσει;
Τὶς οἵδε πόσους στεναγμοὺς ἐπεμπέ πᾶσα μέρα,
Καὶ πόσου ἐκατάκαιαν καὶ τὸν ψυχρὸν ἀέρα;
Τὶς ἄλλος, παρὰ ὁ Θεός, κ' οἱ θεῖοι "Αγγελοί του,
Οι ἐπὶ τῶν δεήσεων, ως λέγει ἡ Γραφὴ του.

Όπου τοῦ ἐπροσφέρνασι πάντα τὴν προσευχὴν του,
Τὰ δάκρυα, τοὺς στεναγμούς, ἀφ' ὅλην τὴν ψυχὴν του,
Καὶ πάντα τὰ ἐδέχονταν, ώς δῶρα εὐσεβείας,
Καὶ πάντα τοῦ ἐμύριζαν, ώς μῆρον εὐωδίας
Τις οὖδε πόσον καίονταν, πάντοτε διψασμένος;
Καὶ ἔλυων¹ ἐμαραίνονταν ἀσιτος πεινασμένος;
Τις οὖδε πόσον ἄναφτε, ποσάκις ἐπυροῦτο
Ἄπτην ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, καὶ πόσον ἐπτεροῦτο;
Τις οὖδε εἰς τοὺς οὐρανοὺς πόσαις βολαῖς ἀνέβη
Ἐπὶ πτερύγων τοῦ νοός, καὶ πάλιν ἐκατέβη
Εἰς τὰ κατώτατα τῆς γῆς διὰ εὐγνωμοσύνην,
Διὰ τὴν θεοπόθητον τὴν ταπεινοφροσύνην.
Μεγάλη τρισμακάριστε ἡ δόξα σου μεγάλῃ,
Δόξα, καὶ χάρις, καὶ χαρά, ώς οὐδὲ μία ἄλλη.
Θαυμαστὸς ὅντως ὁ Θεὸς ἐν τοῖς αὐτοῦ Ἅγιοις,
Καθὼς ἀναγινώσκομεν ἐν τοῖς σεπτοῖς λογίοις.
Γιὰ τοῦτο τώρα ἔβλεπες τὴν λίμνην κυματοῦσαν,
Καὶ ὑστερα τὴν ἔβλεπες ἔηρὰν γῆν, χέρσον οὔσαν.
Ἄπὸ βραδῆς τὴν ἔβλεπες θάλασσαν πλεομένην,
Καὶ τὸ ταχὺ χέρσον ἔηρὰν τὴν λίμνην δργουμένην.
(Διότι δὲν ἐνέρωσε, πάλιν νερὸν νὰ γένη,
Καθὼς ποτὲ ἡ ἐρυθρά, ἀλλ' ἔτζι εἶχε μένη)
Τὴν πρώτην πελαγίζουσαν, καὶ τὴν ἰχθυοτρόφον,
Σήμερον δὲ χλοῖζουσαν ὅλην, καὶ κτηνοτρόφον.
Τοὺς μαχομένους δι' αὐτήν, καλῶς ἡγαπημένους,
Καὶ ἀπαντας θαυμάζοντας, ὑπερεκπληττομένους.
Ραβδί, ἔηρὸν ἐκύταζες στὴν γῆν πῶς εἶχε μπῆξει,
Καὶ μεθ' ἥμέρας κύταζες, καὶ εἶχε πλιὸν ἀνοίξει.

Καὶ μέγα δέδρο τόβλεπες, καὶ εἰς τὸν ἵσκιόν του,
Ἐκάθουσαν, κέθαύμαζες πολλὰ τὸν φυτουργὸν του.
Κι' ὁ Λύκος ἐκατέβαινεν ὅλος θυμὸν γεμάτος,
Πλημμύρης, καὶ ὑπερχειλῆς, ἀφρίζων, καὶ τρεχάτος.
Νὰ πνίξῃ φοβερίζωντας καὶ ζῶα, καὶ ἀνθρώπους,
Σπήτια, καὶ ἀμπέλια, καὶ ἄλλους πολλοὺς τόπους.
Καὶ εἰς αὐτὸ σὰν ἔφθανεν, εὐθὺς ἀληγμονοῦσεν,
Ὦσὰν νὰ εἴχε λογικόν, τὰ ὅσα ἀπειλοῦσεν.
Ὦς μαθηταὶ εἰς τὸ σχολεῖο ὅπόταν ἀτακτοῦσι.
Καὶ βλέποντες τὸν δάσκαλον, σύρνονται, σωφρονοῦσι.
Κέστρεφε πίσω, γύριζεν εἰς τὸν δικόν του δρόμον
Μὲ μίαν του εὐλάβειαν, καὶ μ' ἔνα τόσον τρόμον,
Ὦσὰν νὰ ἦτον ἀνθρωπος ὁ Λύκος, κένιοῦσε.
Καὶ ἄλλο τι δὲν ἔκανε, μόνον πῶς ἐτολμοῦσε.
Καὶ τρέχωντας ἐπήγαινε, καὶ τοῦ καταφίλοῦσε
Τοὺς πόδας του, τὰς ρίζας του, καὶ ἄρεσιν ζητοῦσε
Μ' ἔνα ποτάμι δάκρυα γιὰ τὰ προστητερά του
Σφάλματα, καὶ ζημίας του, δι' ἀχρειότητά του.
Κέστεκε μέραις δύο τρεῖς, ώς πρὸς ἔξιλασμόν του,
Ἄπεκει ἐμαζώνονταν στὸν τόπον τὸν δικόν του
Λύκος (α) ὁ πρώην φοβερός, ἀρνάκι εἶχε γένη,
Κέπηγαινε τὴν στράτα του, ώσταν γάτα βρεμένη.
Ὦσὰν ὁ Λύκος τόπαθεν, ὅποι κινᾶ νὰ πάγῃ
Εἰς τὸ κοπάδι, στὸ μανδρί, ν' ἀρπάξῃ, καὶ νὰ φάγῃ.
Καὶ εἰς τὸν δρόμον ἔξαφνα Λιοντάρι ἀπαντήσει,
καὶ μὲ τὸν φόβον ὁ φτωχός, καὶ μέντροπή γυρίσει.

(α) Λύκος ὁ ποταμὸς ὠνυμάζετο.

· Η ώσταν ἔνας ποταμός, πολλὰ πλημμυρισμένος,
Τεῖχος τυχαίνωντας χοντρόν, μένει ἐμποδισμένος.
· Αμή ἔκεινη ἡ γραφὴ στὸν πρῶτον τῶν δαιμόνων,
,, Γρηγόριος τῷ σατανᾷ εἰσελθε, τόσο μόνον;
· Επιστολὴ λακωνικὴ εἶναι τῇ ἀληθείᾳ,
Προστακτική, δεσποτικὴ ὅμως, καὶ ὅλως θείᾳ.
· Ολίγο τοῦτο Ἀδελφοί; μικρὸ Ἀκροατάι μου;
· Εγώταν τὸ ἐνθυμηθῶ, φρίττω, πιστεύσατέ μου.
Μεγάλη τρισμακάριστε ἡ δόξα σου μεγάλῃ,
Δόξα, καὶ χάρις, καὶ χαρά, ως οὐδὲ μία ἄλλη.
Θαυμαστὸς ὅντως ὁ Θεὸς ἐν τοῖς αὐτοῦ Ἅγιοις,
Καθὼς ἀναγινώσκομεν ἐν τοῖς σεπτοῖς λογίοις
· Ετοῦτος ἔκατέβηκε (τώρα νὰ σᾶς θυμίσω,
Πῶς ἦτον νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ, καὶ νὰ σᾶς τὸ μιλῆσω)
· Απάνω ἀπὸ τὸ βουνό, ἀπὸ τὴν ἐρημίαν
Εἰς τὴν Νεοκαισάρειαν, τὴν πόλιν τὴν ἰδίαν,
Διὰ ποιμήν, Ἀρχιερεὺς τῆς Νεοκαισίας,
· Απώντας Χειροτονηθεῖς παρὰ τοῦ Ἀμασίας.
· Ιδιαίτερος διὰ τὴν στρατηγίαν
Λαοῦ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ, καὶ τὴν ἐλευθερίαν,
Καὶ πάλιν ως ὁ Μωϋσῆς μετὰ τὴν δπτασίαν
Τῆς Βάτου ἔκατέβηκε μὲ προσταγὴν τὴν θείαν.
Οὕτω καὶ ὁ Γρηγόριος μετὰ τὴν δπτασίαν,
· Αφ' εὑ, ως εἴπα ἄνωθεν, εἰδὲ τὴν Παναγίαν,
· Ωστε ὅπου Γρηγόριος, καὶ Μωϋσῆς ὁ θεῖος
Τὴν δπτασίαν τὴν αὐτὴν εἰδαν σχεδὸν ἀξίως.
· Ωστε ὅπου ὁ Μωϋσῆς διὰ τὴν δπτασίαν,
Διὰ τὴν στρατηγίαν του, καὶ τὴν τερατουργίαν,

"Ητονε τύπος καὶ εἰκὼν τοῦ θείου Γρηγορίου:
· Άλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον λόγου μου τοῦ ἴδιου.
Νυκτώνωντας εἰσέβηκεν εἰς ἔνα εἰδῶλεῖον.
Τὸ δὲ ταχὺ ὁ μιερεὺς καὶ μὲ τὸ μιερεῖον
Πῆγε κατὰ τὸ σύνηθες, ἔκαμε τὴν θυσίαν.
· Άλλ' ὅμως δὲν τοῦ ἔδωκαν ἀπόκρισιν καμίαν.
· Οθεν εὐγῆκε δυνατὰ νὰ φύγη πικραμένος.
· Εκεὶ τοῦ ἐφανίσθηκεν ὁ τρισκαταραμένος.
Καὶ λέγει, ὁ Γρηγόριος ἀπόψε εἶχε μείνη,
Κέδιωξέ μας ἀπ' ἔδω. τις νὰ τὸν ἀντιτείνῃ.
Καὶ δὲν δυνόμεθα ἡμεῖς ἔδω πλέον νάμποῦμεν,
· Άλλ' οὕτε πλιὸ εἰς τὸ ἔξῆς νὰ σὲ ἀποκριθοῦμεν.
Θυμώνεται ὁ μιερεὺς, καὶ νὰ τὸν μαστιγώσῃ
· Επρεξεν εἰς τὸν Ἅγιον, καὶ νὰ τὸν παραδώσῃ.
Λέγει του δὲ ὁ Ἅγιος, ἡμεῖς δοσοί ύμνοῦμεν
Τὸν μόνον ἀληθῆ Θεόν, καὶ τὸν ἐπροσκυνοῦμεν,
Δαιμονας νὰ διώκωμεν ἔχομεν ἔξουσίαν,
Καὶ πάλιν τοὺς προστάζομεν, κέρχονται μεύκολίαν.
Δεῖξαιτο δὲ νὰ σὲ ἰδῶ, κέτζι νὰ σὲ πιστέψω,
· Εκεῖνος ἀπεκρίθηκεν, εἰδέ, νὰ σέ παιδέψω.
· Εγραψεν οὖν ὁ Ἅγιος, καθὼς τοῦ κοπελιοῦ σου
Γράφεις ἡ ἐντιμότης σου, ἡ ἄλλου ἔδικοῦ σου,
Τὸ γράμμα τὸ ἀφεντικό, τὸ ἄνω εἰρημένο.
· Ο Νεωκόρος τόλαθεν ἔκεινο τὸ γραμμένο.
Καὶ βάλλωντάς το στὸν ναόν, ὁ δαιμῶν μπῆκε πάλιν,
Κέδωκε τὴν ἀπόκρισιν, καθὼς χθές, καὶ τὴν ἄλλην.
· Ο Νεωκόρος νὰ ἰδῇ ταύτην τὴν ἔξαισίαν
Εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Χριστοῦ ισχύν, καὶ ἔξουσίαν.

Ἐπρεξε, δὲν ἔβασταξε, στὸν Ἀγιον τῆς ὥρας,
 Καὶ ἔξωθεν τὸν πρόφθασε τῆς πόλεως τῆς χώρας.
 Καὶ τὸν ἐπαρακάλεσε γιὰ νὰ τοῦ φανερώσῃ
     Τις εἶναι τοῦτος ὁ Θεός, καὶ ἔχει ἴσχὺν τόση;
 Τοῦ ἔδειξεν ὁ Ἀγιος μετὰ βραχυλογίας
     Πάραυτα τὸ Μυστήριον τὸ τῆς Θεογνωσίας.
 Ἀν θέλης νὰ βεβαιωθῶ, εἴπεν ἔκεινος πάλιν,
     Νά, μετατόπισε αὐτὴν τὴν πέτραν τὴν μεγάλην,
         (Ἐταν χοντὰ ώσταν βουνὸ μεγάλη ῥίζωμένη)
 Καὶ σκλάδος σου παντοτεινὸς εὔθυς θέλω σου γένη.
 Ο δὲ μέγας Γρηγόριος δίχως ποσῶς νάργήσῃ,
     Καὶ δίχως νὰ προσευχηθῇ, ἢ ἄλλο νὰ ποιήσῃ,
 Ἐπρόσταξεν ως ἔμψυχον, τὸν λίθον νὰ κινήσῃ,
     Νὰ σηκωθῇ ἀπὸ ἔκει, καὶ νὰ μετατοπίσῃ.
 Ἐδώκε δὲ εἰς τὴν φωνὴν αὐτοῦ τὴν ἔξαισίαν
     Φωνὴν δυνάμεως Θεός, κατὰ τὴν ψαλμωδίαν
 Κέξερριζώθηκεν εύθυς ὁ λίθος προσταγμένος,
     Τόσος λαός, κόσμος πολύς, ἔκει συμμαζωμένος.
 Όποι εὐγῆκαν δλοι τους νὰ τὸν προϋπαντήσουν,
     Ωστὸν Ἀρχιερέα τους, καὶ νὰ τὸν θεωρήσουν.
 Καὶ ἐπηκώθη ἀπ' ἔκει, ώσταν νάχεν ἀκούσῃ,
     Θέαμα μέγα καὶ φρικτόν, δλοι νὰ τὸν θωροῦσι,
 Ανδρες, γυναῖκες, καὶ παιδιά, κέλληνες τοῦτοι δλοι,
     Ποῦ ἄνθρωπος Χριστιανὸς ἐτότε ἐν τῇ πόλει.
 Κέκινησε μανάχος του. Βαθαὶ τῆς Πίστεώς σου,
     Πανθαύμαστε Γρηγόριε, καὶ τῆς δυνάμεως σου.
 Εκίνησε μονάχος του ὁ λίθος, ώσταν δρος,
     Δίχως κανεὶς νὰ τὸν κουντᾶ, ἔκει κι' ὁ Νεωκόρος.

Καὶ βλέπων ἔξεπλάγηκεν, ἔφριξεν ἐφοδήθη,
 Πῶς τόση πέτρα φοβερὴ ἀτήτης ἔκινήθη.
 Ωστὸν ἔνα τρικούβερτο γαλοῦνι ἐν πελάγει,
     Οποῦ κινεῖται μοναχός, καὶ περπατεῖ καὶ πάγει.
 Κέπηγε καὶ ἐστάθηκεν, ώς ἔνας ὑπηρέτης,
     Οποῦ τὸν εἴπε νὰ σταθῇ πάλιν ὁ μεταθέτης.
 Ο Μωϋσῆς καὶ κτύπησε τότε μὲ τὸ ράβδο του
     Τὴν πέτραν, κῆυγε τὸ νερό, κέτρεμεν ἡ ψυχὴ του.
 Φοβούμενος μὴ δὲν εὐγῆ, νερὸ δὲν ἀναδρύσῃ,
     (Μὲ δλον ὅποῦ ὁ Θεὸς τοῦ εἴπε νὰ κτυπήσῃ)
 Καὶ ὁ λαός πλιὸ ἤθελε νὰ τὸν καταφρονήσῃ.
 Καὶ δι' αὐτὸ ὁ Μωϋσῆς εἶχεν ἀγανακτῆσει.
 Καὶ εἰς αὐτὸ ὁ Μωϋσῆς μὲ τὸ νὰ δυσπιστήσῃ,
     Τὸ ἀτελὲς τῆς Παλαιᾶς μᾶς εἶχε παραστήσει.
 Ο δὲ μέγας Γρηγόριος, οὔτε ἀδημονία,
     Οὔτε ράβδο, οὔτε εὐχή, δλος δὲ Πίστις θεία,
 Εκύλησεν ἔνα βουνό, καθὼς ἐσὺ ταῖς μπάλαις.
 Καὶ ἄλλος πέτραις εὔκολαις, μικραῖς ὅχι μεγάλαις.
 Καὶ ἐτελείωσεν ἐδῶ ὁ Λόγος σου κυρίως,
     Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὃν εἴπας ἐπαξίως,
 Οστις πιστεύει εἰς ἐμέ, καὶ μὲ ἀκολουθήσει,
     Απτὰ δικά μου θαύματα μείζονα νὰ ποιήσῃ.
 Καὶ τοῦ βουνοῦ ἐτουτουνοῦ, σήκω, νὰ τοῦ μιλήσῃ,
     Ανάγκη νάνασηκωθῇ, καὶ νὰ μετατοπίσῃ.
 Εγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς Χριστὲ τὴν δύναμίν σου,
     Διὰ τοῦ Γρηγορίου σου ἀπλωσεις τὴν τιμήν σου.
 Μεγάλη τρισμακάριστε Γρηγόριε μεγάλη
     Ἡ δόξα, καὶ ἡ χάρις σου, ως οὐδὲ μία ἄλλη.

Θαυμαστὸς δντως ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αὐτοῦ Ἀγίους,
 Καθὼς καλᾶ τὸ βλέπομεν, σαύτον, καὶ εἰς μυρίους.
 Ἀλλ' ὡς τῆς ἀχρειότητος, τῆς ἀθλιότητός σου,
 Καὶ τῆς μεγίστης σατανᾶ ἐλεεινότητός σου,
 Ἐσύ δὲ πρὸν καυχώμενος τὸν Κόσμον νὰ χαλάσῃς,
 Νὰ ἔξαλείψῃς πᾶσαν γῆν μετὰ καὶ τῆς θαλάσσης,
 Ἐσύ τώρα προστάζεσαι καὶ μένε σὰν κοπέλη,
 Καὶ σὲ μεταχειρίζεται ὁ Ἄγιος ὡς θέλει.
 Γρηγόριος τῷ σατανᾷ, εἴσελθε, σὲ προστάζω.
 Καὶ πάλιν δταν ἥθελεν, ἔγραφε λογιάζω,
 Γρηγόριος τῷ σατανᾷ, ἔξελθε, σὲ προστάζω.
 Ποῦ σοῦ ἡ καύχησις λοιπόν, τὴν γῆν τὴν ἐρημαζόν;
 Ἐσένα δὲ Γρηγόριος, σέμπαζει, καὶ σεύγαζει,
 Τοὺς δούλους σου δεσποτικῶς ἴσχύει καὶ ἀρπάζει.
 Ἐσένα δὲ Ἀβέρκιος τὸν ἴδιον βωμόν σου
 Ἀπάνω τὸν ἐφόρτωσε στὸν ὕμον τὸν δικόν σου.
 Καὶ εἰς τὴν Ἱεράπολιν, εἰς τὴν μητρόπολιν του
 Σέστελεν ὄλοφάνερα εἰς δόξαν ἐδικήν του.
 Ἐσένα τόσοι "Ἄγιοι ἀντὶς διὰ ἐργάτην
 Σὲ ἔμεταχειρίσθηκαν, καὶ ἀμπελιοῦ δραγάτην
 Καὶ σὺ καυχᾶσαι κνώδαλο τὸν κόσμον νὰ χαλάσῃς;
 Νὰ ἔξαλείψῃς ἔσανο τὴν γῆν μετὰ θαλάσσης;
 Ὁποῦ τὸ πλήρωμα τῆς γῆς, καὶ γῆ δὲ ἡ ἴδια
 Ὅπαρχει τοῦ Αὐθέντου σου, βοᾷς ἡ φαλμωδία;
 Καὶ μετ' αὐτῆς βοῶ κἀγώ, καὶ οἱ ἀκροαταί μου,
 Καὶ πάντες οἱ λαοὶ τῆς γῆς, ἡ γῆ σή, Κυριέ μου.
 Καὶ μεθ' ἡμῶν πᾶσα ἡ γῆ βοᾷ, καὶ πᾶσα κτίσις,
 Καὶ τὸν ὄμνεῖ, ὡς Κύριον, πᾶσα πνοή, καὶ φύσις.

Ἐσύ καὶ μένε δὲν μπορεῖς ἔνα πουλὶ νὰ γγίξῃς,
 Ἀνθος νὰ βλάψῃς δὲν μπορεῖς, φύλλο δενδροῦ νὰ ῥίξῃς,
 Νὰ κινηθῆς δὲν ἡμπορεῖς δίχως τὴν προσταγήν του,
 Δίχως (οἵς οἶδε κρίμασι) τὴν παραχωρησίν του.
 Αμὴ μπορῶ, μπορεῖς νὰ πῆς, καὶ νὰ σὲ ἀτιμάσω,
 Ἐσένα δποῦ μὲ μιλεῖς κέ ὡ νὰ σὲ κολάσω.
 Καὶ μένε ἡ κακία μου, καὶ ἡ ἀμέλειά μου,
 Κόλασις, ἀτιμία μου, καὶ ἡ ἀνωφέλιά μου.
 Οχι ἐσύ ταλαιπωρε, ὅχι ἐσύ κατέμενε,
 Απρόκοπε, ἀδύνατε, φεύτη, τετυφωμένε.
 Οτι ἀφόντες ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὴν Παναγίαν
 Γιὰ μένα ἐγεννήθηκε δι' ἄκραν εὐσπλαχνίαν,
 Απώλετο ὁ ἀσεβής, κατὰ τὴν προφητείαν,
 Ἐξάλειψε τοῦ δαίμονος καὶ τὴν ὄνομασίαν.
 Τὰς πόλεις σου ἀφάνισε, καὶ τὸ βασίλειόν σου,
 Απώλετο μετ' ἥχου δὲ καὶ τὸ μνημόσυνόν σου.
 Εκεῖν' δποῦ καυχήθηκες νὰ κάμης ἐπαθέες το,
 Καὶ ἔκαταρημάχθηκες, ἥθελες κεύρηκες το.
 Σὰ νὰ μήν ἀκουσες ποτὲ τὸ λέγον, Μὴ καυχᾶσθε,
 Καὶ μὴ λαλεῖτε ὑψηλά, γιατί; γιατί χαλάσθε.
 Ο Ναβουχοδονόσορας γιὰ ὑπερηφανείαν
 Πέφτωντας, ἐσηκώθηκε, καὶ ηὔρε σωτηρίαν.
 Καὶ σὺ καὶ μένε δι' αὐτὴν ἔπεσες, σήκω πάλιν,
 Μὴ τόχης διὰ ἐντροπήν, τιμὴν μᾶλλον μεγάλην,
 Ντροπὴ κάτω νὰ κείτεσαι, καὶ καταφρονεμένος,
 Καὶ ἀθλιός τόσον καιρόν, καὶ καταλελυμένος,
 Ως καὶ γυναῖκες, καὶ παιδιά, πλιὸ τώρα σὲ νικοῦσι,
 Καὶ οἱ τελῶνες, κοι λησταί, σὲ φεύγουν, σὲ μισοῦσι.

Κ' ἐγὼ ἐλπίζω στὸν Χριστὸν μὲ τό, ἰλάσθητί μου,
Καὶ ἐν τῇ βασιλείᾳ σου Κύριε μνήσθητί μου,
Νὰ σὲ νικήσω δυνατά, καὶ νὰ σὲ ταπεινώσω,
Καὶ, ὡς ὁ Νεωκόρος σου, κ' ἐγὼ νὰ σὲ πληγώσω,
Καὶ ὅλοι οἱ Χριστιανοί ναί, Ἰησοῦ Χριστέ μου,
Δέσποτα Πολυέλεε, Κύριε, καὶ Θεέ μου.
Ωκεανὲ τῶν οἰκτιρμῶν, πέλαγος εὐσπλαγχνίας,
Ἄβυσσος ἀγαθότητος, πηγὴ τῆς σωτηρίας,
Πανάχραντε Λόγε Θεοῦ, Δύναμις, καὶ Σοφία,
Καὶ χαρακτὴρ δέ, καὶ σφραγίς, ἀΐδιε, τελεία,
Σοφία περιεκτικὴ κτίσεως τῆς συστάσης.
Καὶ Δύναμις ποιητικὴ τῆς κτίσεως ἀπάσης.
Ο Ποιητὴς τοῦ Οὐρανοῦ, τοῦ διαδήματός σου,
Καὶ τοῦ ἀγάλματος τοῦ σοῦ, τῆς θεομήτορός σου,
Ο θαυμαστὸς Θεὸς ἡμῶν εἰς πάντας τοὺς Ἀγίους,
Καθὼς πάντες τὸ βλέπομεν, σαύτον, καὶ εἰς μαρίους
Τοῦ Γρηγορίου ὁ Θεός, τὸ φῶς τοῦ Γρηγορίου,
Τοῦ Γρηγορίου ἡ τιμὴ, τοῦ θαυμαστοῦ Ἀγίου,
Χριστιανῶν, ὁ Βασιλεύς, Χριστιανῶν ἡ Πίστις,
Χριστιανῶν ὁ ἴλασμός, ὁ λυτρωτής, καὶ ῥύστης.
Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὅλους δυνάμωσάι μας
Νὰ τὸν νικήσωμεν αὐτόν, καὶ ἔτζι ἐπαρέ μας.
Πρεσβείαις τῆς Παρθένου σου Μητρὸς τῆς Παναγίας,
Τῆς ὑπὲρ τῶν Χριστιανῶν μεγάλης σου πρεσβείας.
Πρεσβείαις τῶν Ἀγγέλων σου, καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν σου,
Καὶ διὰ τὸν Γρηγόριον τὸν μέγαν Ἀγιόν σου.
Γνωρίζω ὁ Ἀκροαταί, γνωρίζω Ἀδελφοί μου,
Τὸν πόθον ὃποῦ ἔχετε εἰς τὴν ἀκρόασίν μου.

Διὰ τὴν πρὸς τὸν "Αγιον πολλὴν εὐλάβειάν σας,
Καὶ πῶς μὲ ἀκροάζεσθε μὲ δὲ τὴν καρδίαν σας.
Ἐγὼ δὲ ἐπολυλόγησα, καὶ συμπαθήσετέ με.
Γιὰ τὴν αὐτὴν εὐλάβειαν ἢ ἐγὼ πιστεύσατέ με.
Εἶναι δὲ χρεία νὰ εἰπῶ καὶ τὰ τῆς θαυμασίας
Κατὰ ἀλήθειαν αὐτοῦ θείας χειροτονίας.
Εἰς δοξαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ δοξαν τοῦ Ἀγίου,
Καὶ ἔτζι πλέον νὰ δοθῇ τέλος τοῦ ἐγκωμίου.
Φαίδιμος ὁ Ἀρχιερεὺς πόλεως Ἀμασίας,
Ἡξιωμένος χάριτος πολλῆς καὶ θαυμασίας.
Ἐτοῦτος προγνωρίζωντας ἐκ Πνεύματος Ἀγίου
Τὴν χάριν καὶ τὴν ἀρετὴν τοῦ θείου Γρηγορίου.
Ἀρχιερέα σπούδαζε νὰ τὸν χειροτονήσῃ,
Τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ μὲ τοῦτο νὰ πλουτίσῃ.
Τοὺς Ἱεράρχας τοῦ Χριστοῦ ἀξίως νὰ στολίσῃ,
Τοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανοὺς πολὺ νὰ ὡφελήσῃ.
Καὶ τὴν Νεοκαϊσάρειαν μεγάλως νὰ τιμήσῃ,
Καὶ τὸν ἀφέντη μας Χριστὸν νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.
Οθεν τοῦ μήνυσε νὰλθῃ ἀπὸ τὴν ἐρημίαν,
Ο Ἀγιος δὲν ἤθελε διὰ φιλησυχίαν.
Ἐστειλεν, ἔξανάστειλε νὰ τὸν παρακινήσουν,
Ο Ἀγιος ἐκρύφθηκε, μηδὲ νὰ τοῦ μιλήσουν.
Τέλος ὁ θεῖος Φαίδιμος θεόθεν φωτισμένος
Κατὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, μᾶλλον ἀναγκασμένος.
Ινα τεθῇ, ὡς γέγραπται, τὸ φῶς εἰς τὴν λυχνίαν,
Ἐτέλεσεν ἀπόντος του καὶ τὴν χειροτονίαν.
Τῇ τοῦ Φαίδιμου, καὶ Θεοῦ, ψήφῳ, δοκιμασίᾳ,
Ἀγία καὶ ἡ ἐκλογή, καὶ γε ἡ μαρτυρία.

Καὶ τοῦ τὴν ἔξαπέστειλεν ἐγγράφως, ὡς τυχαίνει,
 Ὁρκίζωντάς τον πρὸς Θεὸν παρήκοος μὴ γένη.
 Ἀλλ' εὐπειθῆς νὰ τὴν δεχθῇ, ὡς ἀπὸ τῆς Προνοίας,
 Καὶ εἰς τὴν πόλιν νὰ ἐλθῇ τῆς Νεοκαισαρείας,
 Ως πόλιν πολυάνθρωπον, δῆλην τῆς ἀσεβείας,
 Δεκαφτὰ ἦταν μοναχὰ ψυχαῖς τῆς εὔσεβείας.
 Καὶ δῆλους τοὺς ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θεογνωσίαν.
 Ἐμειναν μόνον δεκαφτὰ στὴν εἰδωλολατρείαν,
 Οσους δὲ Πανασίδιμος Χριστιανούς εύρηκε,
 Τόσους εἰς τὴν ἀσεβείαν μὲ λύπην του ἀφῆκε.
 Καθὼς δὲ τῆς Ναζιανζοῦ, δὲ συνωνόματός του,
 Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὡς γράφει μοναχός του,
 Μίαν καὶ μόνην τῶν Πιστῶν εύρηκεν Ἐκκλησίαν,
 Ἡ ἄλλαις τῶν Ἀρειανῶν ἦταν μὲ δυναστείαν
 Καὶ ὅταν ἀναχώρησε, τὸν θρόνον παρατήσας,
 Τὸ ἐναντίον ἀφῆκε, στὸν τόπον του γυρίσας.
 Τὸν Πέτρον δὲ Βηθσαΐδα, τὸν Παῦλον Κιλικία,
 Τὸν δὲ θεῖον Χρυσόστομον ἔχ' ἡ Ἀντιοχία,
 Ναζιανζῷ Γρηγόριον τὸν οὐρανοπολίτην,
 Καιτάρεια Βασίλειον, τὸν νοητὸν Κομήτην.
 Η δὲ Νεοκαισάρεια ἔχει τὸν Ἅγιον μου,
 Τὸν Πανυπερτρισμέγιστον τοῦτον Γρηγόριόν μου.
 Λοιπὸν Νεοκαισάρεια ἀπέλαθες ἀξίως
 Τὰ θρέπτρα τούτου τοῦ παιδός, ἀξίως, καὶ πλουσίως.
 Ἡ χώραις τέποια παιδὶα παντοῦ νὰ ἐγενοῦσαν,
 Οἱ οὐρανοὶ νὰ γένουσι χώραις ἐπιθυμοῦσαν.
 Οἱ Ἀγγελοὶ νὰ γένουσι γονεῖς ἐλαχταροῦσαν,
 Τὸν ἄδην οἱ διάβολοι μόνον ἐκατοικοῦσαν.

Ο δὲ Θεὸς ἐπὶ τῆς γῆς, καθὼς στὸν οὐρανὸν του,
 Ήθελεν ἔχη φανερὰ θρόνον τὸν θεῖκόν του.
 Καὶ νόμοι δὲν ἐγίνονταν, κατὰ γὰρ τῶν τοιούτων
 Οὐκ ἔστι νόμος, ὡς φησὶν ὁ Παῦλος ὑπὲρ τούτων
 Καὶ ἐπομένως βασιλεῖς, καὶ ἀκολούθως ταῦλα.
 Καὶ κρίσεις, καὶ κρητήρια, κιᾶλλα κακὰ μεγάλα.
 Εδὼ ἂς ἐλθῃ τὸ λοιπὸν ἄλλος νὰ τὸν δοξάσῃ,
 Καὶ ἐπαξίως, ὡς εἰκός, νὰ τὸν ἐγκωμιάσῃ.
 Καὶ δὲν πιστεύω νὰ βρεθῇ κανεὶς νὰ ἡμπορέσῃ
 Τὸν πάντιμον Γρηγόριον σωστᾶ νὰ ἐπαινέσῃ.
 Διστὶ ὑπερέηκε τοὺς δρους τῶν ἐπαίνων
 Θ ἐνδοξὸς Γρηγόριος, τοὺς πάντας ὑπερβαίνων,
 Καὶ εἰς τὴν πολιτείαν του, καὶ στὴν θαυματουργίαν,
 Καὶ στὴν χειροτονίαν του, καὶ εἰς τὴν σωτηρίαν.
 Διστὶ ποτὶς ἔσωσε μετὰ τοὺς Ἀποστόλους
 Ολης τῆς ἐπαρχίας του τοὺς ἐγκατοίκους δῆλους;
 Καὶ ἐπαρχίας οὐ μικρᾶς, Σκιάθου, καὶ Σκοπέλων,
 Δέκα χιλιάδες ἄνθρωποι ποίμνιον μόλις πέλον
 Άλλὰ μεγάλης καὶ πολλῆς, τῆς Νεοκαισαρείας.
 Αὔτης, καὶ τῶν χωρίων της, δῆλης τῆς ἐπαρχίας,
 Εὰν εἰπῶ, δὲν ψεύδομαι, καὶ δέκα μυριάδες
 Ανθρώποι, δῆλοι ἀσεβεῖς, πόρνοι, φονεῖς, ληστάδες.
 Τοῦ διαβόλου ποίμνιον, λαὸς τῆς ἀπωλείας,
 Καὶ νὰ τοὺς κάμη ποίμνιον δλον τῆς σωτηρίας.
 Νὰ ἀναστήσῃ εἰς αὐτὸς τὴν Πίστιν πεθαμμένην,
 Τὴν ἀπιστίαν ἀναιρῶν, ζῶσαν, εὐθυνουμένην.
 Τὰ εἰδωλα, καὶ τοὺς βωμοὺς παντοῦ νὰ ἀφανίσῃ.
 Εἰκόνας, καὶ Ναοὺς Θεοῦ, ἀντὶς αὐτῶν νὰ κτίσῃ.

'Ανόμους δλους παντελῶς νὰ τοὺς νομοθετήσῃ,
Καὶ τοῦ Θεοῦ ξένους, ἔχθρους, νὰ τοὺς νιοθετήσῃ.
Καὶ τοῦτο πῶς; μὲ θαύματα, καὶ μὲ διδασκαλίας·
Καθὸ πολλὰ Φιλόσοφος, καὶ πρὸς Θεὸν πρεσβείας
'Ιδού, νά, ὁ καλὸς ποιμὴν μετὰ τοὺς Ἀποστόλους,
'Ο τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολος ὑπὲρ τοὺς ἄλλους δλους.
Τις ἔχειροτονήθηκε, καὶ τὴν χειροτονίαν
'Αμέσως δρθαλμοφανῶς δὲν ἴδε τὴν ιδίαν;
Καὶ ἡ χειροτονία του δεκτὴ παρὰ Κυρίω,
'Ως γινομένη ἐκ Θεοῦ ἐν Πνεύματι Ἄγιω.
Τις δὲ ἔθαυματούργησε τόσας θαυματουργίας;
'Οποῦ ἀπ' ὅσας εἴπαμεν, καὶ ἄλλας δὲ μυρίας,
'Εθαυματούργησε κ' αὐτό, καὶ ποῦ; στὸν ἑαυτόν του,
Διὰ μεγάλο θαύμασμα στὸν κόσμον κ' ἔπαινόν του.
Καὶ προσέυχόμενος ποτὲ ἀπάνω εἰς τὸ ὄρος,
Μαζί του δὲ καὶ ὁ ῥήθεις παράνω Νεωκόρος
'Εφαίνονταν, ὡσὰν φυτά, εἰς τοὺς αὐτοὺς ζητῶντας,
Κ' ἔγύρισαν, δένδρα αὐτοὺς καθολικὰ θαρῶντας.
Τι πολιτείαις ἦτον δέ, καὶ ἡ θαυματουργίας,
Καὶ ἡ χειροτονία του, λαμπραῖς του μαρτυρίαις,
'Ετι καὶ τὸ προβλεπτικόν. Βαθαὶ τῶν θαυμασίων,
θαυματουργὲ Γρηγόριε, τῶν σῶν, καὶ ἔγκωμιών.
Μὲ τὸ ὅποιον καθαρὰ ἔθλεπε καταμόνας
Τοὺς ἄθλους εἰς τὸ θέατρον, τὰ πάθη τοὺς ἀγῶνας.
'Οποῦ οἱ Μάρτυρες Χριστοῦ διὰ τὴν μαρτυρίαν
Ἐπασχαν σὶ μακάριοι μὲ πᾶσαν καρτερίαν.
Μὲ τὸ ὅποιον ἐντελῶς μετὰ τοῦ Μωϋσέως
"Ομοιος ὁ Μακάριος ἐγένετο βεβαίως

Μᾶλλον καὶ πλειότερος, καθὸ Ἀρχιερέας,
'Οποῦ δὲν ἔχρημάτισε τοῦτο ὁ Μωϋσέας.
'Ο Μωϋσῆς σοφώτατος, (ἀφίνω τὴν ἀγίαν)
Τῶν Αἰγυπτίων ὡς μαθὼν ἀπασαν τὴν σοφίαν.
Τόσους καὶ ὁ Γρηγόριος, πᾶσαν Φιλόσοφίαν
Τοῦ Ὁριγένους ὡς μαθὼν διὰ τὴν μαθητείαν.
'Ο Μωϋσῆς δὲν βλάφθηκεν ἀπὸ τῆς αἰγυπτίας
Οὕτω καὶ ὁ Γρηγόριος ἐκ τῆς Ὁριγενείας.
"Οθεν θαρρῶ καὶ δι' αὐτόν, ὡς τόσο πολλὰ θεῖον.
Νὰ εἴπε πάλιν ὁ Θεὸς πρὸς τινας τῶν Ἄγιων.
"Οτι πολλοὶ θαυματουργοί, καὶ δοῦλοι ἐδικοί μου
Πεννηθῆ θέλουσιν ἐν γῇ τῇ θείᾳ χάριτί μου.
Δὲν θέλει δὲ θαυμαστωθῆ, ὡς τὸν Γρηγόριόν μου,
Οὔδεις μεταγενέστερος πλέον εἰς τὸν λαόν μου.
Οὔδεις λοιπὸν, οὔδεις ποτέ, ἀξίος νὰ δοξάσῃ
'Εποῦτον μας τὸν Ἅγιον, τὸν θαυμαστὸν ἐν πᾶσι.
'Αλλὰ νὰ τὸν καταπλαγῇ, ἀλλὰ νὰ τὸν θαυμάσῃ,
Καὶ ἐπαξίως μὲ αὐτὸν νὰ τὸν ἔγκωμιάσῃ.
θαυμα, καὶ ὅχι ἔπαινος, πρέπει τῷ Γρηγορίῳ,
Διότι θαῦμα ἀληθῶς ἐφάνη ἐν τῷ βίῳ.
Οὕτω δοξάζεται αὐτός, ἔτζι αὐτὸς τιμᾶται,
Μονάχα θαυμαζόμενος, ἀξίως ἔπαιναται.
'Ανίσως ἦμουν "Αρχοντας, ώς πάλαι ἐξ ἀγνοίας
("Οτι ἐγὼ ἐστάθηκα ἀγνοίᾳ τῆς Προνοίας.
Καθὼς πολλοὶ τὴν σήμερον, πολλοὶ ἐπ' ἀληθείας
Κατὰ τὰ μέρη μάλιστα τῆς Βλαχομπογδανίας.
Δύω νὰ κτίσω ἥθελα ἀγίας Ἐκκλησίας
'Εξ ὅλης τῆς καρδίας μου μετὰ χειρὸς πλουσίας.

Τὴ μίαν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Πανοσιωτάτου
 Ὁρφανοτρόφου (α) Ζωτικοῦ, καὶ φιλανθρωποτάτου.
 Ὅτι πολλοὶ ἀπέθαναν μόνον γιὰ τὸν Χριστόν μας,
 Ἐποῦτος δέ, ώσταν Χριστός, ναί, μὰ τὸν Κύριόν μας.
 Τὴν ἄλλην ἐπ' ὀνόματι τοῦ Θαυμασιωτάτου
 Ἐποῦτου Γρηγορίου μας, καὶ μακαριωτάτου.
 Διότι τὸν Γεώργιον, Νικόλαον τοὺς θείους,
 Σπυρίδωνα, Χαράλαμπον, θαυματουργοὺς Ἀγίους,
 Τοὺς ἐπροσκύνησα παντοῦ, καὶ πάντες προσκυνοῦμεν
 Εἰς τοὺς ιδίους τῶν Ναούς, ὡς πρέπει, καὶ τιμοῦμεν.
 Τὸν θεῖον δὲ Γρηγόριον, τὸν ἄνδρα τῶν θαυμάτων
 Τόσων μεγάλων, καὶ πολλῶν, σημείων καὶ τεράτων,
 Τὸν πάνσοφον Γρηγόριον τῶν Νεοκαισαρέων,
 Τὸ θαυματὸν διήγημα τῶν παλαιῶν καὶ νέων,
 Τὸν ἐν Ἀγίοις Ἀγιον λαμπρῶς δεδοξασμένον,
 Καὶ ἐν Ἀγγέλοις Ἀγγελον θείως λελαμπρυσμένον.
 Τὸ ὅργανον τῆς χάριτος, τοῦ Πνεύματος τὸν θρόνον,
 Τὸ μέγα κλέος τῶν Πιστῶν, τὸ τραῦμα τῶν δαιμόνων
 Τὸν τόσον λέγω καὶ πολύν, καὶ ἄλλα πολλὰ ἀκόμα,
 Ὁποῦ νὰ πῇ δὲν εὐπορεῖ ἐποῦτο μου τὸ στόμα,
 Τὸν πάμεγαν Γρηγόριον, τὸ γρήγορον τὸ ὅμμα
 Εἰς θεωρίαν τοῦ Θεοῦ, τὸ θεοφόρον σῶμα,
 Στόμα τὸ διδασκαλικόν, τὸ πάντα θεηγόρον,
 Τὸν νοῦν τὸν φωτοστόλιστον, καὶ τὸν πνευματοφόρον,
 Τὴν τοῦ Χριστοῦ μου δύναμιν, Χριστιανῶν τὸ κέρας,
 Ιεραρχῶν τὴν καλλονήν, τῶν ἀρετῶν τὸ πέρας.

(α) Δεκέμβριος. λ'.

Τῶν καρδιῶν τὴν χαρμονήν, καὶ τῶν ψυχῶν τὸ γέρας,
 Τὸν πρέσβυν μου πρὸς τὸν Χριστὸν νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας.
 Ἀνατολῆς τὸν Ἡλιον, Δύσεως τὸν Φωστῆρα,
 Βορρᾶ, καὶ νότου τὸν χρυσόν, καὶ ἀδυτον λαμπτῆρα,
 Τὸν πανταχοῦ, ἐν Οὐρανῷ, καὶ γῆ ἐπαινεμένον,
 Δὲν τὸν προσκύνησα ἄλλοῦ, εἰ μὴ μέσα στὴν Αἴνον.
 Ὁποῦ καὶ πόλεις, καὶ χωρία, ἐπρεπε νὰ τοῦ κτίζουν.
 Καὶ ἐτησίως καὶ λαμπρῶς νὰ τὸν πανηγυρίζουν.
 Τὸν ἄγιον Γρηγόριον, τὸν στύλον Ἐκκλησίας,
 Ὁποῦ ἐστάθηκε Ναός, ἔνδοξος τῆς Προνοίας,
 Τὸν τοῦ Προδρόμου ζηλωτὴν διὰ τὴν ἐρημίαν,
 Τῶν Ἀποστόλων ὅμοιον δι' ἀρχιερατείαν,
 Τῶν Ἀσωμάτων σύσκιον διὰ τὴν πολιτείαν,
 Συγκληρονόμον τοῦ Χριστοῦ διὰ τὴν Σωτηρίαν.
 Τρία τ' ἀναγκαιότατα, ἐγὼ τὰ δύο ἔχω,
 Ἀντὶς δὲ τρίτον εἰν' αὐτός, διὸ θαρρούντως τρέχω.
 Τοῦτον ἑόρταζε λαμπρῶς, ὡς θεία Ἐκκλησία,
 Καὶ προσκυνεῖτε εὐλαβῶς καὶ πόλεις, καὶ χωρία.
 Τοῦτον πλουτεῖτε Ἀδελφοὶ πάντοτε καύχημά σας,
 Πρέσβυν μεγάλον πρὸς Θεόν, τεῖχος, στερέωμά σας.
 Τοῦτον πανηγυρίζετε, τοῦτον ἐπικαλεῖσθε,
 Καὶ εύτυχεῖς, καὶ θαυμαστοί, εἰς ὅλους γιὰ νὰ εἰσθε.
 Τούτου Ναοὺς νὰ κτίζετε, τοῦτον νὰ ίστορητε,
 Καὶ ως μεγάλον θησαυρὸν στὰ σπήτια σας κρατεῖτε.
 Τοῦτον ἑόρταζε ἡ γῆ σύμπασσα αἰωνίως.
 Θαυμάζετε οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν ἀξίως.
 Δεξάζετε δὲ σύμπαντες, καὶ τὸν Θεὸν αἰνεῖτε.
 Τὸν ἐν Ἀγίοις θαυμαστόν, καθὼς τὸ θεωρεῖτε.

Ω δόξα πρέπει, καὶ τιμή, βρότειος, οὐρανία,
Νῦν καὶ ἀεὶ καὶ πάντοτε, ἀπαυστος, αἰωνία, Ἀμήν.

Μεγαλυνάρεον.

Τὸν ἐν Ἱεράρχαις θαυματουργόν, Νεοκαισαρείας τὸν
φωστῆρα τὸν φαεινόν, τὸν τῆς Ἐκκλησίας θερμότα-
τον προστάτην, Γρηγόριον τὸν μέγαν πάντες τιμήσωμεν.

ΥΜΝΟΣ ΕΝΝΑΤΟΣ

Αλλ' ἐπειδὴ Πανύμνητε τὸ θεῖον δνομά σου
Τὸ προσκυνῶ καὶ τὸ τιμῶ, δι' ἀγιότητά σου,
Τὸ ψάλλω, καὶ τὸ ἀνυμνῶ, ως σφόδρα ἀγιόν μου,
Τὸ ἀγαπῶ, καὶ τὸ ποθῶ, ως λίαν ποθητόν μου.
Τὸ ἔχω εἰς τὸ στόμα μου, ως ἄρτον θρεπτικόν μου,
Τὸ ἔχω στὴν καρδίαν μου, ως πνεῦμα ζωτικόν μου.
Τὸ βάλλω στὰ βιβλία μου, ως θεῖον θησαυρόν μου,
Τάφινω εἰς τοὺς ἀδελφούς, ως πλοῦτον Ἱερόν μου.
Εἰς τὴν ζωήν μου τὸ βαστῶ, ωσὰν κειμήλιόν μου,
Εἰς τὴν θανήν μου τὸ θαρρῶ, ως μόνον γλυκασμόν μου.
Εἰς τὸ φρικτὸν κριτήριον, ως μέγαν βοηθόν μου.
Εἰς τὴν αἰώνιον ζωήν, ως στέφανον λαμπρόν μου.
Ως δνομα ὑπ' οὐρανὸν μόνον σωτήριόν μου,
Ως δνομα ἐν οὐρανῷ μόνον προσκυνητόν μου.

Τὸ διπλόν ἀπ' τὸ Ἰησοῦς, ως δνομα Θεοῦ μου,
Ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ γῆς, τοῦ μόνου λατρευτοῦ μου.
Ως δνομα γλυκύτατον, Μαρία μου, Κυρία,
Ως δνομα βασιλικόν, Κυρία μου Μαρία.
Ιδού καὶ ὑμνος τέταρτος, καὶ τοῦτος ἐδικός σου,
Καὶ τοῦτος, ως καθὼς οἱ τρεῖς, ἀπὸ τῆς χάριτός σου.
Ἐκ τῶν σῶν Κόρη δωρεῶν, ἀπὸ τῶν σῶν ναμάτων,
Σὺ γὰρ σοφίας θησαυρός, ἀβυσσος νοημάτων,
Καὶ ύμνολόγος ἀμεσος τῶν σὲ ύμνολογούντων,
Καὶ δόξα ἀνεκλάλητος τῶν σὲ δοξολογούντων.
Ιδού λοιπὸν ὁ τέταρτος ὑμνος σου, καὶ ίδιως
Εἰς τὸ σεπτόν σου δνομα Μαρία μου Κυρίως.
Μαρία, τὸ δνομά σου τὸ ἔνδοξόν σου δοξάζω,
Μαρία δεδοξασμένη, καὶ σοὶ ἐνδόξως κραυγάζω.
Δόξα σοι Κόρη Μαρία, Μαρία, Σωτήριόν μου,
Μαρία, δνομα, πρᾶγμα, Μαρία, καὶ σεβαστόν μου.
Μαρία, γλυκύτατόν μου, Μαρία, παμπόθητόν μου,
Μαρία, δνομα εἶσαι, Μαρία, καὶ φοβερόν μου.
Καὶ Ἀγγελοι, ω Μαρία, οἱ φοβεροὶ σὲ φοβοῦνται,
Ως τῶν Ἀγγέλων Κυρίαν; Μαρία, καὶ εὐλαβοῦνται.
Χαῖρε τριπάρθενε Μῆτερ, Μαρία τρισερασμία,
Μαρία, τρισμακαρία προσηγορία, Μαρία.
Ιωακεὶμ ἡ Μαρία, τὸν Ἰωσήφ μνηστευθεῖσα,
Τὸν Ἰησοῦν μου τεκοῦσα, Μαρία, καὶ μὴ φθαρεῖσα.
Μαρία Ὑπεραγία, Ἀγίασόν με, Μαρία,
Τὸν Ἀγιον τῶν Ἀγίων, Μαρία, ἡ τετοκυῖα.
Μαρία Κυριοτόκε, κυριεύοντων Κυρία,
Παθῶν με Κύριον δεῖξον, Κυρίου Μῆτερ, Μαρία.

Μαρία μου Θεοτόκε, ή τὸν Θεόν μου τεκοῦσα,

Μαρία, σῶσόν με μόνον, Θεότητα πᾶσι δοῦσα.

Μαρία μου φωτοτόκε, Μαρία μου, φῶς τοῦ Κόσμου,

Μαρία, φώτισον, λῦσον τὸ σκότιος τὸ τοῦ νοός μου.

Μαρία μου ζωοδόχε, Μαρία, Μήτηρ ζωῆς μου,

Ζώωσον Κόρη Μαρία, τὸ Πνεῦμα τὸ τῆς ψυχῆς μου.

Μαρία μου ἐλεοῦσα, ἐλέησόν με Μαρία,

Κλαίω, καὶ λέγω, Μαρία, ἐλεεινῇ τῇ καρδίᾳ.

Σῶσόν με, Μήτερ Μαρία, Μαρία, ή Σωτηρία.

Κόσμου παντὸς τὸν Σωτῆρα ή γαλουχοῦσα Μαρία.

Ἄγιασθήτω, Μαρία τὸ "Άγιον ὄνομά του

Καὶ ἀπ' ἐμένα (α), Μαρία, τὸ εὐτελὲς ποίημά του.

"Ἄς βασιλεύσῃ, Μαρία, ὁ Βασιλεὺς, καὶ Θεός μου,

Καὶ εἰς ἐμένα, Μαρία, παντὸς βασίλισσα Κόσμου.

"Ἄς γένη τὸ θέλημά του, Μαρία, τὸ ἀγιόν του

Καὶ εἰς ἐμένα, Μαρία, καθὼς εἰς τὸν οὐρανὸν του.

Τὸν Ἐπιούσιον ἄρτον, Μαρία μου, ἀς μὲ δίνη,

Μαρία μου, καθ' ἡμέραν ἡ πατρικὴ χεὶρ ἔκείνη.

"Ἄς μὲ ἀφῆσῃ, Μαρία, τὰ χρέη μου τὰ μυρία,

Εἰς πειρασμὸν μήμε βάλη τὸν σὸν οἰκέτην, Μαρία.

'Άλλ' ἀς μὲ ρύση, Μαρία, ἐκ τῆς πολλῆς πονηρίας

Τοῦ παμπονήρου ἔκείνου, Μαρία, Μήτηρ Προνοίας.

"Οτι αὐτοῦ μὲν Μαρία, ή δόξα, κ' ή βασιλεία,

Σου δὲ Βασίλισσα εἶναι, Μαρία, ή παρρησία,

Μητρὸς ἐκ Μήτρας, Μαρία, ἥσουν Ἁγία, Μαρία,

Νῦν δὲ καθὸ Θεομήτωρ, Μαρία, Ὑπεραγία.

(α) Καὶ εἰς ἐμένα λέγεται.

Καὶ Μακαρία, Μαρία, ή τῆς Μητρός σου κοιλία,

Όποιο σέβασταξε Κόρη, Μαρία τρισμακαρία.

Καὶ οἱ μαστοὶ δέ, Μαρία, μακαριστοὶ οἱ τῆς Ἀννης,

Όποιο ἐβύζαξε Κόρη, Μαρία, ἐν τοῖς σπαργάνοις.

Καὶ Μακαρία, Μαρία, ἔκείν' ή ὥρα, καὶ μέρα,

Μαρία μου, ὅποι εἰπαν, γεννήθηκε θυγατέρα.

Μακαριζέσθω, Μαρία, ἐτούτη ή Μακαρία

Δυάς καὶ ἐκ τῶν Ἀνθρώπων, καὶ ἐξ Ἄγγέλων Μαρία.

Χαιρέτωσαν οὖν Μαρία, Ἰωακεὶμ καὶ ή Ἀννα,

Μαρία μου, ὁ Πατήρ σου, καὶ ή χρυσῆ σου ή μάνα.

Χαιρέτω καὶ Ἰωσήφ δέ, Μαρία, ὁ φύλακας σου,

Μαρία μου Παναγία, ὁ Ἅγιος γέρωντάς σου,

Βλέπωντας ὅμως, Μαρία, τὰ υπὲρ φύσιν σου κάλλη,

Μαρία μου, ἀς προσέχη, τὸ χέρι του μὴ τὸ βάλη,

Καὶ μὴν ἀπλώσῃ, Μαρία, ως ὁ Ἀδάμ εἰς τὸ ξύλον

Τοῦ Παραδείσου, Μαρία, νὰ κατεβάσῃ τὸ μῆλον.

Τοῦ σοῦ προσώπου, Μαρία, ὁ κῆπος γιὰ τὸν οἰνό σου,

Οὐχὶ δι' αὐτόν, Μαρία, τὸν ἀρραβωνιαστικόν σου.

Γιὰ τὸν Γίον σου, Μαρία, δποι φυτεύει τὰ κάλλη

Τοῦ Παραδείσου, Μαρία, τοὺς ύμνητάς σου νὰ βάλη.

Κόλπος, καὶ στῆθος, Μαρία, καὶ τοῦτα τοῦ Ἰησοῦ σου,

Οὐχί, οὐχὶ δέ, Μαρία, τοῦ Ἰωσήφ τοῦ παπποῦ σου.

Τοῦ Ἰησοῦ σου, Μαρία, τοῦ ὄντος ἀεὶ ἐν κόλποις

Πατρὸς Ἀνάρχου, Μαρία, υπερουσίοις δὲ τρόποις.

Τοῦ Ἰωσήφ χεὶρ, Μαρία, Λεπρώνεται παρευθέως,

Ἀπλώνωτάς την, Μαρία τὸ πάλκι τοῦ Μωϋσέως.

Τὰ χείλη σου δὲ Μαρία, καὶ στόμα δὲ τὸ χρυσόν σου,

Εἶναι καὶ τοῦτα, Μαρία, γιὰ τὸν χρυσὸν τὸν Γίον σου.

Θεοῦ τὸν Λόγον, Μαρία, τὸν λύσαντα τοὺς ἀνθρώπους,
Τῆς ἀλογίας Μαρία, μὲν ὑπὲρ λόγον δὲ τρόπους.

Οἱ δὲ μαστοὶ σου, Μαρία, οἱ θαυμαστοὶ σου Μαρία,
Οἱ θεοτρόφοι, Μαρία, καὶ ζωηροὶ σου Κυρία,

Εἶναι, Μαρία μου, μόνον διὰ ἔκεινον τὸν μόνον
Πατρὸς ὑψίστου τὸν θεῖον, καὶ σοῦ, Μαρία, τὸν γόνον.

Οἱ δρθαλμοὶ σου, Μαρία, οἱ ἰλεοὶ σου Κυρία,
Οἱ εὐμενέστατοι Κόρη, καὶ πάνσεπτοί σου, Μαρία,

Εἶναι νὰ βλέπουν Μαρία, τὸ τριλαμπέστατον κάλλος
Τὸ τοῦ Γίοῦ σου, Μαρία, εὐφραινομένη μεγάλως.

Τὰ χέριά σου, Μαρία τὸ μὲν διὰ τὸν Γίον σου,
Νὰ τὸν βαστάζῃς, Μαρία, τὸ θεῖκὸν νήπιόν σου,

Τὸ δ' ἄλλο διὰ τὸν Κόσμον, Μαρία, μὴ τὸν βουλήσῃ
Τὸ νήπιόν σου, Μαρία, δταν δικαίως, κακίση.

Ο Ιωσήφ δέ, Μαρία, ἃς χαίρεται τὰ λοιπά σου
Καλά, καὶ κάλλη, Μαρία τὰ τόσα, καὶ θαυμαστά σου,

Τὴν ἅμωμόν σου, Μαρία, διαγωγήν, πολιτείαν,
Τὴν ἄμετρόν του τὴν γνῶσιν, Μαρία, καὶ τὴν σοφίαν,

Τὴν ἄμεμπτον παρθενίαν, Μαρία καὶ τὴν ἀγνείαν,
Τὴν ἄκραν ταπεινωσύνην Μαρία καὶ προθυμίαν,

Καὶ τᾶλλα, δποῦ ἔκεινος εἶδε, κ' ἔξεστη, Μαρία,
Αγγέλικὰ ὅλα ὅλα, Μαρία τῇ ἀληθείᾳ,

Καὶ σύρανδες ἄλλος ἦτον, Μαρία τὸ σπήτιόν σου,
Ἐχωντας μέσα, Μαρία ἐγκάτοικον τὸν Θεόν του.

Ἐγὼ δὲ χαίρομαι πάλιν εἰς τὰ πολλά σου Μαρία,
Ἐγκώμια καὶ ἐπαίνους, Μαρία μου Παναγία.

Ἄς χαίρεται δὲ Μαρία, καὶ ὑψος τὸ σὸν καὶ θεῖον,
Ως ὁ Γιός σου, Μαρία στὸν ἐπαινον τῶν νηπίων.

Χαῖρε Μαρία Παρθένε, Παρθένων ἡ ώραιότης.

Χαῖρε ὡ Μῆτερ Μαρία, δόξα Μητέρων, λαμπρότης,
Χαῖρε Μαρία, ἡ στήλη τῆς Ἱερᾶς Παρθενίας

Χαῖρε Μαρία, ἡ πύλη τῆς θείας θεογονίας.
Χαῖρε Μαρία, ἡ στήλη τῆς αἰωνίου εἰρήνης.

Χαῖρε Μαρία, ἡ πύλη τῆς θείας Δικαιοσύνης.
Χαῖρε Μαρία, δαιμόνων τὸ πολυθρήνητον τραῦμα.

Χαῖρε Μαρία, ἀνθρώπων τὸ πολυθρύλητον θαῦμα.
Χαῖρε Μαρία, Ἀγγέλων τὸ πολυύμηνητον βλέμμα.

Χαῖρε Μαρία, Κυρίου τὸ πολυτίμητον στέμμα.
Χαῖρε Μαρία, ψυχῆς μου τὸ τρισμακάριον πλάτρα,

Χαῖρε Μαρία, ζωῆς μου τὸ τρισεράσμιον ἄσμα.

Λ Ο Γ Ο Σ

Η Εὔχη 'Εξαγορευτική, καὶ 'Ιστορική,
καὶ Θεολογική.

Πρόσδεξαι σὺν παρακαλῷ ταύτην τὴν ὑμνῳδίαν.

Δέξου την Παναγία μου, ώσταν δωροφορίαν.

Όποῦ μ' αὐτὴν προσφέρωσι κι' ὅλην μου τὴν καρδίαν.

Οὕσαν ὑπὲρ χρηματικὴν πᾶσαν φορολογίαν.

Καὶ ἐκ τοῦ ἀδου τοῦ φρικτοῦ Παρθένε γλύτωσάι με.

Κόρη ἀπὸ τὴν κόλασιν σὺ ἐλευθέρωσέ με.

Οτι κατὰ τὰ ἔργα μου στὴν κόλασιν πηγαίνω,

Νὰ κολασθῶ ὁ ἄθλιος ἐγὼ ἀποτυχαίνω.

Καὶ εἶναι κρίμα νὰ χαθῶ, θαρρῶντας εἰς ἐσένα,

Ἄν αὖτις κολάσεως ἔκαμα, ως κανένα.

Διότι ἀν ἔχαθηκε γιὰ μίαν ἀμαρτίαν (α)

Ο Ἐωσφόρος μοναχὸς τὴν Ἱπερηφανίαν.

Ἐγ ὁποῦ ἔχω καὶ αὐτήν, καὶ τὰς λοιπὰς κακίας,

Βέβαια βεβαιότατα εἴμαι τῆς ἀπωλείας.

Ο Ἐωσφόρος Ἀγγελος, καὶ μηδὲ ἡλεήθη,

Μαζὶ καὶ τόσοι Ἀγγελοι ἀλλὰ ἐπιμωρήθη.

Ἐγὼ ὁ σκωληκόρωτος σὰν τι πλέον ἐλπίζω,

Ἄτος μου τὸ ὄμολογῷ, καὶ τὸ ἀποφασίζω.

Ἄν δι πρωτόπλαστος Ἀδάμ διὰ τὴν λαιμαργίαν (β)

Κόλασιν ἐδοκίμασε τόσην πολυχρονίαν,

Ἐγ ὁποῦ ἔχω καὶ αὐτήν, καὶ δάσκαλον ἔκεινον,

Πῶς νὰ γλυτώσω τῆς φρικτῆς κολάσεως τὸν θρήνον;

Ο Ἀβελ ἐθυσίαζε τὰ πλιὸν καλήτερά του (γ)

Πρόσθατα εἰς τὸν Κύριον διὰ χρηστότητά του.

Καὶ πάλιν ἐφθονήθηκε, καὶ φεῦ ἐθανατώθη,

Καὶ τοῦ θανάτου φαγητὸ πρῶτο αὐτὸς ἐδόθη.

Ἐγὼ ὁποῦ εἰς τὸν πτωχὸν ταύτην εἰπεῖν Θεὸν μου,

Ἐχωντας καὶ παράδειγμα τὸν Ἀβελ δάσκαλόν μου,

Διδω τὰ πλιὸν χειρότερα καὶ καταφρονεμένα,

Νὰ πάθω τ' εἶναι δίκαιον; τὶ πρέπει εἰς ἐμένα;

Διὸ αὐτὸς δοξάζεται χρόνους ἐπτὰ χιλιάδες,

Ἐγὼ θὲ νὰ κολάζωμαι εἰς χρόνους μυριάδες.

(α) Ἐωσφόρος. Ἰστορία, α.

(β) Ἀδάμ, β'.

(γ) Ἀβελ, γ'.

Ο Κάτιν ἐθανάτωσε Ἀβελ τὸν ἀδελφόν του (α)

Κ' ἐστέναζε, καὶ ἔτρεμεν, ἔως τὸν θάνατόν του.

Ἐγὼ διόποι τὸ ἔκαμα καὶ τοῦτο, συμβουλεύσας

Στὸ Γιάσι τὸν Αὐθέντη μου, ὅπερ ἐστὶ φονεύσας,
Τί στεναγμούς, καὶ δδυρμούς, καὶ τὶ τρόμους καὶ
κλόνους,

Θὲ νάχω εἰς τὴν κόλασιν εἰς αἰωνίους χρόνους;

Ἐμετετέθη ὁ Ἐνώχ ζῶντας, καὶ ὁ Ἡλίας (β)

Εἰς τὸν Παράδεισον μαζὶ διὰ ζωῆς Ἄγιας.

Θαῦμα πῶς εἰς τὸν ἄδην δε διὰ τὰς ἀμαρτίας

Δὲν μετατίθεμαι ἐγὼ ζῶντας ἐπ' ἀλθείας.

Ο Μαθουσάλας ἔζησε, λέν, ἐννεακοσίους (γ)

Χρόνους καὶ ἐβδομήκοντα, τρόπους διὰ Ὁσίους

Θαῦμα ἐγὼ πῶς πέρασα καὶ τοὺς ἔξηντα χρόνους,

Καὶ δίγως μάλιστ' ἀρρωστιαῖς, δίγως μεγάλους
πόνους.

Λέγουν εἰς τὸν κατακλυσμὸν τινὲς πῶς νὰ ἔξουστε,

Καὶ ὁ Θεός, ωσὰν Θεός, τὸν ἐδιατηροῦσε.

Καὶ μετὰ δεκαπέντε δὲ χρόνους ἐτελειώθη,

Ἀπέθανεν ὡς ἄνθρωπος καὶ τοῦτος, καὶ ἐσώθη:

Ἐγινεν ὁ Κατακλυσμός, γιὰ νὰ καταβυθίσῃ (δ)

Τὴν ἀμαρτίαν τὴν πολλήν, ὁποῦχε πλημμυρήσῃ,

Τῶν κατοικούντων εἰς τὴν γῆν τότε ἀνθρώπων πάντων.

Καὶ πρὸς ἡμῶν σωφρονισμόν, τῶν νῦν κατοικησάντων.

(α) Κάτιν, δ'.

(β) Ἐνώχ καὶ Ἡλίας, ε'.

(γ) Μαθουσάλας, ζ'.

(δ) Κατακλυσμός, ζ'.

Αμὴ ἐσωφρονίσθηκα; ἔκαμα δὲ ἀχρεῖος
Τίποτες εἰς διόρθωσιν; δλότελα τελείως.
Ἐμεινα δὲ ὁ Κολοιός, κατὰ τὴν παροιμίαν,
Κολοιὸς πάλιν, ὁ αὐτός, ἥγουν εἰς τὴν κακίαν.
Μὲ ἀναμένει τὸ λοιπὸν δικαιώς καὶ ἀξίως
Ο τοῦ πυρὸς κατακλυσμὸς τοῦ ἄδου αἰωνίως.
Ο Νῷε (α) μὲ τὴν Κιβωτὸν σώζει τὸν ἑαυτόν του,
Σώζει καὶ τὸ ἀνθρώπινον γένος μὲ ἔπαινόν του.
Ἐγὼ δὲ μὲ τὴν κιβωτὸν τῶν ἀρετῶν δὲν θέλω
Νὰ σώσω κἀν τοῦ λόγου μου, γνωστὸν λοιπὸν τὶ μέλλω.
Σὺ δὲ Ἀγία Κιβωτέ, ἡ σωστικὴ τοῦ Κόσμου,
Σῶσον Παρθένε σῶσόν με, Σωτήρ ὁ ἐδικός μου.
Μελχισεδὲκ (β) τῶν Ἐκλεκτῶν τῆς Παλαιᾶς ὁ πρῶτος
Ἀφωμοιώθη τῷ Χριστῷ, ως πατροπαραδότως,
Διὰ τὴν ὑπεράνθρωπον αὐτοῦ ἀγιωσύνην,
Διὰ τὴν Θεοδίδακτον αὐτοῦ Ἱερωσύνην.
Ἐγὼ δὲ ὁ ἐλάχιστος τῆς Παλαιᾶς, καὶ Νέας,
Ἐξωμοιώθην τῷ Σατᾶν εἰς πράξεις βδελυκτέας.
Λέγουν πῶς ὁ Μελχισεδὲκ προσεύχεται Κυρίῳ,
Ἐστωντας εἰς τὴν ἔρημον, ἐν ὅρει Θαβωρίῳ.
Καὶ ἄνοιξε τὸ στόμα της ἡ γῆ, καὶ καταπίνει
Τὴν γενεολογίαν του, ψυχὴ δὲν εἶχε μείνῃ.
Καὶ ἀγενεαλόγητος, γιὰ τοῦτο ὡνομάσθη.
Οτι αὐτοῦ ἡ γενεὰ φθορὰν κατεδικάσθη.
Κινήθηκε δὲ εἰς αὐτὸ Πατρὸς δι' ἀθεῖαν,
Οτι τὸν ἄλλον του υἱὸν ἐτοιμάζει εἰς θυσίαν.

(α) Νῷε ἡ.

(β) Μελχισεδὲκ ο'.

Μὲ πεντακόσια ἄλλα παιδιὰ εἰς τοῦ δωδεκαθέου
Τῆς πανηγύρεως τιμὴ, ἡ μᾶλλον τοῦ ἀθέου.
Ἐγ' ὁποῦ ἀναξίως διὰ τὴν γῆν πατῶ, θαυμάζω,
Πῶς μὲ βαστᾷ, δὲν μὲ ἡσυφᾶ, θαυμάζω καὶ τρομάζω.
Ο Πατριάρχης (α) Ἀβραάμ ἔκαψε τοῦ Πατρός του
Τὸ σπῆτι μὲ τὰ εἴδωλα ζήλω Θεοῦ ἀτός του.
Ο ἀδελφός του ὁ Ἀφράν ἔτρεξε νὰ τὸ σεύσῃ,
Ἐκάηκε μαζὶ κι' αὐτὸς Θεοῦ παραχωρήσει.
Ο οἰκος τῆς καρδίας μου εἶναι Ναὸς Εἰδώλων,
Θυμοῦ, φυλαργυρίας τε, καὶ τῶν κακῶν δὲ ὅλων,
Γιατὶ λοιπὸν τῶν ἀρετῶν τὸ πῦρ νὰ μὴν ἀνάψω,
Κέγω τὰ τῆς καρδίας μου εἴδωλα νὰ τὰ κάψω;
Διόπερ νὰ συγκαίωμαι ἐγὼ πρέπει ἀξίως
Εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, ἀξίως αἰωνίως.
Ο Ἀβραάμ τόσῳ δεκτός, καὶ διὰ τὸν Θεόν του
Τρέχει νὰ σφάξῃ τὸν υἱὸν τὸν μοναχακριβόν του.
Ἐγὼ δὲ τόσῳ βδελυκτός, καὶ δίχως ἔνα πάθος,
Ποὺ εἰς τοῦ ἄδου τοῦ φρικτοῦ νὰ μὴ ῥιφθῶ τὸ Βάθος;
Άλλ' ἡ τεκοῦσα τὸν υἱὸν τὸν ἀπὸ τῆς δσφύσιος
Τοῦ Ἀβραάμ, σῶσόν με σύ, τῷ κράτει τῆς Ισχύος.
Τὰ Σόδομα (β) ἔκάησαν μετὰ τῶν κατοικούντων
Τῶν πονηρῶν τῶν πολιτῶν, τῶν ἀρσενοκοιτῶν.
Ἐγὼ δποῦ δὲν καίομαι, φεῦ, ἀρσενοκοιτῶντας,
Ἀράγε εἰς τὴν κόλασιν τὶ μέλλω παθεῖν ὄντας;
Οθεν ἀτός του ὁ Χριστὸς ἔχει ἀποφασίσει,
Πῶς ἔσται ἀνεκτώτερον ἔκείνοις ἐν τῇ κρίσει,

(α) Ἀβραάμ ί. (β) Σόδομα ία.

"Η εἰς ἐμέ, ὅπου ἔδω κ' ἐγὼ δὲν τιμωροῦμαι,
·Οποῦ ἐγὼ διδάσκομαι, καὶ πάντα νουθετοῦμαι.
·Οὐ Λώτ (α) συνουσιάσθηκεν, ώντας δὲ μεθυσμένος,
·Μετὰ τῶν θυγατέρων του, τούτεστι βιασμένος,
Καὶ πάλιν ἀπ' τὸν Ἀβραὰμ τὸν θεῖόν του κανόνα
·Ἐλαθε, λέγουν, χρόνους τρεῖς, καὶ μὲ πολὺν ἀγῶνα.
·Ἐγὼ δὲ καὶ βιάζωντας, καὶ νήφων, ἀμαρτάνων,
·Καὶ τοῦ Πνευματικοῦ μου ἡὲ τὸν κανόνα μὴ κάνων,
Σὰν τί κανόνα ὁ πικρὸς μέλλεται νὰ ποιήσω
·Μέσα στὸν ἄδη, φανερό, τί νὰ τὸ ἔξηγήσω.
·Ο Ἰσμαῆλ (β) τὸν Ἰσαὰκ ἔδειρεν αὐθαδείᾳ
·Ἀπὸ μικρὸς φερόμενος, καὶ ὑπερηφανείᾳ,
·Ο δοῦλος τὸν Αὐθέντην του, τὸ τέκνον τῆς Κυρίας,
Τὸ τέκνον τῆς δουλεύτριας, "Ἄγαρ τῆς Αιγυπτίας.
Αὐτὸς δὲ μόνον μιὰ φορά, ἐγὼ δὲ σάρξ ἀθλία,
Τὴν ταπεινήν μου τὴν ψυχήν, ήτις ἐστὶ Κυρία,
Τὴν δέριω καθημερινά, πάντοτε τὴν βιάζω
·Στὴν σάρκα νὰ υποταχθῇ, καὶ τὴν καταναγκάζω
·Οθεν αὐτὸς διώχθηκε μετὰ καὶ τῆς Μητρός του
·Ἀπὸ τὸ σπῆτι τὸ χρυσὸν "Ἄβραμ τοῦ ἀφεντές του.
Πρέπει λοιπὸν νὰ διωχθῶ κ' ἐγὼ ἐκ τοῦ Ἄγιου
·Οἶκου τοῦ Βασιλέως μου, Πατρὸς τοῦ οὐρανίου.
·Ο Ἰσαὰκ (γ) τόσο πολλὰ ὑπήκοος ἐστάθη,
·Οποῦ, ὡς Πρόσβατον σφαγῆς, ὀλίγο νὰ τὸ πάθῃ.
·Ἐγὼ πάντα παρήκοος Θεοῦ τε καὶ ἀνθρώπων,
Λοιπὸν ἀνάγκη νὰ σφαχθῶ βέβαια χοίρου τρόπου.

(α) Λώτ, 16'. (β) Ἰσμαῆλ, 1γ'. (γ) Ἰσαὰκ, 1δ'.

"Ησαῦ (α) πρωτότοκος υἱὸς διὰ θηλυμανίαν
·Χάνει καὶ πρωτότοκια, χάνει καὶ εὐλογίαν.
Δι' αὐτὴν ἔχασα κ' ἐγὼ πλευτον, καὶ ἀρχοντίαν,
·Ἐκέρδισα δὲ φυλακὴν εἰς εἰκοσιμηνίαν.
·Ο Ἰακώβ (β) ἐδούλευσε δεκατεσάρους χρόνους
·Γιὰ δυὸ γυναικες μοναχά, μὲ τόσους χόπους πόνους.
·Ἐγὼ διὰ νὰ λυτρωθῶ τοῦ ἄδου αἰωνίως,
·Ἡμέρες δεκατέσαρες δὲν δούλευσα Ὁσίως.
·Η ἀληθέστερον εἰπεῖν, ἔξηγντα τόσους χρόνους
·Δουλεύω γιὰ νὰ κολασθῶ μαζὶ μὲ τοὺς δαιμόνους.
·Σὺ δὲ ἡ κλίμαξ Ἰακώβ, Παρθένε, λύτρωσαί με,
·Καὶ εἰς τὰ ἐπουράνια κ' ἐμὲ ἀνέβασέ με.
·Ιούδας ὁ υἱὸς αὐτοῦ, φυλὴ ἡ πλειό τιμία, (γ)
·Καιμήθηκε τὴν νύμφην του, ἀλλ' ὅμως ἐν ἀγνοίᾳ.
·Ἐν γνώσει δὲ τὸ ἔκανα ἐγὼ τῇ ἀληθείᾳ,
·Ἀγίσως καὶ μ' ἐδέχετο τῶν συγγενῶν μου μία.
·Σὺ δὲ ἡ ἀπὸ τῆς φυλῆς Ἰούδ' ἀξίωσαί με,
·Καὶ καθαρὸς εἰς τὸ ἔξης νὰ ζῷ δυνάμωσαί με.
·Ο μὴ μοιχεύσας Ἰωσὴφ πάλιν ἐφυλακώθη, (δ)
·Καὶ χρόνους ἄδικα ἐπτά, θαρρῶ, ἐταπεινώθη.
·Ἐγὼ δὲ πόρνος, καὶ μοιχός, καὶ μὲ παρανοίαν,
·Πῶς νὰ γλυτώσω φυλακὴν καὶ τὴν καταχθονίαν;
·Οθεν ἔκεινος Βασιλεὺς διὰ ἐμπιστοσύνην
·Ὑστερα ἔχρημάτισε, καὶ διὰ σωφροσύνην
·Αλλὰ κ' ἐγὼ ὅσον καιρὸν ζοῦσα ἐν Παρθενίᾳ,
·Αὐθέντευα καθολικά, Μάρτιος ἡ Μπογδανία.

(α) Ἡσαῦ, 1ε'. (β) Ἰακώβ, 1ε'. (γ) Ιούδας, 1ζ'. (δ) Ἰωσὴφ, 1η'.

Ίών (α) ὁ Ἀγιώτατος, καὶ πάλιν εἰς κοπρίαν,
Μὲ λόγην ὄντας μάλιστα, καὶ μὲ πολλὴν πτωχείαν.
Ἐγὼ δὲ προθυμώτατος πάντοτε στὸν γὰρ πταισώ,
Μέσα στὰ καταχθόνια γίνεται νὰ μὴ πέσω;
Οθεν ἔκεινου ὁ Θεὸς δι' Ἀγιότητά του
Εὐλόγησε τὰ ὑστερνά, πλειδὴ τὰ μπροστινά του.
Ἐμοῦ ἐξ ἐναντίας δὲ δι' ἀχρειότητά μου
Ἐκαταράσθη ὁ Θεὸς θωρῷ τὰ ὑστερνά μου.
Μωσῆς (β) στὸν Νεῖλον ποταμόν, καὶ δὲν πνίγεται πάλιν,
Πατεῖ κορώνα Φαραὼ μὲ ἀφοβιὰ μεγάλην.
Σκοτώνει τὸν Αἴγυπτιον, τὴν Αἴγυπτον μαστίζει,
Τὴν θάλασσαν περιπατεῖ, τὸν Φαραὼ ποντίζει.
Νικᾷ τοσούτους Βασιλεῖς, Ἐβραίους, βασιλεύει,
Νομοθετεῖ, Θεῷ λαλεῖ, Χριστὸν τὸν προφητεύει.
Καὶ πάλιν Ἱερουσαλήμ ίδειν δὲν ἡξιώθη
Εἰς τὰ τῆς πέτρας νάματα ὅτι ἐναντιώθη.
Ἐγὼ δὲ ὁποῦ πάντοτε φαίνομαι ἐναντίος,
Πῶς νὰ ἴδω τὸν Ἀγιον Παράδεισον τελείως;
Σὺ δὲ ἡ βάτος τοῦ Μωσῆ, σὺ καταξίωσαι με,
Τοῦ Παραδείσου Δέσποινα, κέμένα ἔμβασαι με.
Ο Φαραὼ (γ) δέκα σκληρὰς ἔλαβε τιμωρίας,
Καὶ πάλιν δὲν ἀφέθηκεν ἐκ τῆς σκληροκαρδίας.
Αμὴν ἐγὼ δλιγοστὰς νόσους, καὶ δυστυχίας;
Καὶ πάλιν δὲν ἀφίνομαι ἀπὸ τὰς ἀμαρτίας.
Οθεν αὐτὸς ἐπνίγηκεν ἐν ἐρυθρῷ θαλάσσῃ,
Ἐγὼ δὲ ἐν τῇ ζοφερῷ πίστει, καὶ πόνοις πᾶσι.

(α) Ιών, ιθ'. (β) Μωσῆς, χ'. (γ) Φαραὼ, χχ'.

Ο Ααρὼν (α) Ἀρχιερεὺς, καὶ εἶχε καταχρίη,
Ἀντάμα καὶ ἡ ἀδελφή, ἡ Μαριάμ ἔκεινη,
Τὸν ἀδελφόν τους Μωϋσῆ, πῶς πῆρε παρανόμως
Γυναῖκα Αἰθιόπισσαν, αὐτὸς δὲ ἄλλων νόμος.
Καὶ ἐλεπρώθ' ἡ Μαριάμ, ἐπρεπε γὰρ τὸ πάθη
Καὶ τοῦτος, πλὴν δὲν τῷπαθεν, Ἀρχιερεὺς δὲν ἐστάθη.
Ο Μωϋσῆς δέ, ἐν ἀρνί, καὶ εἶχεν ἰκετεύσει
Τὸν Κύριον, τὴν Μαριάμ διὰ νὰ ιατρεύσῃ.
Ἐγὼ ποῦ καταχρίω δὲ σλους καὶ σλο ἔνα,
Δὲν ἐπρεπε νὰ λεπρωθῶ; πρέπει βεβαιωμένα.
Σὺ δὲ ἡ ράβδος Ἀαρὼν Μαρία φύλαξαι με,
Πλέον νὰ μὴ καταλαλῶ τινὰ ἀξίωσαι με.
Βούλλα σὺ βάλλε, κλειδωνιά, στὸ στόμα μου Κυρία,
Καὶ θύραν εἰς τὰ χείλη μου τὰ ἄθυρα, τάχρεῖα.
Καλήτερα νὰ βουβαθῶ, παρὰ νὰ καταχρίω,
Παρὰ κατάλαλος ἐγώ, κάλλιο βουβός νὰ γίνω.
Κορέ, Δαθάν, καὶ Ἀβειρών, (β) τοὺς καταπίνει ζῶντας
Ἡ γῆ ἐμπρὸς εἰς τὸν λαόν, ως ἀποστάτας ὄντας,
Μὲ τὸ νὰ ἀποστάτησαν τότε κατὰ Μωσέως,
Καὶ τὸ ἀδελφοῦ τού Ἀαρὼν, πρώτου Ἀρχιερέως.
Ἐγὼ ὁποῦ ἀποστατῶ κατὰ Θεοῦ τοῦ ζῶντος
Τὴν ὥραν ἐκατὸ φοραῖς, ὁ ἀποστάτης ὄντως,
Πῶς σλοζώντανον κάμε νὰ μὴ μὲ καταπίη
Ἄδης ὁ μεγαλόστομος; ἢ μὴ γὰρ δὲν ισχύει;
Ἐβραῖοι οἱ γογγύζοντες (γ) ἀπὸ τῆς ἐρημίας
Δὲν ἡξιώθησαν ίδειν τὴν γῆν ἐπαγγελίας.

(α) Ααρὼν, καὶ Μαριάμ, χβ'. (β) Κορέ, Δαθίδ, καὶ Ἀβειρών κγ'.

(γ) Εβραῖοι γογγυσταί, χδ'.

"Ολοι ἔξολοθρεύθηκαν, καὶ ἔδωκαν τὰ κῶλα
Πάλιν ἔκει στὴν ἔρημον, ώς ἀπειθεῖς εἰς ὅλα.
Ἐγὼ δόμοίως γογγυστής, ὅλος τῆς ἀπειθείας,
Γίνεται νὰ ἀξιωθῶ τῆς θείας βασιλείας;
Οθεν, ώς εἶπεν ὁ Θεός, τὸ πῶς χρόνους σαράντα,
Προσώχθησα τῇ γενεᾷ ἔκείνη κατὰ πάντα.
Ωμοσα δθεν δργισθείς, καὶ εἴπα μὲ δργήν μου,
Εἰ εἰσελεύσονται αὐτοὶ εἰς τὴν κατάπαυσίν μου.
Οὗτω φοβοῦμαι μὴν εἰπῆ κάμοὶ τῷ ὠργισμένῳ,
Ὄπου ἔζηντα χρόνια ἐγὼ τὸν ἐπικραίνω.
Σὺ δὲ Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, ἡ κόρη τῶν Ἐβραίων,
Ἡ Δέσποινα Χριστιανῶν, Βασίλισσα Ῥωμαίων,
Ἄξιωσόν με σὺν αὐτοῖς δι' ἀγαθότητά σου,
Τῆς βασιλείας οὐρανῶν, ὑμεῖν τὸ ὄνομά σου.
Ο Ἰησοῦς (α) τὸν "Ηλιον εἶχε τὸν σταματήσει,
Καὶ τὸ Φεγγάρι, τοὺς ἔχθρους διὰ νὰ ἀφανίσῃ.
Μὲ ἐνα λόγον μοναχὸν ὁποῦχε τὰ λαλήσει,
Καὶ λόγον δὲ προστακτικόν, ώσταν ν' ἄχε τὰ κτίσει.
Ἐγὼ δὲ τὴν κακίαν μου διὰ νὰ ἀφανίσω,
Φωνάζω, καὶ παρακαλῶ, κι' ώς τώρα νὰ ισχύσω,
Δὲν ισχυσα ὁ ἄθλιος, καὶ τρέμω μὴ πεθάνω
Πάλιν μὲ τὴν κακίαν μου, καὶ τὴν ψυχήν μου χάνω.
Σὺ δὲ ἡ Μήτηρ Ἰησοῦ, οὖ τύπος ἡν ἐτοῦτος,
Σὺ λέγω Παντοδύναμε, ὁ τῆς ισχύος πλοῦτος,
Κόψαι πλιὸ τὴν κακίαν μου, κόψαι τὴν Παναγία,
Ἡλίου, καὶ Σελήνης τε, καὶ Οὐρανοῦ Κυρία.

(α) Ἰησοῦς Ναυῆ, κέ.

'Ο Γεδεών (α) κατέβασε βροχήν, καὶ ύγρασίαν
Εἰς τὸ μαλὶ ἐξ οὐρανοῦ, καὶ πάλιν ἔηρασίαν.
Καὶ μὲ τραχόσιους μαναχόὺς τὴν πολυανθρωπίαν
Τοῦ Βασιλέως Μαδιάμ νικᾶ μὲ εύκολίαν.
Γιατί; γιατὶ Θεοφιλής, διὰ Θεοφιλίαν.
Ἐμοῦ δὲ τοῦ θεομισοῦς διὰ θεομισίαν
Ἀνυδρος εἶναι ἡ ψυχή, πάντοτ' ἔξηραμμένη,
Κ' ἐκ τῶν ἔχθρῶν τῶν νοητῶν πάντοτε νικημένη.
Σὺ δὲ ὁ πόκος Γεδεών δρόσισον τὴν ψυχήν μου,
Καὶ τοὺς ἔχθροὺς ἀπέλασον ἀπὸ τὴν ταπεινήν μου.
Ο Ἀβιμέλεχ (β) ὁ υἱὸς τοῦ Γεδεών φονεύει
Αδέλφια ἔζηνταεννιά, καὶ μόνος βασιλεύει.
Ἐγὼ μή, γὰρ δὲν τόκανα καὶ τόδε πρὸς τοῖς ἄλλοις
Μυρίοις πλημμελήμασι, καὶ πταίσμασι μεγάλοις;
Σαμψών (γ) ἀνδρείας ὁ υἱὸς διὰ τὴν Δαλιδά του
Ἐχασε τὴν ἀνδρείαν του, καὶ τὰ δυμάτιά του.
Ἐγίνηκε καὶ παίγνιον δλων τῶν Ἀλλοφύλων,
Ωστε ὁποῦ τὸν ἔδεσαν στὸν στύλον, ώσταν σκύλον.
Ἐγὼ δὲ ὁ ἀνόητος γιὰ τὴν ἀσέλγειά μου,
Ἐχασα καὶ τὰ νειάτα μου, καὶ ὅλα τὰ κάλα μου.
Ἐγίνηκα καὶ παίγνιον, καὶ γέλως τῶν δαιμόνων,
Ωστε ὁποῦ μὲ ἔδεσαν ἀπὸ τὸν λαιμόν, ώς ὄνον.
Ομως αὐτὸς θαυματουργεῖ, ἀπὸ τὸ σιαγῶν
Ὀποῦ ἐβάστα ἐν χειρί, καὶ τόσους θανατώνει,
Νὰ τρέξῃ ἔχαμε νερό, παράδοξος μιὰ βρύσι,
Τὴν δίψα του τὴν περισσὴ ἔχειθεν νὰ δροσίσῃ.

(α) Γεδεών, κε'. (β) Ἀβιμέλεχ, κε'. (γ) Σαμψών, κη'.

Ἐγὼ δὲ ὅμως ἀν διψῶ, καὶ πάγω εἰς τὴν βρύσιν,
Στίφτει φοβοῦμαι καὶ αὐτή, καὶ μὲ δικαίων κρίσιν.

Ο Ἰεφθάέ (α) ἔσφαξε διὰ τὴν σωτηρίαν
Λαοῦ τὴν θυγατέρα του, τὴν ἔκαμε θυσίαν.

Ἐγὼ οὐδὲ τὸ Πρόσβατον διὰ τὸν ἀδελφόν μου,
Καὶ ἂς χαθῆ ὁ ἀδελφός, παρὰ τὸ Πρόσβατόν μου

Ἡλεὶ καλός μου Ἱερέυς, μὲ τὸ νὰ μὴ μαλώνῃ (β)
Οὓμως τὰ τέκνα του κακά, καὶ νὰ τὰ διορθώνῃ,

Ἐχασε καὶ τὰ δύο του τέκνα ἡμέραν μίαν,
Ἐχασε δὲ καὶ τὴν ζωὴν ἀντάμα τὴν ἴδιαν.

Ἐγὼ δὲ καὶ καλόγηρος κακός, καὶ τὴν κακίαν
Τῶν ἄλλων μὲν ἐλέγχωντας, ἀλλ' οὔτε τὴν ἴδιαν,

Τί καρτερῶ, καὶ τί θαρρῶ, παρὰ τὴν παρομοίαν
Παιδείαν στὴν ἀχρείαν μου ζωὴν καὶ παναθλίαν.

Ο Σαμουὴλ (γ) μικρὸ παιδί, καὶ διὰ ἀρετήν του
Φωνὴν Ἀγγέλου ἤκουσεν, ἃς ἔχω τὴν εὐχήν του.

Ἐγὼ δὲ γέρος ἤκουσα φωνὴν ποτὲ Ἀγίου;
Γιατί; διὰ φαυλότητα του μιαροῦ μου βίου.

Σαοὺλ (δ) διὰ παρακοὴν μίαν πρὸς τὸν Θεόν του,
Διότι δὲν ἔφόνευσε τὸν Ἀγαγ τὸν ἔχθρόν του,

Ἐχασε τὸ βασίλειον, καὶ τὴν τῆς βασιλείας
Διαδοχὴν τοῦ γένους του, φεῦ τῆς πολλῆς ζημίας.

Ἐγὼ διὰ μυρίας δέ, τὴν ἄνω βασιλείαν
Ἀνάγκηνὰ ὑστερηθῶ, οὐαὶ εἰς τὴν ζημίαν.

Ἄν την Βασιλέα σὺ τῶν οὐρανῶν τεκοῦσα,
Δὲν μὲ τὴν δώσῃς δωρεάν, βασίλισσα ὡς οὖσα.

(α) Ἰεφθάέ, λθ'. (β) Ἡλεὶ, λ'. (γ) Σαμουὴλ, λα'. (δ) Σαοὺλ, λδ'.

Δαβὶδ (α) ὁ θεοπάτορας, ἔμψυχος ἀγιότης,
Καὶ ὅλος μία ἀρετή, αὐτόχρημα χρηστότης,
Τόσας παιδείας ἔλαθε σκληρὰς καὶ ἔκουσμένας
Γιὰ δύο ἀμαρτίας του καὶ μετανοημένας.

Ἐγὼ δὲ διά πληημέλεια, ἔμψυχος μιαρότης,
Ακαθαρσία, βόρβορος, αὐτόχρημα σκληρότης.
Δίχως ποσῶς μετάνοιαν, καὶ μὴ διορθωμένος,
Γίνεται νὰ μὴ παιδευθῶ, καὶ ζῶν, καὶ πεθαμένος;
Σὺ δὲ θυγάτηρ του Δαβὶδ, ἡ περιθεβλημένη
Ιματισμὸν ὅλον χρυσόν, καὶ ἡ παρισταμένη

Ἐκ δεξιῶν του σου Υἱοῦ, Θεοῦ, Παμβασιλέως
Μὲ ἐλεεῖς βασίλισσα, δὲν γίνεται ἀλλέως.

Οζᾶ (β) ὁποῦ τὴν Κιβωτὸν ἔτρεξε νὰ πιάσῃ,
Ἐθανατώθη ἐκ Θεοῦ πριγοῦ νὰ πλησιάσῃ.
Ἐγὼ ὁποῦ τὰ ἄχραντα Μυστήρια πιάνω,
Καὶ ἀναξίως τρώγω τα, καὶ τὰ μεταλαμβάνω.
Τοῦ ἄδου μέλλει βέβαια τὸ στόμα νὰ μὲ φάγῃ,
Ο μαῦρος εἰς τὴν κόλασιν ἔγὼ θέλω ὑπάγει.
Σὺ ὅμως ἡ κενώσασα τὸν ἄδην μὲ εὐγάζεις,
Καὶ εἰς τοὺς οὐρανοὺς σου δὲ Κυρία· μ' ἀνεβάζεις.
Κατηγορεῖται Σολομών, (γ) ὅτι διὰ τὰ κάλλη
Εἰδωλα ἐθυμίασε, καὶ πάνσοφο κεφάλι.
Πόσαις φοραῖς θυμίασεν ἡ ἀχρειότητά μου.
Τὴν Ἀφροδίτην δι' αὐτὸ καὶ μόνον σφάκειλά μου.

Ο Σολομὼν θεόσοφος, αὐτόχρημα σσφία,
Καὶ ἀν εἰς τὸν Παράδεισον εἶναι ἀμφιβολία.

(α) Δαβὶδ, λγ'. (β) Οζᾶ, λδ'. (γ) Σολομών, λε'.

Ἐγὼ ὤντας θεότυφλος, αὐτόχρημα μωρία,
Νὰ πάγω στὸν Παράδεισον εἴναι ἐλπὶς καμψία;
Σὺ δὲ τὸ ἄσμα Σολομών, καὶ κλίνη Σολομῶντος,
Τοῦ Βασιλέως δηλαδή, τοῦ ἐν ὑψίστοις δυτος.
Μὲ πάγεις στὸν Παράδεισον, ἀδίστακτα ἐλπίζω,
Ὦς βρέφος στὴν μητέρα του, πρὸς σὲ γὰρ ἀτενίζω.
Ο Ἐζεκίας (α) ἀρρώστος διὰ νὰ ἀποθάνῃ,
Καὶ κλαίει, καὶ παρακαλεῖ, καὶ τὴν ζωὴν λαμβάνει.
Καὶ ἔγινε γερὸς εὐθύς, ὅπ' εἶχε τόσους πόνους,
Καὶ τοῦ χαρίζει ὁ Θεὸς καὶ δεκαπέντε χρόνους.
Ἐγὼ γερὸς καὶ δειλιῶ, μὲ τρώγει τὸ σκουλῆκι,
Μήπως, ως ξύλον ἀκαρπὸν, μὲ κόψ' ἡ θεία δίκη.
Ο Ἡσαΐας (β) φίλτατος Θεοῦ ἐπριονίσθη,
Ος εἶδε τὸν οὐράνιον "Ανθρακα κ' ἐταγίσθη.
Ἐγὼ ὤντας ἀνάξιος καὶ τούτου τοῦ ψωμίου,
Πῶς νὰ μὴ γίνω φαγητὸ σκώληκος αἰωνίου;
Σὺ δὲ λαβεὶς τοῦ "Ανθρακος οὔσα βεβαιωμένως,
Καὶ ἡ γεννήσασα σὺὸν Ἐμμανουὴλ Παρθένος,
Πρεσβείας τοῦ Προφήτου σου ἐτούτου Ἡσαΐου
Μὲ ἐλεεῖς, μ' ἐλευθεροῖς, ἐλέει τοῦ Κυρίου.
Ἡλίας (γ) δὲ ἀθάνατος, καὶ βρέχει, καὶ δὲν βρέχει,
Ἄλλος Θεὸς ἐπίγειος, Θεοῦ τόπον ἐπέχει.
Αφίνω δλα τ' ἀλλα του, γνωστὰ κ' εἰς τὰ παιδία.
Καὶ μ' δλα τοῦτα τὰ φρικτὰ καμώματα καὶ θεῖα,
Τὴν Ἱεζαέλ φοβηθείς, γυναικα μόνον μίαν,
Σαράντα μέραις νηστικὸς φεύγει ἀπ' τὴν δειλίαν.

(α) Ἐζεκίας, λσ'. (β) Ἡσαΐας, λσ'. (γ) Ἡλίας, λη'.

Ἐγὼ δὲ ὁ ἀνάξιος κοπέλι του νὰ γένω,
Οὐδὲ φοβοῦμαι τὸν Θεόν, λοιπὸν τί παντεχαίνω;
Τὸν ἔξουσίαν ἔχοντα, καὶ ζῶντα, καὶ θανόντα,
Νὰ μὲ παιδεύσῃ, ἀξιον πάσης παιδείας δυτα.
Ο Ἐλισσαῖος (α) ἐλαβε τὴν χάριν διπλασίαν,
Ἐκαμνε ἥγουν θαύματα διπλᾶ ἀπ' τὸν Ἡλίαν.
Γιατί; διὰ τὴν ἀρετήν, ἐγὼ δι' ἀμαρτίαν
Τὰς χάριτάς μου ἔχασα, καὶ δὲν ἔχω καμψίαν.
Ο Γιεζῆς (β) δ δοῦλος του ὁ μαῦρος ἐλεπρώθη,
Γιατ' ἔνα δῶρον ἐλαβε μόνον ὅποῦ τοῦ δόθη.
Ἐγὼ δὲ ὅποῦ ἐλαβα τόσα καὶ τόσα δῶρα,
Νὰ μὴ μὲ λάβη γίνεται τοῦ σατανᾶ ἡ χώρα;
Σὺ δὲ ἡ δόξα Προφητῶν, καὶ τῶν δαιμόνων τραῦμα,
Ρῦσαι με Παναγία μου διὰ μεγάλο θαῦμα.
Ο Ἰωνᾶς (γ) εἰς τοῦ φαριοῦ τὰ ἄντερα εἰσέβη,
Διότι ἔνα μοναχὸν λόγον Θεοῦ παρέβη,
Κ' ἐκεῖνον εἶχε δίκαιον, ζήλω τῆς προφητείας,
Ἐγὼ τοὺς λόγους του Θεοῦ δλους ἐπ' ἀληθείας.
Δίκαιοιν εἴναι τὸ λοιπὸν νὰ μπῶ εἰς τὴν κοιλίαν
Τοῦ ἀδου, εἰς τοῦ νοητοῦ κήτους τὴν κατοικίαν.
Μάλιστα κοιλιόδουλος ὤντας, καὶ τὴν κοιλίαν
Διὰ Θεόν μου ἔχωντας, ω εἰς τὴν ἀθείαν.
Ιερεμίαν (δ) ἔχοντα ζωὴν πάντα θρηνώδη,
Οι Ἰουδαῖοι ἔδριψαν εἰς λάκκον βορβορώδη.
Ἐγὼ δὲ ὤντας βόρβορος, δλος ἀκαθαρτία,
Χαίρων, καὶ εὐφραίνομενος, καὶ ζῶν ἐν ἀσωτίᾳ,

(α) Ἐλισσαῖος, λθ'. (β) Γιεζῆς, μ'. (γ) Ἰωνᾶς, μχ'. (δ) Ιερεμίας, μδ'.

Πῶς εἰς τοῦ ἄδου τοῦ δεινοῦ τὸν λάκκον τὸν δυσώδη
 Νὰ μὴ ῥιφθῶ ὁ ἄθλιος, ἔκεινον τὸν φρικώδη;
 Ὁ Ἀβδεμέλεχ εὐγαλεῖ δὲ τὸν Ἱερεμίαν,
 Σὺ δὲ ἐμὲ Κυρία μου δίχως ἀμφιβολίαν.
 Ὁ θεῖος Ἱεζεκιὴλ (α) διὸ ἀγιότητά του
 Βλέπει ἔκεινα τὰ φρικτὰ θεῖα δράματά του.
 Ἐγὼ δὲ εἰς τὸν ὑπνον μου βλέπω τὰ ἐναντία.
 Καὶ τρομερά, καὶ ῥυπαρά, καὶ ἀσχημα, ἀχρεῖα.
 Ὁ Δανιήλ (β) ὅλος Θεοῦ, καὶ εἰς τὸν λάκκον μ. παίνει,
 Εἰς τὰ θηρία λέοντας φαγὶ διὰ νὰ γένη.
 Ἐγὼ δὲ ὅλος σατανᾶ, καὶ ἐδικό του βρῶμα,
 Πῶς νὰ γλυτώσω τῶν φρικτῶν θηρίων του τὸ στόμα;
 Σὺ δὲ τοῦ Ἱεζεκιὴλ Πύλη ἡ κεκλεισμένη,
 Τὸ δρος δὲ τοῦ Δανιήλ, Μῆτερ εὐλογημένη,
 Τὸ κλέος πάντων Προφητῶν, τῶν δὲ δαιμόνων τραῦμα,
 Ρῦσαι με Παναγία μου, διὰ μεγάλο θαῦμα.
 Οἱ τρεῖς Παΐδες (γ) δὲν ἔστερξαν ποσῶς νὰ προσκυνήσουν
 Εἰκόνα τὴν βασιλικήν, διὰ νὰ τὴν τιμήσουν.
 Κ' ἐβάλθηκαν στὴν κάμινον τὴν φοερὰν ἔκεινην,
 Ἐκείνην τὴν Χαλδαϊκήν, ἔκεινην τὴν πυρίνην.
 Ἐγὼ διοῦ τὰ πάθη μου, τὰς ἡδονὰς λατρεύω,
 Καὶ εἰς αὐτά, ως βασιλεῖς, μετὰ χαρᾶς δουλεύω,
 Πῶς ποταμὸς ὁ πύρινος νὰ μὴ μὲ κατεβάσῃ,
 Εἰς τὴν τοῦ ἄδου κάμινον μέσα νὰ μὴ μ' ἐμβάσῃ,
 Σὺ δὲ ἡ τῆς Θεότητος τὸ πῦρ μὲν δεξαμένη,
 Ως ἀπὸ τῆς καμίνου δὲ ταύτης ζωγραφουμένη,

(α) Ἱεζεκιὴλ, μγ'. (β) Δανιήλ, μδ'. (γ) Τρεῖς Παΐδες, με'.

Μὴ φλογισθεῖσα; ρῦσαι με πυρὸς τοῦ αἰωνίου,
 Ρῦσαι με Παναγία μου, ἐλέει τοῦ Κυρίου.
 Τοῦ Ναβουχοδονόσορος τοῦ φοεροῦ ἔκεινου (α)
 Τοὺς δούλους, ὃποι ἄναψαν τὸ πῦρ τὸ τῆς καμίνου,
 Αὐτὸ τὸ πῦρ τοὺς ἀρπάξε, καὶ ἔκατάκαυσέ τους.
 Τὴν πληρωμὴν τοῦ κόπου τους ἔπι: ἐπλήρωσέ τους.
 Ἐγὼ δὲ διοῦ ἔκαψα Θεοῦ μου τὴν εἰκόνα,
 Ψυχὴν μου τὴν ταλαίπωρον μὲ τόσον μου ἀγῶνα,
 Δίκαιον εἶναι νὰ καῶ εἰς πῦρ τὸ τῆς γεέννης.
 Ανίσως σὺ Κυρία μου αὐτὸ τὸ ύπομένης.
 Ανάγκη σὺν νὰ μὴ καῶ χωρὶς ἀμφιβολίαν.
 Ο Ναβουχοδονόσορ δὲ (β) διὰ ἀλαζονείαν
 Μετεμορφώθηκεν εἰς βοῦν κατὰ τὴν Ἀσσυρίαν.
 Ο Τηριδάτης πάλιν δὲ κατὰ τὴν Ἀρμενίαν
 Εἰς χοῖρον μετεβλήθηκε διὰ σκληροκαρδίαν.
 Εγὼ δὲ καὶ διὰ τὰ δυὸ αὐτὰ πρέπει εἰς ὅνον,
 Η καὶ εἰς ἐν ἀλλόχοτον τεράστιον καὶ μόνον.
 Ισως κ' ἐγώ, ώστεν αὐτούς, μὲ τοῦτο ταπεινώσω
 Τὴν υπερηφανίαν μου, καὶ τὴν ψυχὴν μου σώσω.
 Τωβῖτ (γ) διαγουμίσθηκεν, ἐφτώχυν, ἐτυφλάθη.
 Καὶ τοῦτα ὅλα τὰ καλὰ αὐτὸς τὰ εἶχε πάθη,
 Διότι διοῦ ἦκουεν, ἡ ἔβλεπε ριχμένον
 Νεκρόν, εὐθὺς τὸν ἔθαπτεν, Ἐβραῖον, ἡ καὶ ξένον.
 Εγὼ δὲ ἔθαψα νεκρόν; ἐνδυσα γυμνωμένον;
 Υπῆγα καὶ ἐκύτταξα ἀρρωστον ἐδρόιμψένον;

(α) Χαλδαϊος, με'. (β) Ναβουχοδονόσορ καὶ Τηριδάτης, με'.
 (γ) Τωβῖτ, μη'.

Οθεν ἔτοῦτος καὶ τὸ φῶς ἔλαβε, κ' εὔτυχίαν,
Κ' ἐκατὸν πενήνταοκτώ χρόνους μακροζωῖαν.
Ἐγὼ δὲ τρέμω ὁ πτωχὸς μὴ χάσω καὶ τὸ φῶς μου,
Κόψη καὶ τὰς ἡμέρας μου ὁ Πλάστης καὶ Θεός μου.
Τωδίας (α) ὁ υἱὸς Τωδίτ εἰς ἐλεημοσύναις
Ομοιος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ εἰς τὰς καλωσύναις,
Μὲ Ἀγγελον περιπατεῖ, Ἀγγελος τὸν πανδρεύει,
Συντρώγει, καὶ συνομιλεῖ, μῆνες τὸν συντροφεύει.
Μακροζωῖ, ως ὁ Πατήρ, μὲ τόσην εὔτυχίαν.
Τέλος λαμβάνει καὶ αὐτὸς τὴν θείαν Βασιλείαν.
Ἐγὼ δὲ ως ὑστερηθεὶς τῆς γῆς τὴν εὔτυχίαν,
Φοβοῦμαι μὴν ὑστερηθῶ καὶ τὴν ἐπουρανίαν.
Καὶ ηθελα τὴν στεργθῆ, ἀνίσως Παναγία
Δὲν ἥσουν σὺ βασίλισσα, Δέσποινα σύρανία.
Ο Ζοροβάβελ (β) ἐραστής, καὶ ῥήτωρ Ἀληθείας,
Τοῦ βασιλέως ἐμπροσθεν μετ' ἄκρας παρρησίας,
Τοῦ Σολομῶντος τὸν Ναὸν νὰ τὸν ἀνακαινίσῃ
Καμένον ἀξιώθηκε, τίς νὰ μὴ τὸν τιμήσῃ;
Ἐγὼ δὲ ψεύδους ἐραστής, λοιπὸν πῶς νὰ ισχύσω,
Ναόν, ἦ ἔτερον καλόν, ὁ ψεύτης νὰ ποιήσω;
Ο Νεεμίας (γ) ισχυσεν αὐτὸς ν' ἀνακαινίσῃ
Τὴν πόλιν Ἱερουσαλήμ, ὅπ' εἶχαν τὴν κρημνίσει.
Ο Ζοροβάβελ, καὶ αὐτός, σκλάβοι, δέριοι κοὶ δύο.
Σκλάβοι καὶ ἐκατόρθωσαν τεράστια τῷ βίῳ,
Σκλάβοι αὐτοὶ τῷ σώματι, ἀλλὰ τῇ πολιτείᾳ
Ἐλεύθεροι, ἀδούλωτοι, τέκνα Θεοῦ, παιδία.

(α) Τωδίας, μ. (β) Ζοροβάβελ, ν'. (γ) Νεεμίας ν.γ'.

Ἐγὼ δὲ δοῦλος τῶν παθῶν, σκλάβος τῆς ἀμαρτίας,
Πρᾶγμα δὲν κάνω τὸ λοιπὸν δόξης, καὶ ώφελείας.
Οι Μακκαβαῖοι (α) καὶ παιδιά, καὶ μήπως μιανθοῦσι.
Τρώγοντες κρέας χοιρινό, ἔστερξαν νὰ καοῦσι.
Ἐγὼ ἔξ ἐναντίας δὲ διὰ νὰ μὴ λιγνέψω,
Χαλάσῃ τὸ στομάχι μου, στέργω νὰ μὴ νηστέψω.
Καὶ καταλύω ἀφοῦ νηστείας τὰς ἀγίας
Εἰς τὰς πολυφαγίας τε, καὶ τὰς πολυποσίας
Καὶ λέγω ἀθεόφοβος, καὶ πῶς δὲν συλλογοῦμαι
Τί λόγον λέγω, καὶ μιλῶ, οὐδὲ ποσῶς φεύγομαι.
Οτι τὰ ἔξερχόμενα τὸν ἄνθρωπον μολύνουν,
Οὐχὶ τὰ εἰσερχόμενα μολύνουσι καὶ κτείνουν.
Καὶ τὴν γαστριμαργίαν μου, σύμοι, τὴν βεβαιώνω
Μὲ τῆς Γραφῆς τὰ λόγια, κ' ἔτζι τὴν ἀθωῶσι.
Ωστάν νὰ εῖναι ἀγία, θεάρεστα, καὶ θεῖα,
Τὰ ἔξερχόμεν' ἀπ' ἐμοῦ, στοχάσου τί κακία.
Η Ἀγαρ (β) δι' ἀπείθειαν πρὸς Σάρρων τὴν κυρά της,
Πρεπόντως ἐδιώγθηκεν ἀπὸ τὰ σπήτιά της.
Ἐγὼ δὲ δι' ἀπείθειαν τὴν πρὸς τὸν Κύριόν μου
Γίνεται μέσα νὰ ἐμβῶ εἰς τὸν Παράδεισόν μου;
Πάρεξ διὰ εὐλάβειαν πρὸς σέ μου τὴν Κυρίαν
Ἴσως καὶ καταξιωθῶ, ἐὰν καὶ παρ' ἀξίαν.
Λώτ (γ) τοῦ δικαίου ἡ γυνή, ἔγιν' ἡ μαύρη ἄλλας
Μίαν διὰ παρακοήν, δχι κακίας ἄλλας.
Ἐγὼ δὲ πάντα ἀδίκος, ἀλλὰ καὶ μὲ μυρίας
Κακίας, καὶ παρακοάς, λέγω ἐπ' ἀληθείας,

(α) Μακκαβαῖος, ν.δ'. (β) Ἀγαρ, ν.γ'. (γ) Λώτ γυνή, ν.δ'.

'Ανάγκη είναι νὰ βράζωμα! στὸν φόδη μὲ μεγάλας
Παιδείας, μὲ τὰ φείδια, καὶ δχ! μὲ τὸ ἄλας.
'Εὰν Μῆτερ τὸ ἔλεος τὸ σὸν δὲν μὲ γλυτώσῃ,
‘Ως ὁ Θεὸς ἐκ τοῦ πυρὸς τὸν Δῶτ εἶχε λυτρώσει.
Κατηγορεῖται δυνατὰ ἔχειν’ ή Αἰγυπτία (α),
“Οτι πολὺ τὸν Ἰωσήφ ἔβιασεν ἐν βίᾳ.
Πόσαις φοραῖς ἔβιασα ἐγὼ ταῖς ἔδικαῖς μου,
Καὶ ξέναις μάλιστα ἐγώ, καὶ ταῖς γειτόνισσαῖς μου.
'Εκείνη ἔβιασθη, κ’ ἔβιασεν ή μαύρη,
Διὰ τὸ κάλλος τὸ πολύ, ὅπ’ οὐχε τύχη ν’ αὔρη.
'Εμένα δὲ καὶ γύφτισσα ἀνίσως μὲ βιάση,
Βέβαιη μὲ ἔχερδισε, δὲν είναι νὰ μὲ χάση.
'Εκείνη καὶ δὲν ἤκουσε ποτὲ τὸ μὴ μοιχεύσης,
‘Ἐγὼ δὲ καθημερινά, ἀλλ’ οὔτε νὰ πορνεύσης.
'Η κόλασις λοιπὸν αὐτῆς είναι ἐλαφροτέρα
‘Απὸ τὴν ἔδικήν μου, ναί, καὶ συγγνωμονεστέρα.
Δεξιώρα (β) ἔβασίλευσε τοῦ γένους τῶν Ἐβραίων
Διὰ τὴν ἀξιότητα, καὶ διὰ τὸ γενναῖον.
'Ἐγὼ δὲ ὁ ἐλάχιστος ὑπάρχω τῶν Ῥωμαίων
Διὰ ἀναξιότητα, καὶ διὰ τὸ χυδαῖον.
'Η Ἀννα (γ) στείρα καὶ καλή, καὶ μὲ τὴν προσευχὴν τῆς
‘Ἐγέννησε πεντέξ παιδιά, ἀς ἔχω τὴν εὐχήν της.
'Ἐγὼ δὲ στεῖρος ἀρετῶν, καὶ μὲ τὴν προσευχὴν μου
Κ’ ἐγὼ γεννοῦσα δύο τρεῖς βέβαια στὴν ζωὴν μου.
'Αμὴ δκνός, καὶ προσευχὴν δὲν ἀγαπῶ, δὲν κάνω,
‘Αρετῶν ἔρημος λοιπόν, στεῖρος θέλ’ ἀπεθάνω.

(α) Αἰγυπτία, νε'. (β) Δεξιώρα, νε'. (γ) "Αννα, νε'.

Γεννῶ δέ, ἀν θελήσης σύ, Κόρη χρυσῇ τῆς "Ἀννης,
“Οσα γὰρ θέλεις δύνασαι, καὶ εἰ τι θέλεις κάνεις.
'Η Ἰαήλ (α) παλούκωσεν ἐκεῖνον τὸν Σισάρα,
‘Οποῦ ἔχθρος, κοιμᾶτο δὲ μέσα εἰς τὴν καμάρα.
Καὶ ἐλευθέρωσε μ’ αὐτό, ως Ἰουδίθ τὸ γένος,
‘Ητον γὰρ σκλάβοι εἰς αὐτόν, αὐτὸς καὶ ὡργισμένος.
'Ἐγὼ δὲ στὴν καρδίαν μου τόσοι ἔχθροι κοιμοῦνται,
Μέσα μου ἀναπαύονται, καὶ νὰ μὲ φᾶν καυχοῦνται.
Σκότωσα ἔναν ἀπ’ αὐτούς, νὰ τὴν ἐλευθερώσω
Τὴν μαύρην τὴν καρδίαν μου, δοξαν Θεῷ νὰ δώσω;
'Η Ἰουδίθ (β) μία γυνή, καὶ ἄνδρα θανατώνει,
‘Οποῦ ή γῆ ἐσείετο μόνον νὰ τὸν σικώνη.
'Ἐγὼ δὲ ἄνδρας, καὶ μιᾶς ἔρωτα νὰ σκοτώσω
Δὲν εἴμαι ἀξιος ποτέ, νὰ τὸν ἔξερθοιζώσω.
'Οθεν αὐταῖς δοξάζονται, τιμῶνται αἰωνίως,
‘Ἐγὼ δὲ ἀτιμάζομαι πρεπόντως ως ἀχρεῖος.
Σαββᾶ (γ) μία Βασίλισσα ἥλθεν ἐκ τῶν περάτων,
Τὸν Σολομῶντα νὰ ἰδῃ, ως ἐν τῶν θεαμάτων.
'Ἐγὼ ἀχρεῖος, ἀμελής, διὰ δλίγον κόπον
Στεροῦμαι τὸν πλησίον μου τοῦ Παραδείσου τόπου.
“Οτι ἐγγὺς ύμῶν ἐστί, Γραφὴ λέγ’ ή ἀγία,
‘Ο ποθητὸς Παράδεισος, ή θεία Βασιλεία.
'Η Ἱεζαύθελ (δ) ἔθρεφε τοῦ Βάαλ τοὺς προφήτας,
Τοὺς τῆς αἰσχύνης ιερεῖς, ή βρώμα τοὺς κοπρίτας.
'Η δὲ ψυχή μου λογισμούς κάθε λογῆς αἰσχύνης,
Καὶ πάσης ἀσεβείας τε, καὶ πάσης κακωσύνης.

(α) Ἰαήλ, νη'. (β) Ἰουδίθ, νη'. (γ) Σαββᾶ Βασίλισσα, ξ'.
(δ) Ἱεζαύθελ, ξα'.

"Οθεν αὐτὴν τὴν ἔδροιψαν ἀπὸ τὸ παραθύριον,
Καὶ τὰ σκυλιά τὴν ἔφαγαν, ώς ταῖς κοπροῖς οἱ χοῖροι.
Τὴν δὲ ψυχήν μου καὶ αὐτὴν Θεὸς μόνος ἡξεύρει,
Τί τέλος μαῦρο καὶ κακὸ μέλλεται νὰ τὴν εὕρῃ.
Ἐσθῆρ (α) χορίζει δρφανό, μάλιστα σκλαβοποῦλα,
Καὶ ἔγινε βασίλισσα μεγάλη περσοποῦλα.
"Ανδρας ἐγώ, καὶ βασιλεὺς πάντων τῶν ἐπιγείων,
Καὶ δοῦλος σκλάβος ἔγινα δαιμόνων τῶν ἀχρείων.
"Οθεν Ἐκείνη ἔσωσε τὸ γένος τῶν Ἑβραίων
"Ολον ἀπὸ τὸν θάνατον, ἔργον πολλὰ γενναῖον.
Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος μόνον τὸν ἑαυτόν μου
Νὰ σώσω ἀπ' τὸν θάνατον αὐτὸν τὸν ψυχικόν μου.
Σωσάνα (β) γιὰ νὰ μὴ δεχθῇ νὰ χάσῃ τὴν τιμὴν της,
"Εστερέξε νὰ θανατωθῇ, νὰ χάσῃ τὴν ζωὴν της.
Ἐγὼ διὰ νὰ κάμω δέ, ναί, τὰς ἐπιθυμίας,
"Εστερέξα, καὶ υπόφερα μεγάλας ἀτιμίας.
"Οθεν αὐτὴ ἐκέρδισε καὶ τόνα, καὶ τὸ ἄλλο,
Καὶ τὴν ζωὴν, καὶ τὴν τιμὴν, καὶ στέφανο μεγάλο.
Ἐγὼ ἔξ ἐναντίας δὲ ἔφθειρα τὴν ζωὴν μου,
"Ἐκέρδισα τὴν φυλακήν, καὶ κλαίω τὴν ψυχήν μου.
"Η Ἄννα, καὶ Ἰωακείμ, (γ) τὸ τῶν συνοικεσίων
Τῶν ἀπ' Ἀδάμ ἔξαίρετον ἀπάντων τῶν ἀγίων,
"Εγιναν τέλος, καὶ ἀρχή, τέλος μὲν τῶν ἀρχαίων,
"Ἀρχὴ δὲ πρώτη σὺν Θεῷ τῶν νέων καὶ ἐνθέων.
Διὰ σοῦ Μητέρ τοῦ Θεοῦ, τέκνον εὐλογημένον
"Ιωακείμ, καὶ Ἄννης τε, καὶ κοσμαγαπημένον.

(α) Ἐσθῆρ, ξε'. (β) Σωσάνα, ξγ'. (γ) Ἰωακείμ καὶ Ἄννη, ξδ'.

Λοιπὸν γενοῦ καὶ εἰς ἐμὲ τέλος τῆς ἀμαρτίας,
"Ἀρχὴ δὲ πάσης ἀρετῆς, καὶ ἀγαθοεργίας.
"Η Ἐλισάβετ ἡ καλή, καὶ θεῖος Ζαχαρίας, (α)
Καὶ τοῦτο τὸ ἀνδρόγυνον χάριτος ἔξαισίας
Ἐκεῖνος εἰς τὰ "Ἄγια σ'" ἔμβασε τῶν Ἀγίων,
Βασίλισσα βασιλισσῶν, τριῶν χρονῶν παιδίον.
Αὐτὴ δὲ σὲ ὠνόμασε Μητέρα τοῦ Κυρίου,
Καὶ σ' ἐπροσκύνησε μαζὶ καὶ μετὰ τοῦ ἐμβρύου.
Σὲ προσκυνῶ δὲ καὶ ἐγώ, καὶ σὲ ἐγκωμιάζω,
Καὶ κόρην, καὶ Μητέρα δὲ Θεοῦ σὲ ὀνομάζω.
"Εμβασε δὲ καὶ σὺ κἀμὲ εἰς τῶν ἐπουρανίων
Τὰ "Ἄγια, ἐνθα καὶ σὺ νῦν μετὰ τῶν Ἀγίων.
Καιρὸς πλὴν τώρα νὰ ἐμβῶ, ἐγὼ νὰ ἀρχινίσω
Τὰ νέα, καὶ τὰ παλαιά, νὰ τὰ ἀπαρατήσω.
"Αλλ' ἐπειδὴ κεφάλαιον τῶν νέων τῶν δογμάτων
"Ὑπάρχεις, καὶ προσίμιον τῶν τοῦ Χριστοῦ πραγμάτων
"Αρχομαι ἥδη ἀπὸ σοῦ, Κυρία μου Μαρία,
"Ἀρχὴ τῆς σωτηρίας μου καὶ νῦν καὶ αἰώνια.
"Ἀρχίζω τώρα ἀπὸ σοῦ, Παρθένε Παναγία,
"Η τὸν Χριστὸν γεννήσασα Ἄγνη ἐν Παρθενίᾳ,
"Αρχομ" ἔξαγορεύωντας τὰ ἀμαρτήματά μου
Πάλιν, καὶ θριαμβεύωντας τὴν ἀχρειότητά μου.
Τῶν δὲ ἀχρειοτήτων μου, καὶ τῶν ἀμαρτιῶν μου
Πρώτη ἔστι Κυρία μου, ὄνομα τίμιον μου,
"Η πρὸς τὴν ἄκραν χάριν σου ἄκρα ἀχαριστία,
Καὶ ἀσυνειδησία μου, καὶ ἀδιαχρισία.

(α) Ζαχαρίας καὶ Ἐλισάβετ, ξε'.

Καὶ δὲν ἀρκεῖ Κυρία μου πῶς δὲν εἶχα θελήσω
 Ἐργοις καὶ λόγοις πώποτε νὰ τὲ εὐχαριστήσω.
 Ἀμὴ καὶ σὲ πικραίνω, ναι, πάντοτε γλυκυτάτη,
 Τὸν τῶν Ἀγγέλων γλυκασμόν, Παρθέν' εὔμενεστάτη,
 Τὸν πρὸς Θεόν μου ἴλασμόν, σὺ δὲ ἐλέησόν με
 Κόρη, ὡς ἀμνησίκακος, Μῆτερ συγχώρησόν με.
 Ποιμένες, (α) ἄνδρες τοῦ βουνοῦ, καὶ βλέπουν, καὶ μιλοῦσι
 Μὲ τοὺς Ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸν Χριστὸν θωροῦσι.
 Καὶ προσκυνοῦσι τὸν Χριστόν, κ' ἐσένα τὴν Μητέρα,
 Ὁποῦ ἐγέννησες αὐτὸν Ἀγνὴ δίχως Πατέρα.
 Ἐγὼ δὲν ἀξιώθηκα εἰς ὅλον μου τὸν Βίον
 Νὰ συλλαλήσω, ἢ νὰ δῷ τινὰ ἐκ τῶν Ἀγίων.
 Οθεν ἔκεινοι ἤκουσαν, Δόξα τῷ ἐν ὑψίστοις
 Θεῷ φανέντι ἐπὶ γῆς, πιστοῖς τε καὶ ἀπίστοις.
 Κ' ἐγὼ αὐτὸ τὸ ἤκουσα, ἀλλ' ὅχι μὲ ἔκεινην
 Τὴν δόξαν, καὶ πολλὴν αὐτῶν χαρὰν καὶ εὐφροσύνην.
 Η Ἀννα, καὶ ὁ Συμεὼν, (β) οἱ δοῦλοι τοῦ Κυρίου,
 Οἱ ἐν καλοῖς γηράσαντες, τὰ τέρατα τοῦ Βίου,
 Ετοῦτοι προϋπήντησαν βρέφος τὸν πρὸ αἰώνων,
 Καὶ ἐν χερσὶν ἐδέχθησαν, Θεοῦ, καὶ σοῦ τὸν γόνον.
 Τὴν δὲ σὴν ἀγιότητα καὶ εἶχασι θαυμάσει,
 Γέρεαγία Δέσποινα, καὶ εἶχασι δοξάσει.
 Καθὼς δοξάζω καὶ ἐγώ, ὁ ἐν κακοῖς γηράσας.
 Ἀλλ' ἄνες τὰς κακίας μου, ἄφες Παρθένε πάσας.
 Οἱ Μάγοι, (γ) λάτραι τοῦ πυρός, καὶ ἀπὸ τὴν Περσίαν
 Ἡλθαν εἰς Ἱερουσαλήμ, τόσην ὁδοιπορίαν.

(α) Ποιμένες, ξσ'. (β) Συμεὼν καὶ Ἀννα, ξξ'. (γ) Μάγοι, ξη'.

Καὶ ἐπροσκύνησαν Χριστόν, κ' ἐσένα τὴν Μαρίαν,
 Ὁποῦ ἐγέννησες αὐτὸν μὲ ἄκραν παρθενίαν.
 Ἐγὼ καὶ λάτρης τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀπ' ἐδῶ πλησίον,
 Ἡλθα διὰ προσκύνησιν τάφων σας τῶν ἀγίων;
 Πῶς τὸ λοιπὸν ν' ἀξιώθω, καὶ πῶς νὰ προχωρήσω,
 Τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ διὰ νὰ προσκυνήσω;
 Οἱ Μάγοι ἐπροσκύνησαν μετὰ δωροφορίας
 Τὸ νήπιον, τὰ βρέφη δέ, μετ' αἰματοχυσίας.
 Ἐγὼ δὲ μὲ τὴν Πίστιν μου κ' ἐσένα Δέσποτά μου, (α)
 Σὲ προσκυνῶ, καὶ προσκυνῶ κ' ἐσένα Δέσποινά μου.
 Ἄλλ' ἀξιώσατέ με δὲ καὶ μὲ τὰ ἔργατά μου,
 Τότε γε τιμιώτερον, ναι, τὸ προσκύνημά μου.
 Πρεσβείαις τούτων τῶν Βρεφῶν, καὶ τοῦ παρασταθέντος
 Ἐν τῇ γεννήσει Ἰωσῆφ σοῦ τοῦ βρεφουργηθέντος.
 Τοὺς Ἀποστόλους (β) τοῦ Χριστοῦ μία φορὰ καὶ μόνη
 Τό, Δεῦτε πρός με, φωνηθέν, τόσο τοὺς ἐσκλαβώνει.
 Οποῦ ἀφίουν ἐν ταύτῳ καὶ σπῆτι, καὶ πατέρα,
 Καὶ τὸν Χριστὸν ἀκολουθοῦν ἔκεινη τῇ ἡμέρᾳ.
 Ἐγὼ ἀφ' οὐ γεννήθηκα ἄρα γε ἔως τώρα
 Πόσαις φοραῖς τὸ ἤκουσα; σάλεψα δὲ ἡ ψώρα;
 Οθεν αὐτοὺς οἱ οὐρανοὶ εἶναι γὰ τοὺς τιμήσουν,
 Καὶ νὰ τοὺς στήσουσι θρονιὰ διὰ νὰ συγκαθήσουν.
 Ἐγὼ δὲ τότε νὰ θρηνῶ, τὴν κεφαλὴν νὰ κρούω,
 Οποῦ τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ δὲν θέλω νὰ τ' ἀκούω.
 Σὺ δὲ Παρθένε ἡ χαρὰ τῶν θείων Ἀποστόλων,
 Σὺ ποίησόν με ποιητὴν τῶν θείων λόγων ὅλων.

(α) Βρεφοφονία, ξθ'. (β) Ἀπόστολος, ο'.

Στὸν (α) γάμον ὕντας ὁ Χριστός, μαζὸν καὶ σὺ Κυρία,
Τὸν εἰπεῖς, καὶ τὰ ὅδατα τὰ ἔκαμε χρασία,
Εἰς εὐφροσύνην τῶν ἔκει τραπέζοκαθημένων,
Καὶ ἐδικήν σου, καὶ αὐτοῦ, εἰς δόξαν τε καὶ αἰνον.
Εἰπέ τον Παναγία μου, καὶ τὴν ἐμὴν κακίαν
Νὰ μετατρέψῃ εἰς καλὸν χωρὶς ἀργοπορίαν.
Ἐκεῖ ἔθαυματούργησε, διὰ νὰ εὐθυμήσουν
Οἱ εἰς τὸν γάμον ἄνθρωποι, καὶ νὰ τὸν ἐτιμήσουν.
Τώρ' ἀς θαυματουργήσῃ, δέ, διὰ νὰ εὐθυμήσουν
Οἱ Ἀγγελοι ἐν οὐρανῷ, καὶ νὰ τὸν ἀνυμήσουν.
Χαρὰ γὰρ ἐν τῷ οὐρανῷ διὰ τὴν σωτηρίαν
Μιᾶς ψυχῆς ἀμαρτωλῆς, ὡς τὴν ἐμὴν ἀθλίαν.
Τοῦτο δὲ τιμιώτερον, τοῦτο καὶ ἀναγκαῖον
Μήτηρ Θεοῦ σὺ δι' αὐτό, καὶ τοῦτος παιδὶ νέον.
Ζακχαῖος, (β) δταν ὁ Χριστὸς εἰς τὸ δσπῆτιόν του
Ὑπῆγε κ' ἔφαγε ψωμὶ μετὰ τῶν Μαθητῶν του,
Ἴδοὺ τῶν ὑπαρχόντων μοι, Κύριε, τὰ ἡμίση
Τὰ δίδω, εἰπε, τοὺς πτωχούς, οὓς πρότερον ἐμίσει.
Καὶ εἰ τινος ἡδίκησα, τὴν δίδω τὴν πληρώνω
Τὴν ἀδικίαν τετραπλῆν, ἔργῳ τὸ βεβαιώνω.
Ἐγώ, δόπταν ὁ Χριστὸς διὰ τῆς κοινωνίας
Ὑπὸ τὴν στέγην ἔρχεται τοῦ οἴκου τῆς καρδίας,
Εἰπα ποτέ μου, ἔταξα, ἦ νέος, ἦ καὶ γέρος;
Ἴδοὺ τῶν ὑπαρχόντων μου νὰ δώσω ἐνα μέρος;
Διὸ ἐκεῖνος ἤκουσε, Σήμερον Σωτηρία
Τῷ οἰκῳ τούτῳ ἔγινε, χαρά, καὶ θυμηδία.

(α) Ὁ ἐν Κανῇ γάμος, οα'. (β) Ζακχαῖος, οβ'.

Ἐγώ δὲ πάλιν ἤκουσα, δτι εἰς τὴν καρδίαν
Τοῦ ἀσυνέτου καὶ μωροῦ, ὡς τὴν ἐμὴν ἰδίαν,
Θεὸς οὐκ εἰσελεύσεται, ὡς λόγος ἢ ἀρχαῖος,
Ἐὰν δὲ εἰσελεύσεται, ἔξέρχεται ταχέως.
Ο Κύριος (α) γιατρεύωντας ἐνα σεσαπημένον
Σῶμα, τὸν Παραλυτικόν, τὸν εἰπεν, ὡς γραμμένον,
Ἴδε ὑγιὴς γέγονας, μηκέτι ἀμαρτάνης,
Μὴ χειρόν τι σοὶ γένηται, πλιὸν παρὰ ν' ἀποθάνης.
Ἐγώ ὅποι γιατρεύθηκα τόσαις φοραῖς, καὶ πάλιν
Δὲν παύω ἀμαρτάνωντας μὲ ἀφοσίᾳ μεγάλην
Πῶς νὰ μὴ πάθω τὸ λοιπόν, φωνὴν κατὰ τὴν θείαν,
Ἐκεῖνο τὸ χειρότερον, ἀνίατον παιδείαν;
Ο ἔχ γεννήσεως Τυφλὸς (β) ιατρεύθεις, δοξάζει
Τὸν ιατρὸν Χριστὸν εὐθύς, καὶ τοῖς λαοῖς φωνάζει,
Ο Ἰησοῦς μ' ἔγιατρεψε, πτύσας, πηλὸν ποιήσας,
Καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου δὲ βαλὼν αὐτὸν καὶ χρίσας.
Κ' εὐθὺς τὸν ἤκολούθησεν, ἐμένα δὲ ποσάκις
Ο Κύριος μ' ἔγιατρεψεν ἀπὸ πολλά, πολλάκις.
Μὰ δὲν τὸν ἤκολούθησα, ἀμὴ τὰ ἐδικά μου
Θελήματα ἀκολουθῶ τὰ πονηρότατά μου.
Μετὰ τῶν ἰδομήκοντα διὸ συνηριθμήθη
Αὐτός, καὶ τοῦ Κυρίου μου Ἀπόστολος ἐκλήθη.
Ἐγώ δὲν εἶμαι ἄξιος, λέγω τῇ ἀληθείᾳ,
Οὐδὲ μὲ τοὺς Χριστιανούς, οἵμοι, ψυχὴ ἀθλία.
Ο Λάζαρος (γ) τοῦ Ἰησοῦ φωνὴν καὶ μόνον μίαν
Ἀκούσας, ἀναστήθηκε μὲ τόσην προθυμίαν.

(α) Παράλυτος, οα'. (β) Τυφλός, οδ'. (γ) Λάζαρος, οε'.

‘Ο Λάζαρος, καὶ ἄλλοι τρεῖς, εἶχαν ἀναστηθεῖσι;
Μὲ τοῦ Χριστοῦ μου τὴν φωνὴν δίχως ν’ ἀργοποροῦσι.
Ἐγὼ τόσαις ἀκούωντας, ποτέ μου ἔκινήθην;
Ἄπὸ τὸν τάφον τῶν κακῶν εὐγῆκα; ἀνεστήθην;
Ο σταυρωθεὶς σὺν τῷ Χριστῷ Ληστῆς (α) μὲ ἔνα μόνον
Τό, Μνήσθητί μου Κύριε, χωρὶς πολλῶν ἀγώνων,
Ὑπῆγε στὸν Παράδεισον ἐκείνην τὴν ἡμέραν,
Ἴσως δὲν ἐκαρτέρεψεν οὐδέ^τ ἔως τὴν δευτέραν.
Κ’ ἐγὼ τὸ ἴδιον αὐτὸν παντοτεινὰ φωνάζω,
Καί, Μνήσθητί μου Κύριε, μέρα καὶ γύντα κράζω.
Μ’ ὅλον αὐτὸν Παράδεισον μαζὺ δὲν ἀποκτοῦμεν,
Οτι ἐγώ, καὶ ὁ Ληστῆς, σωστὰ δὲν συμφωνοῦμεν.
Οτι γινώσκει Κύριος ἐκείνου τὴν καρδίαν
Βεβαίαν, ἀμετάτρεπτον, ἐμοῦ δὲ ἐναντίαν.
Οτι ἐκεῖνος ὁ Ληστῆς (β) ἀνίσως καὶ ἐζούσε,
Πλέον ποτὲ ἀπ’ τὸ καλὸ δὲν ἐπαραστρατοῦσε.
Ἐγώ, ως Μαθουσάλας δὲ ὁ προρόηθείς, κι’ ἀν ζῆσω,
Τὰς ἀμαρτίας μου ποτὲ δὲν θέλει τὰς ἀφήσω.
Ιούδας (γ) ἐπαράδωκε μίαν φορὰν καὶ μόνην
Εἰς τοὺς Ἐβραίους τὸν Χριστόν, καὶ ἔλαβεν ἀγχόνην.
Ἐγὼ διποῦ καθημερινὰ αὐτὸν τὸν παραδίνω,
Τί ἔχω ὁ τρισάθλιος στὸ ὑστερὸ νὰ γίνω;
Ιούδας τὸν ἐπρόσδωκε διὰ φιλαργυρίαν,
Καὶ ἀγκαλὰ θανάσιμον, πλὴν μίαν ἀμαρτίαν.
Ἐγὼ διποῦ καὶ δι’ αὐτήν, καὶ διὰ πᾶσαν ἄλλην,
Πῶς νὰ μὴ λάβω κόλασιν λοιπὸν πλέον μεγάλην,

(α) Ληστῆς, οἵτινες. (β) Δημᾶς τὸ ὄνομά του. (γ) Ιούδας, οἵτινες.

Ιούδας τὸν ἐπρόσδωκε, πλὴν διὰ σωτηρίαν,
Καὶ σωτηρίαν δι’ αὐτὸν δὲν εὔρηκε καμμίαν.
Ἐγὼ διποῦ χωρὶς ἄλλο, δίχως νὰ ὠφελήσω,
Πῶς ποτὲ νὰ ἀξιωθῶ ἵνα μετανοήσω;
Ο δὲ εὔσχήμων Ἰωσήφ μετὰ τοῦ Νικοδήμου (α)
Θάπτουν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, νεκροῦ του σωζόσημου,
Εἰς τάφον πέτρινον, καινόν, μ’ ἀρώματα, καὶ μῆρα,
Καὶ μὲ σινδόνια καλά, μὲ πλούσιόν τους χειρούς,
Ἐγὼ δὲ ἐξοδίασα ποτὲ ἀποθαμμένον
Νὰ θάψω ὁ βιοθανής, πτωχὸν ἀποδριχμένον;
Οθεν, διπόταν οἱ δέριοι κακίᾳ κινημένοι,
Τὸν ἔρόψαν τὸν Ἰωσήφ, ἀνθρωποι ὡργισμένοι,
Εἰς ἔνα βόθρον ζωντανόν, ὁ Κύριος ἐφάνη
Χρεωστικῶς, τολμῶ εἰπεῖν, καὶ ἀπ’ ἐκεῖ τὸν βγάνει.
Ἐμένα εἰς τὸν ἄδη δέ, ὅταν τὰ ἔργατά μου,
Κακοὶ ἔχθροί, ως οἱ δέριοι, μὲ ρίψουσι Κυρά μου,
Τίς νὰ φανῇ; ποιὸς νὰ ἐλθῇ, ἐκείθεν νὰ μ’ εὐγάλῃ;
Τίς ἄλλος, Κέρη, εἰμὴ σύ, ἐλπίς μου ἡ μεγάλη;
Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ (β) εἶναι καὶ μυροφόρος,
Εἶναι εὐαγγελίστρια, εἶναι καὶ θεοφόρος.
Μὲ τὰ καλώτατα καλά, μάλιστα δὲ καὶ τρία,
Μία γυνή, καὶ μάλιστα πόρνη ποτέ, ἀχρεία.
Ἐγὼ κανένα ἀπ’ αὐτὰ δὲν ᔁχω ὁ ἀχρείας,
Τὰ δὲ δαιμόνια αὐτῆς τάχω ἐγὼ λυρίως.
Διότι ᔁχω τὰς ἐπτὰ μεγάλας ἀμαρτίας,
Τῶν δαιμονίων χείρονας οὕτας ἐπ’ ἀληθείας.

(α) Ιωσήφ, καὶ Νικοδήμος, οἵτινες. (β) Μαρία, οἵτινες.

'Αλλ' ὡς ἔκείνην δὲ οὐδὲ δὲ σὸς εἶχε γλυτώσει,
Οὕτω καὶ σὺ Μῆτερ ἐμέ, ηγάρ ισχύς σου τόση.
'Η Σαμαρεῖτις (α) ἥκουσε τόσας της ἀμαρτίας,
Κ' ἐδέχθηκε τὴν ἀκοήν μετὰ καλῆς καρδίας.
'Εγὼ δὲ παναμάρτωλος, καὶ ἄν ἀκούσω μίαν,
Τὰ κατεβάζω πάραυτα, χαλῶ καὶ τὴν φιλίαν.
'Η Σαμαρεῖτις μιὰ φορὰ τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν πίνει,
Καὶ ὑστερα ὑπὲρ Χριστοῦ τὸ αἷμα της τὸ χύνει.
'Εγὼ τοσάκις τοῦ Χριστοῦ σῶμα, καὶ αἷμα πίνω,
"Οὐας ποτὲ ὑπὲρ Χριστοῦ βανίδα αἷμα χύνω;
'Η Χαναναία (β) ἔλεος παρὰ Χριστοῦ ζητῶντας
Διὰ τὴν θυγατέρα της, δαιμονισμένην ὤντας,
'Εσιωποῦσεν δὲ Χριστός, ἔκείνη καὶ ἔβοσυσεν,
"Ωστε καὶ σκύλα ἥκουσε, καὶ δὲν ἀναχωροῦσεν.
'Εγὼ δὲ δύο τρεῖς φοραῖς ζητῶν ἐλευθερίαν,
"Οπόταν εἰς τὴν φυλακὴν ἥμουν δι' ἀδικίαν,
Νὰ ξοδιάσω καὶ αὐτὴν πάλιν εἰς τὴν κακίαν,
"Οχι εἰς καλωσύνην δέ, χωρὶς ἀμφιβολίαν.
Καὶ μὴ τυχόν, ὡργίσθηκα, οὐαί, ἀπὸ καρδίας,
Καὶ εἴπα χίλια λόγια, φεῦ, κατὰ τῆς Προνοίας,
Αἱμορροοῦσα (γ) ἔπιασε μόνον τὸ φόρεμά του,
Κ' εὐθὺς τὸ αἷμα στάθηκε διὰ τὸ πρόσταγμά του.
'Εγὼ εἶμαι σπασμένος δέ, τὸ σπάσμα μὲ πεθαίνει,
Καθημερούσιον πονῶ, καὶ δὲν μὲ ὑγιαίνει.
Δέομαι καὶ παρακαλῶ, καὶ κλαίω, καὶ φωνάζω,
Δὲν μὲ ἀκούει δὲ Θεός, καὶ μάτην κοπιάζω.

'Αμαρτωλούς γάρ ὁ Θεός, λέγ' η Γραφή τὶ θεία,
Δὲν τοὺς ἀκούει παντελῶς, εἰναι δὲ η αἰτία,
"Οτι καὶ οἱ ἀμαρτωλοί, ὅταν Θεὸς φωνάζῃ,
"Ημεῖς δὲν τὸν ἀκούομεν, καὶ μάτην κοπιάζει.
"Αν ἀκουα μὲ ἀκουε χωρὶς ἀντιλογίας
Μετὰ μεγάλης μάλιστα χαρᾶς καὶ προθυμίας.
Πρὸ τοῦ ἐγὼ τὸν λόγον μου νὰ τὸν ἐτελειώσω,
Νάμαι ἐδῶ, μὲ ἔλεγε, τί θέλεις νὰ σὲ δώσω;
"Η Κύπτουσ" ἀνορθώθηκεν, (α) δτὶ δὲ Κύριός μου
Τὴν ἔγγιξεν, δὲ ιατρὸς τοῦ Κόσμου, καὶ δικάς μου.
"Εγὼ δὲ κύπτω νοητῶς, διὰ τὰ νοητά μου
Φορτία τῶν ἀμαρτιῶν, καὶ τὰ δυσβάστακτά μου.
Δὲν μὲ δρθοὶ δὲ δὲ Χριστός, διότι δὲν μ' ἔγγιζει.
Καὶ δὲν μ' ἔγγιζει δὲ Χριστός, δτὶ τὸν ἐμποδίζει,
Διαγωγή μου ή στρεβλή, ὅχι δρθή, εύθεια,
Διαγωγῆς δὲ τῆς στρεβλής στρεβλὴ καὶ ή παιδεία.
Καὶ τὴν τοῦ Πέτρου πενθερὰν (β) πυρέττουσαν πιάνει,
Καὶ τὴν σηκώνει πάραυτα, εύθὺς καλὰ τὴν κάνει.
"Εγὼ δὲ εἶχα πυρετὸν δυὸ χρόνους τεταρταῖον,
Καὶ μόλις μὲ ιάτρευσε, μόλις, ὡς βδελυκτέον.
"Η Πόρνη (γ) τὰ ποδάρια ἀλειψε τοῦ Κυρίου
Μὲ μῆρον τὸ πολύτιμον, μὲ μῆρον σωτηρίου.
"Εγὼ πόρνος χειρότερος, τὰ ἀλειψα ποτέ μου
Μὲ ἐλεημοσύνην μου, η μ' ἀλλό τι; εἰπέ μου.
"Η Πόρνη ὑστερ' ἀπ' αὐτό, καὶ μὲ τὰ δάκρυά της,
Τάβρεξε, καὶ τὰ σφρύγγισε μὲ τὰ μακρὰ μαλλιά της.

(α) Σαμαρεῖτις, π'. (β) Χαναναία, πα'. (γ) Αἱμορροοῦσα, πε'.

(α) Κύπτουσα, πγ'. (β) Πέτρου πενθερά, πδ'. (γ) Πόρνη, πε'.

'Εγώ καὶ πόρνος, καὶ μοιχός, καὶ μὲ σταλαματίαν
 Τὴν Ἐκκλησίαν ἔβρεξα, τὴν θείαν του σίκιαν;
 'Η πόρνη λοιπὸν ἥκουσε, νάναι συγχωρημέναις
 "Ολαῖς ἡ ἀμαρτίαις σου, γύναι, κ' ἔξαλειμμέναις.
 'Εγώ ν' ἀκούσω καρτερῶ, ὁ ἀσεβῆς ἀρθήτω.
 Στὸν ἄδην ὁ ἀμαρτωλὸς κακῶς ἀποστραφήτω.
 Κρυφογνώστης, καὶ Κριτής, ὕντας δὲ Ἰησοῦς μου, (α)
 Πάλιν δὲν ἐκατάκρινε, κ' ἔξισταται ὁ νοῦς μου,
 Οὐδὲ ἐκείνην τὴν πτωχὴν γυναῖκα μοιχευθεῖσαν
 'Ἐπ' αὐτοφώρῳ φανερά, καὶ πρὸς αὐτὸν φερθεῖσαν.
 'Εγὼ δὲ ὕντας τέτοιος, καθὼς γράφω ἀτός μου,
 'Ἐπ' ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ, Μάρτυρας δὲ Θεός μου.
 Δὲν παύω κατακρίνωντας, ζῶντας, ἀπεθαμμένους,
 Καλούς, κακούς, δλους μαζύ, καὶ τοὺς Ἱερωμένους.
 Ξεύρωντας καὶ μὴ ξεύρωντας, δλους τοὺς κατακρίνω.
 Κριτὴν σὲ κάνω τὸ λοιπόν, τί πρέπει μου νὰ γίνω,
 Καὶ ἂν μὲ πρέπῃ καὶ ἔγὼ ν' ἀξιώθω ἐκεῖνο
 Ν' ἀκούσω τό, οὐδὲ ἔγὼ Χριστὸς σὲ κατακρίνω.
 Σὺ δὲ τεκοῦσα τὸν Κριτήν, θέλεις τὸν δυσωπήσει,
 Νὰ τὸ ἀκούσω καὶ ἔγὼ ἐν τῇ φρικτῇ του χρίσει.
 'Ο Φαρισαῖος (β) μ' ἀρεταῖς τόσαις κ' ἐκατακρίθη,
 Γιὰ τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ μόνην ἀπεβλήθη.
 'Εγὼ καὶ ὑπερήφανος, καὶ μ' ἀρετὴν καμμίαν,
 Πῶς νὰ μὴ λάβω πλειότερην κατάκρισιν, παιδεῖαν,
 'Ο δὲ Τελώνης σκύφτωντας, τὸ στῆθός του κτυπῶντας,
 'Ιλάσθητι μοι Κύριε, λέγωντας, καὶ βοῶντας,

(α) Μοιχαλίς, πς'. (β) Παραβολαὶ Χριστοῦ, Φαρισ. καὶ Τελ. πς'.

Καὶ τὸν Θεὸν ἴλέωσε μὲ τὴν ταπείνωσίν του,
 Καὶ ἀξιώθηκ' ἐν ταῦτῷ καὶ τὴν συγχώρησίν του.
 Κ' ἔγὼ δὲ τό, ἰλάσθητι Κύριε, πάντα κράζω,
 Τὸ λέγω πάντοτε κ' ἔγώ, ώς τοῦτον, καὶ στενάζω,
 Πλὴν ὅχι μὲ ταπείνωσιν δλέψυχον τελείαν,
 Διὸ δὲν ἀξιώνομαι συγχώρησιν ὁμοίαν.
 'Ο "Ασωτος (α) ἀφ' οὖ κακῶς τὴν πατρικὴν οὐσίαν
 'Εσκόρπισ' ἔξοδίασε μὲ τόσην εὐθυμίαν,
 Χοίρους ὑπῆγε κ' ἔβοσκεν ἐκ τῆς πολλῆς πτωχείας,
 Διὰ νὰ βγάλῃ ὁ πτωχὸς τὰ τῆς ζωοτροφίας.
 'Εγὼ δὲν παρόμοιος, ἀξιος πολλῶν θρήνων,
 Τὸν πλοῦτον ἔξοδίασα τὸν θεῖκὸν ἐκεῖνον,
 Πῶς νὰ μὴ κάμω τὸ λοιπὸν χοιρώδη τὴν καρδίαν,
 Καὶ νὰ μὴ βόσκω νοητοὺς χοίρους δι' ἀλογίαν,
 'Εκεῖνος ὅμως ὕστερα τὴν βλάβην ἐννοήσας,
 Εἰς τὸν πατέρα του ἐλθών, καὶ ἔλεος ζητήσας,
 Οὐ μόνον προσεδέχθηκεν, ἀλλὰ καὶ ἡλεήθη,
 'Αλλὰ καὶ ἔδοξάσθηκε, μεγάλως ἐτιμήθη.
 'Εγὼ δὲ μὴ μετανοῶν, μάλιστα ἀμαρτάνων,
 Καὶ καθ' ἑκάστην τὰ κακὰ πληθαίνων καὶ αὔξανων.
 Πῶς τὸ λοιπὸν νὰ μὲ δεχθῇ; ἔγὼ πῶς νὰ ἐλπίσω
 Δόξαν θεόθεν καὶ τιμὴν νὰ λάβω ν' ἀποκτήσω;
 'Ο ἐμπεσὼν εἰς τοὺς Ληστάς, (β) εύρηκε σωτηρίαν,
 Τὸν Σαμαρείτην τὸν καλόν, Θεοῦ δι' εύσπλαγχνίαν.
 Κ' ἔγὼ πεσὼν εἰς τοὺς Ληστάς, μήπως καὶ δὲν εύρηχα
 Τὸν Ἰησοῦν μου τὸν Χριστὸν σωτῆρα παραυτίκα;

(α) "Ασωτος, πη'. (β) Εμπεσὼν εἰς τοὺς Ληστάς, πθ'.

Μή γὰρ καὶ δὲν μ' ἐμπλάστρωσε κ' ἔμέν' αὐτὸς ἔκεινος;

Μή γὰρ καὶ δὲν μ' ἐσήκωσε κ' ἔμένα εἰς τὸ κτῆνος;

Μῆπως καὶ δὲν μ' ἐννοιάστηκε κ' ἔμένα ως οἰκεῖον;

Καὶ δὲν μὲ ἔφερεν εὔθυς καὶ εἰς τὸ πανδοχεῖον;

Αὐτὴ γιατρεύθηκα ἐγώ; εὐρῆκα σωτηρίαν;

"Οχι, ἔως τῆς σήμερον, καὶ διατὶ αἰτίαν;

"Οτι ἔκεινος ἔπεσεν, ἐγὼ δὲ ἐπαραδόθην

Μονάχος μου εἰς τοὺς Ληστάς, γιὰ τοῦτο δὲν ἐσώθην.

Σὺ δὲ μὲ σώνεις βέβαια, Πιστῶν ως σωτηρία,

"Οτι πιστὸς είμι κἀγώ, σωτήρ μου Παναγία.

Τοῦτος εὐτύχησε πολλὰ εἰς τὰ χωράφιά του, (α)

Καὶ ἐδιαλογίζετο γιὰ τὰ γεννήματά του,

Νὰ κάμη μεγαλήτεραις θήκαις νὰ τὰ συνάξῃ

"Ολα του τὰ γεννήματα, ἀπέκει νὰ φωνάξῃ,

"Ἐχεις ψυχὴ πολλὰ καλά, τρῷγε, πίνε, εύφραίνου,

"Ανθρώπου λόγια μωροῦ, καὶ ὅχι στοχασμένου;

Αὐτὴ ἐγὼ δὲν τάλεγα, δόσταν εὐτυχοῦστα;

"Ἐγὼ καλήτερ' ἀπ' αὐτὸν ἔνα καιρὸν φρονοῦσα;

"Ως καθὼς ἤκουσε λοιπὸν ψυχὴ του ἡ καῦμένη,

"Ω ἄφρων ταύτη τῇ νυκτὶ πειθαίνεις, καὶ πεθαίνει.

"Ἔ. θελ' ἀκούσω καὶ ἐγὼ ὁ ἄφρων, ναί, Κυρία,

"Ἐὰν δὲ μὲ ἐπρόφθανε τὸ χέρι σου Μαρία.

Κατηγορεῖται δυνατὰ τοῦτος δι' ἀσπλαχνίαν (β)

Τὴν πρὸς τὸν Λάζαρον αὐτόν, καὶ ἀδιακρισίαν.

Πολύτιμα φορέματα τοῦτος ἐνδεδυμένος,

"Ἐκεῖνος ξεσχισμένος δέ, σχεδὸν γεγυμωμένος.

(α) Πλούσιος πολύκαρπος, η'. (β) Πλούσιος, καὶ Λάζαρος, η'.

Αὐτὸς τρώγωντας, πίνωντας, καὶ καταχορτασμένος,

"Ἐκεῖνος δὲ λιμώττωντας, πάντοτε πεινασμένος,

Καὶ στὴν αὐλήν του μάλιστα κείμενος, ἐξόιμμένος.

Καὶ μάλιστα καὶ μισερός, καὶ καταπληγωμένος,

"Ἐγὼ δὲ διατρίβωντας ποτὲ εἰς Μολδούιαν,

Καὶ εύτυχίαν ἔχωντας, ὅχι ἀλλ' αὐθεντείαν,

Τὸν κάθε χρόνον πέρνωντας εἰσόδημα ἵντραδα,

(Καὶ τοῦτο Κόρη δῶρον σὸν) γροσίων μυριάδα,

"Ἐγύριζαν ποτὲ πτωχὸν νὰ δοῦν τὰ μάτιά μου,

Καὶ πτωχοὶ μάλιστα ἔκει πολλοὶ σὰν τὰ μαλλιά μου.

"Ως καθὼς εἶχα τὸ λοιπὸν αὐτοῦ τὴν εὐτυχίαν,

Εἶχα ἀντάμα δὲ μ' αὐτὴν καὶ τὴν ἀπανθρωπίαν,

Καὶ εἰς τὸν ἄδην ἔπειται νὰ ἔχω τὴν ὄμοιαν

Βάσανον, φλόγα, κόλασιν, χωρὶς ἀμφιβολίαν.

Νὰ καίωμαι εἰς τοῦ πυρὸς μέσα τὴν τυραννίδα,

Καὶ νὰ ζητῶ, νὰ λαχταρῶ νερὸ μίαν ρανίδα,

"Ἐάν δὲ ἀπ' τὸν Ἀβραὰμ αὐτὸς δὲν ἥλεγθη,

Πάρεξ αὐτὸ καὶ Μοναχό, πῶς ἐγλυκομιλήθη.

"Ἐγὼ δμως Κυρία μου ἀπὸ τὸ ἔλεος σου

"Ἐλπίζω νὰ ἔλεηθω, ως δοῦλος ἐδίκος σου.

Κάνωντας ἔνας Βασιλεὺς γάμους (α) γιὰ τὸν οἰόν του,

Πολλούς, ως έθος ἔκραξεν εἰς τὸ συμπόσιόν του.

Οι καλεσμένοι δὲ αὐτοὶ εύρισκοντες αἰτίας,

Νὰ πάγουν δὲν ἥθελησαν, φεῦ τῆς φρενοβλαβείας,

Γυναῖκες, βόδια, ἀγρούς, ἀπὸ τοῦ Βασιλέως

Τὴν δόξαν προτιμήσαντες, οἱ ἀτιμοὶ ματαιώς.

(α) Βασιλικοὶ γάμοι, η'.

'Αμη̄ ἐγὼ τὸ ἔμοιον δὲν κάνω καθ' ἡμέραν;
 Δὲν ἔχω ὁ ἀνόητος ἐγὼ τιμιωτέραν
 Τὴν γνώμην μου, ἀπ' τοῦ Θεοῦ τὴν γνώμην τὴν ἀγίαν,
 Καὶ τὴν ἐπιθυμίαν μου πλιότερον ἀπ' τὴν θείαν;
 Ο Βασιλεὺς ἐπρόσταξε λοιπὸν νὰ συναχθεῖσιν
 "Οπου πτωχοί, καὶ μισεροί, στὸν γάμον νὰ ἐλθοῦσιν.
 'Ελθὼν δὲ καὶ ὁ Βασιλεὺς, εἰδ' ἔνα καθισμένον,
 "Ασχημα φορεμένον δέ, καὶ δχι ἀλλασμένον,
 Καὶ εἶπε καὶ τὸν ἔδεσαν, καὶ ἔτζι δεδεμένον
 Τὸν ἔρριψαν στὴν φυλακήν, εἰς τόπον ὥργισμένον.
 Πῶς εἴμ' ἐγὼ αὐτός, ποσῶς δὲν εἰν' ἀμφιβολία,
 "Οτι ἡ φορετία μου τοῦ γάμου ἀναξία.
 Πῶς δὲν μ' ἀφίνεις δὲ καὶ σὺ στὴν φυλακήν Κυρία,
 Δὲν εἶναι εἰς τοῦ λόγου μου ποσῶς ἀμφιβολία,
 Διότι πῶς Βασίλισσα, καὶ Μήτηρ τοῦ Νυμφίου
 Δὲν ἀμφιβάλλω εἶσαι σὺ ἐτούτου, καὶ Κυρίου.
 Καὶ πῶς ἡ βασιλεία σου ὑπάρχει αἰωνία,
 'Ἐν γενεᾷ καὶ γενεᾷ ἡ σὺ δὲ δυναστεία.
 Οι δοῦλοι μὲν τὰ τάλαντα (α) παρὰ τοῦ Βασιλέως
 Τὰ δέχθηκαν, τὰ ἔλαβαν, προθύμως καὶ ἡδέως.
 Δὲν τὰ ἐπραγματεύθηκαν ὅλοι δὲ καὶ ὄμοιώς,
 "Ἐνας ἐφάνηκεν ὀχνός, ἀνάξιος, ἀχρεῖος.
 Καὶ τάχατες δὲν εἴμ' ἐγώ; ἐγὼ ἐπ' ἀληθείας.
 Εἴμαι ὁ δοῦλος ὁ ὀχνός, καὶ ὅλος πονηρίας.
 'Ο Βασιλεὺς μὲ ἀφῆκε, καὶ ἐσυγχώρησέ με (β)
 Δέκα χιλιάδες, τάλαντα δὲν ἐφυλάκωσέ με.

(α) Βασιλικὰ τάλαντα, ήγ'. (β) Χρεωφειλέται, ήδ'.

'Ἐγὼ ὁποῦ φυλάκωσα ὅμως τὸν σύνδουλόν μου
 Τάλαντα διὰ ἑκατόν, καὶ φίλον, καὶ γνωστόν μου,
 Πῶς πάλιν ἀπ' τὴν φυλακὴν τοῦ ἄδου νὰ γλυτώσω,
 "Εως οὖ καὶ τὸν ἔσχατον κοδράντην δὲν πληρώσω;
 'Εκεῖνοι ὁποῦ ἔλαβαν τὸν ἀμπελῶνα (α) πάλιν,
 Στὸν οἰκοκύρην ἔδειξαν κακίαν καὶ μεγάλην.
 Τοὺς δούλους του καὶ δέρνουσι, καὶ τοὺς πετροβολοῦσι,
 Τὸν δὲ σταλθέντα πρὸς αὐτοὺς υἱόν του τὸν χαλοῦσι.
 'Ἐγὼ τάχα δὲν ἔκανα τὰ ὅμοια μαζί τους;
 Μάλιστα ἥθελα γενῆ καὶ πρῶτος, κεφαλή τους.
 'Ἐγὼ εἴμαι Κυρία μου ὥρας τῆς ἐνδεκάτης
 Τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Χριστοῦ (β) δ δκνηρὸς ἐργάτης.
 Καὶ τοῦ μισθοῦ ἀνάξιος εἴμαι τῇ ἀληθείᾳ,
 Εἰ δὲ καὶ καταξιωθῶ, αἰτία σὺ Κυρία.
 'Ἐγὼ εἴμαι τὸ πλανηθὲν Πρόθατον (γ) Πάναγια,
 'Ο δὲ υἱός σου δ Ποιμήν, μάνδρα δὲ σὺ Κυρία.
 "Ἄξ με ζητήσῃ τὸ λοιπόν, ζητήσας θέλει μ' εὔρη.
 Εύρων ἀς μὲ σικώσῃ δὲ στὴν μάνδρα νὰ μὲ φέρη.
 'Ἐγὼ εἴμαι Κυρία μου δραχμή σου (δ) ἡ χαμένη,
 'Ἐσ' εἶσαι ἡ νοικοκυρὰ ἡ κεχαριτωμένη.
 Σάρωσον τὴν οἰκίαν σου, σαρώνουσα μ' εύρήσεις.
 Καὶ σὺ χαρής δέ, καὶ τοὺς σοὺς πάντας χαροποιήσεις.
 'Ἐγὼ εἴμαι ἡ ἄκανθαις, ἐγὼ εἴμαι ἡ στράτα, (ε)
 'Ἐγὼ εἴμαι κ' ἡ πέτρα δέ, τρία κακὰ γεμάτη.

(α) 'Αμπελουργοὶ φονεῖς, ήε'. (β) 'Αμπελῶνος ἐργάται, ήζ'.
 (γ) Πρόθατον πλανηθέν, ήζ'. (δ) 'Η ἀπολλυμένη δραχμή, ήη'.
 (ε) 'Ο σπαχεῖς σπόρος, ήθ'.

Εἰς τὰ ὅποια ἔπεσεν ὁ σπόρος τοῦ οὐρῶν σου,
Καὶ δὲν ἔκαρποφόρησεν, ως πρέπει τοῦ Χριστοῦ σου.
Σὺ ὅποι καρποφόρησες ἑκατονταπλασίως,
·Οὐχι Κυρίκ μου, ἀλλά, καὶ μυριοπλασίως,
Μὲ δίδεις τὰ τριάκοντα, διὰ νὰ τὰ προσφέρω
Τῷ Γεωργῷ ίνα χαρῆ, κ' ἐγὼ ίνα συγχαίρω.
·Ο φρόνιμος Πραγματευτὴς ἐνα Μαργαριτάρι. (α)
·Οτικεν εύρη πολύτιμον, ἀνάγκη νὰ τὸ πάρῃ.
·Ολα τὰ ἔχει τὰ πουλεῖ, καὶ τοῦτο ἀγοράζει,
Καὶ σὰν τὰ μάτια του τὰ δυὸ τόχει καὶ τὸ κιτάζει.
Τοῦτο τὸ ηὔρα καὶ ἐγώ, μὰ νὰ τὸ ἀγοράσω
·Ο ἄφρων δὲν ἥθελησα, κ' εἴμαι διὰ νὰ σκάσω.
Παρθένοι πέντε αἱ μωραὶ (β) μὲ τόσην παρθενίαν,
Διὰ ἀνελεήμονα γνώμην καὶ ἀσπλαχνίαν,
·Εκλείσθησαν, καὶ ἔμειναν ἔξωθεν τοῦ νυμφῶνος,
Μὲ ἀρετὴν ὡσὰν κι' αὐτὴν, μετὰ πολλοῦ ἀγῶνος.
·Εγὼ ἀνελεήμων δὲ ὕν, καὶ παρθενοφθόρος,
Καὶ ξεφαντώσας ὁ μωρὸς αἰσχρῶς καὶ κατακόρως,
Πῶς νὰ μὴν ἀποδιωχθῶ ἀπὸ τοῦ Παραδείσου;
·Η μᾶλλον πῶς νὰ μὴ ῥίφθω στὸ σκότος τῆς ἀβύσσου;
·Εκαταράθη τὴν συκῆν (γ) διὰ τὴν ἀκαρπίαν,
Καὶ ἔξηράθηκεν εὐθὺς τὴν ὥραν τὴν ἴδιαν.
·Εγὼ ὁμοίως ἀκαρπὸς ἀπ' ἀρετὴν καμμίαν,
Πῶς νὰ μὴ λάβω τὴν αὐτὴν κατάρα καὶ παιδείαν;
Τόσους καὶ τόσους ὁ Χριστὸς ἀτός του μακαρίζει, (δ)
Πτωχούς πρᾳεῖς, εἰρηνικούς, καὶ ἀλλούς, ως δρῖζει.

(α) 'Ο πολύτιμος Μαργαρίτης, ρ'. (β) Παρθένοι μωραὶ, ρα'.
(γ) "Ακαρπὸς συκῆ, ρδ'". (δ) Μακαρισμοὶ Χριστοῦ, ργ'.

·Ἐγὼ θωρῶ τεῦ λόγου μου ἔξω ἐπ' ἀληθείας
·Απ' ὅλους τοὺς μακαρισμούς, ἐλπὶς οὖν σωτηρίας;
Δεῦτε, ὅρίζει ὁ Χριστός, (α) πάντες οἱ κοπιῶντες,
·Ἐλατε, κράζει, πρὸς ἐμέ, ὅλοι οἱ ἀμαρτῶντες,
Οἱ φορτωμένοι πταίσματα, γεμάτοι ἀμαρτίας,
Κ' ἐγὼ σᾶς ἀναπαύω δέ, σᾶς δέχομ' ἐκ καρδίας.
·Ἐγὼ ὅποι ἀλλοίμονον εἴμαι πεφορτισμένος
Μὲ τόσ' ἀμέτρητα κακὰ ὁ τάλας γεμισμένος,
Καὶ δὲν ὑπάγω μάλιστα καὶ μετὰ προθυμίας,
Δὲν εἴμαι θρήνων ἄξιος, μάλιστα καὶ παιδείας;
·Ετι, ὅρίζει ὁ Χριστός, (β) ὅταν σὲ δυναστεύσῃ
Νὰ πάγης ἐνα μίλλιον τινάς, καὶ σ' ἀγγαρεύσῃ,
·Υπάγε δύο μίλλια μετὰ καλῆς καρδίας,
Δίχως κανένα γογγυσμόν, δίχως ἀργοπορίας.
·Ἐγὼ ἂν μ' ἀγγαρεύσωσι καμμίαν ἀγγαρείαν,
Τὸ ἔχω διὰ ἐντροπὴν, καὶ διὰ ἀπιμίαν.
·Ετι, ἀν σὲ ῥαπίσῃ τις (γ) ἐπὶ τὴν δεξιάν σου,
Στρέψον αὐτῷ μετὰ χαρᾶς καὶ τὴν ἀριστεράν σου.
·Ἐγὼ ἂν μὲ ῥαπίσωσι, κ' ἐγὼ αὐτοὺς ῥαπίζω
Εἰ δὲ μὴ καὶ δὲν δύνομαι, ἀρῶμαι, καὶ υβρίζω.
·Ετι, ἀν δὲν γυρίσετε, ὥστε ποῦ νὰ γενῆτε (δ)
·Ως τὰ παιδία τὰ μικρά, δὲν θέλετε σωθῆτε.
·Ἐγὼ λοιπὸν πῶς νὰ σωθῶ, ὅποι τὴν πονηρίαν
·Ἐχω τιμήν, ἐντροπὴν δὲ ἔχω τὴν ἀκακίαν;
Μάθετε, ἔτι, ἀπ' ἐμοῦ τὸ ταπεινός, (ε) καὶ πρᾶσος,
Διὰ νὰ εὕρετε πολλὴν ἀνεσιγ ἀεννάως.

(α) Ἐντολαὶ Χοιστοῦ, νὰ μετανοοῦμεν, ρδ'. (β) Νὰ ἀγγαρεύμεθα,
γε'. (γ) Νὰ ῥαπίζωμεθα, ρσ'. (δ) Νὰ γίνωμεν ἀκακοί, ρδ'. (ε) Νὰ
ρίωμεν ταπεινοί, ρη'.

Ἐγὼ διὰ σκληρότητα, καὶ ὑπερηφανίαν,
Ἐπαθα δὲ τι ἔπαθα, χωρὶς ἀμφιβολίαν.
Καὶ μὴ καταφρονήσητε, (α) φυλάγεσθε, ὅρᾶτε,
Μηδὲ τὸν πλειόνυμον, ἀλλ' ὅλους νὰ τιμᾶτε.
Ἐγὼ δὲ καὶ Ἀρχιερεῖς, καὶ Ἱερεῖς, καὶ ἄλλους
Ἐτι ἀξιωματικοὺς ἀνθρώπους καὶ μεγάλους.
Ἐτι ὁρίζεται στενὴ ὁδός, καὶ τεθλιψμένη, (β)
Ἡ ἄγουστα εἰς οὐρανόν, καὶ καταπικραμένη.
Ἐγὼ περιπατῶντας δὲ τὴν στράταν τὴν πλατεῖαν,
Δὲν πάγω εἰς τῶν οὐρανῶν ποτὲ τὴν βασιλείαν.
Ἐτι, μὴ θησαυρίζετε (γ) ἐπὶ τῆς γῆς τελείως,
Ολα δὲ εἰς τοὺς οὐρανούς, διποῦνται αἰωνίως.
Ἐγὼ σπουδάζω, λαχταρῶ, καὶ τί κακὸ δὲν κάνω.
Νὰ θησαυρίσω ἐπὶ γῆς, τὰ ἀσπρά μου ν' αὔξανω.
Καὶ μηδὲ τί νὰ φάγετε, τί πίνετε, ζητεῖτε, (δ)
Καὶ μὴ μετεωρίζεσθε, μηδὲ νὰ μεριμνήτε,
Ἄλλὰ ζητεῖτε πάντοτε Θεοῦ τὴν βασιλείαν,
Καὶ ταῦτα θέλουν σᾶς δοθῆ ὅλα κατὰ τὴν χρείαν.
Ἐγὼ τὸ ἐναντίον δέ, φαγιά, πιοτὰ γυρεύω,
Καὶ πάντα διὰ τὸν λαιμὸ μοχθῶ, καὶ προμηθεύω.
Θεοῦ τὴν βασιλείαν δέ, ἀν καὶ νὰ τὴν πιστεύω,
Ὑστερα διμως ἀπ' αὐτὰ κ' ἔκεινην τὴν γυρεύω.
Πιλὴν δὲν πιστεύω νὰ τὴν βρῶ μετ' ἀμελείας τόσης,
Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔστι βρῶσις, πόσις.

(α) Νὰ μὴ καταφρονοῦμεν, ριθ'. (β) Νὰ θλιψμέθω, ρι'. (γ) Νὰ μὴ θησαυρίζωμεν, ρια'. (δ) Νὰ μὴ μεριμνοῦμεν, ριθ'.

Ἐτι, εἰς ὅποιον ζητεῖ γιὰ νὰ κριθῇ μὲ σένα (α)
Νὰ πάρῃ τὸ πουκάμισο, ἢ ἄλλοτι κανένα,
Ἀφησε δόσαι εἰς αὐτὸν καὶ τὸ ιμάτιόν σου,
Καὶ μὴ κριθῆς μὲ λόγου του, ἀφες τὸ δίκαιόν σου.
Ἐγὼ ὅταν ἐζήτησαν μαζί μου νὰ κριθοῦσι,
Ἄγκαλὰ ἀδικα πολλὰ ἢ πέτραις τὸ βροῦσι,
Γιὰ νὰ μὴ δώσω εἰς αὐτοὺς ἀσπρὸ διφλωμένος.
Ἐκαμα εἴκοσι σωστοὺς μῆνας φυλακωμένος,
Καὶ τέλος εἴκοσι πουγγιὰ κοντὰ ζημιωμένος
Ἄπὸ ταῖς κρίσες ἔμεινα, νὰ νοῦς χαριτωμένος.
Ἐτι, εἰς ὅποιον ζητεῖ, (β) κεῖται ζητεῖ, νὰ δίνης,
Καὶ πλέον μὴ τοῦ τὸ ζητῆς, ἀμὴ νὰ τὸ ἀφίνης.
Ἐγὼ καὶ μὲ διάφορον, καὶ μὲ ἐνέχυρόν μου,
Οπόταν εἶχα ἔδιδα καὶ μόλις στὸν καιρόν μου,
Πῶς νὰ μὲ δώσῃ διθέση λοιπὸν εἴπι ζητήσω,
Θαῦμα πῶς δὲν παραχωρεῖ σὰν σκύλος νὰ ψωφήσω,
Καθὸ παρήκοος Θεοῦ, διν "Αγγελοι ύμνοῦσι,
Καὶ φόβῳ ύπακούουσι, καὶ Τρόμῳ προσκυνοῦσι.
Γίνεσθε, λέγ', οἰκτίρμονες, (γ) τουτέστι πρὸς ἀλλήλους
Εὔσπλαχνοι, συμπαθητικοί, ως φίλοι πρὸς τοὺς φίλους,
Οτι καὶ διούρανιος Πατέρας σας οἰκτίρμων
Γίνεται πρὸς τὸν Κόσμον τοῦ ὅλου καὶ ἐλεήμων.
Ως καὶ πρὸς τοὺς αἱρετικοὺς ὅπου τὸν βλασφημοῦσιν,
Ως καὶ πρὸς τοὺς ἀθέους δὲ ὅπου δὲ τὸν ζητοῦσιν,
Ἐγὼ τὸ ἐναντίον δέ, λοιπὸν ως ἐναντίος,
Εἰμαι, καὶ ἀν δὲν λέγομαι, ἀντίχιστος κυρίως.

(α) Νὰ μὴ κρινόμεθα, ριγ'. (β) Νὰ μὴ ζητοῦμεν τὰ διδόμενα, ριδ'. (γ) Νὰ γενοῦμεν οἰκτίρμονες, ριε'.

Οικτίρμων δὲ έὰν γενῶ, γίνομαι δίχως ἄλλο

‘Οσὰν ἔκεῖνος δηλαδή, Θεός, ὃ τί μεγάλο.

‘Εγὼ Θεὸς βασιλεὺς δὲν δύναμαι νὰ γίνω,

Καὶ νὰ γενῶ ἐγὼ Θεός; ἐδῶ πίστιν δὲν δίνω.

Ναί, λέγει, ναί. ὅτι ἐγὼ τὸ εἶπα μὲ τὸ στόμα

Τῶν Προφητῶν, Θεοί ἐστε, τὶ ἄλλο πλιὸ ἀκόμα,

‘Ετι δὲ ὅποιος φιλεῖ, καὶ ἀγαπᾷ πατέρα; (α)

Γυναῖκα, τέκνα, ἀδελφάς, ὑπάρχοντα, μητέρα,

‘Απὸ ἐμένα πλιότερο, δὲν εἶναι γιὰ τ’ ἐμένα,

Δὲν εἶναι ἄξιος γιὰ μέ, λέγει βεβαιωμένα.

‘Εγὼ δὲ ὅπου ἀγαπῶ ὑπὲρ τὸν Κύριόν μου

Τὴνδεύλην μου, τὸν δοῦλόν μου, εἰμαι γιὰ τὸν Χριστόν μου;

Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, διὰ νὰ ἀγαπᾶτε (β)

“Ἐνας τὸν ἄλλον πάντοτε, καὶ νὰ συμβοηθᾶτε.

‘Ἐν τούτῳ πάντες γνώσονται πῶς εἰσθε μαθηταί μου,

Πῶς εἰσασθε Χριστιανοί, ὃντως προσκυνηταί μου,

‘Ἐὰν ἀγάπην ἔχετε δὲν γίνεται εἰς τὸν ἄλλον,

‘Ο πλούσιος εἰς τὸν πτωχόν, μικρὸς εἰς τὸν μεγάλον.

‘Ετοῦτα ὁ Αὐθέντης μας Χριστὸς μᾶς παραγγέλλει,

‘Ἄγαπημένους καὶ καλὰ μὲ δόλουνοὺς μᾶς θέλει.

Διὰ σημάδι φανερὸ τῆς θείας Πίστεώς μας

Τὸ ἀγαπᾶν μᾶς ἔδωκεν, Αὐθέντης ὁ Χριστός μας.

‘Εγὼ θαρρῶ δίχως αὐτὸ πῶς νὰ χριστιανίζω,

‘Ἄς κλαίω σύν τοῦ λόγου μου ἐγὼ κι’ ἀς ταλανίζω.

(α) Νὰ μὴν ἀγαπῶμεν κανένα ὑπὲρ τὸν Χριστόν, ρι:η'. (β) Νὰ ἀ-
γαπῶμεν ἄλλήλους, ρι:ζ'.

Σημεῖα τοῖς πιστεύουσι δὲ παρακολουθήσει, (α)

‘Ορίζει ἔτι ὁ Χριστός, καὶ θέλουν ἐνεργήσει.

‘Εγὼ πιστεύω τὸν Χριστόν, κανένα δὲ σημεῖον,

Θαῦμα ποτὲ δὲν ἔκαμα εἰς δλον μου τὸν βίον.

‘Οτι δὲν ἔχω καὶ καλὰ ἔργα κατὰ τὴν Πίστιν.

Ματαία σύν ἡ Πίστις μου, ἡ εἰς Χριστὸν τὸν ρύστην.

‘Ορίζει ἔτι ὁ Χριστὸς μ’ ἀπόφασιν τελείαν, (β)

Ποτὲ ἔσεις δὲν μπαίνετε στὴν ἄνω βασιλείαν,

‘Άν τὴ δικαιοσύνη σας ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους

Δὲν περισσεύσῃ πλειότερο, τόσο πολλὰ δικαιίους.

‘Εγὼ ὅπου περίσσευσα κ’ ἔκείνους τοὺς τελώνας,

Καὶ τοὺς ἀσώτους, καὶ ληστάς, καὶ ἀσεβεῖς, καὶ πόρνας,

Εἴμαι διὰ τῶν οὐρανῶν πλέον τὴν βασιλείαν,

‘Ἐκείνην τὴν ἀμόλυντον, ἔκείνην τὴν ἀγίαν;

‘Οστις, φησί, τὰς ἐντολὰς πάσας διαπεράσει, (γ)

Δοῦλον ἀχρεῖον ἔκαυτὸν πάλιν νὰ ὀνομάσῃ.

‘Εγὼ δὲ ὅπου ἔκαμα δλον τὸ ἐναντίον,

Πρέπει μου νὰ ὀνομασθῶ βοῦς, ὄνος, χοῖρος, κύων.

Καὶ ἀπ’ αὐτὰ χειρότερος εἴμαι ἐπ’ ἀληθείας.

Διότι λέγει Προφητῶν ὁ μέγας Ἡσαΐας,

‘Ἐγνω βοῦς τὸν κτησάμενον, καὶ ὄνος τὸ παχνί του,

Καὶ σκύλος τὸν ἀφέντη του ἐν δλη τῇ ζωῇ του.

‘Εγὼ δὲ δὲν ἡθέλησα ποτέ μου νὰ γνωρίσω

Τὸν Ποιητήν μου, καὶ Θεόν, νὰ τὸν εὑαρεστήσω.

‘Οθεν ἐγὼ μόνος ἐγὼ σύ μόνον ώμοιώθηγ

Τοῖς ἀνοήτοις κτήνεσιν, ἀλλ’ ὑπερεκτηγώθηγ.

(α) Νὰ θαυματουργούμεν, ρι:η'. (β) Νὰ γενούμεν δικαιοί, ρι:θ'.

(γ) Νὰ ταπεινολογούμεν, ρι:ζ'.

Καὶ ὁ Δαβὶδ, μὴ γίνεσθε ὡς ἵππος, μᾶς φωνάζει,
·Ως ἵππος, καὶ ἥμιονος, καὶ μᾶς ἐδιατάζει.
Εἰς τὰ ὄποια σύνεσις, καὶ γνῶσις οὐδεμία
Δὲν εἶναι, δὲν εὑρίσκεται, δτὶ δὲν εἶναι χρεία.
Γνῶσις δὲ εἰς τοῦ λόγου μου νὰ εἶναι, εἶναι χρεία,
·Αλλέως εἶναι κόλασις, καὶ κόλασις βαρεῖα.
·Ο Κύριος τὴν κεφαλὴν δὲν εἶχε ποῦ νὰ κλίνῃ, (α)
·Ο οὐρανὸς τὸ σπῆτι του, ἡ γῆ τοῦ ἡτον κλίνῃ,
·Εγὼ ἔχω ὀσπῆτια, καὶ πάλιν δὲν ἀφίνω
·Ανθρωπὸν ἄλλον νὰ ἔμβῃ, καὶ ἔνον δὲν τὰ δίνω.
Πῶς τὸ λοιπὸν ὁ Κύριος νὰ μὲ καταξιώσῃ,
·Κ' ἔμένα εἰς τὸν οὐρανὸν σπῆτιον νὰ μὲ δώσῃ;
·Ο Κύριος ἐπλήρωσε Χαράτζι (β) στὴν ζωήν του
·Καίσαρα τὸν Τιβέριον μὲ τὴν προαιρεσίν του.
·Εγὼ τὸ ἔχω ἐντροπήν, καὶ ἀγκαλὰ πληρώνω,
·Ομως πολλὰ τὸ ἥθελα διὰ νὰ τὸ γλυτώνω
Καὶ δὲν ἡξεύρω πῶς αὐτὸ ἡτονε προφητεία,
·Καὶ τοῦ Χριστοῦ μία καλὴ πρόδρομος μαρτυρία,
·Οτι πῶς οἱ Χριστιανοὶ ἡμεῖς οἱ ἐδικοί του
·Εμεὶλλε νὰ τὸ δώσωμεν, ὡς λάτραι γνήσιοί του.
·Ως πάλαι καὶ ὁ Ἰσμαὴλ εἶχε τὸ προμηνύσει.
·Τὸν γνήσιον τὸν Ἰσαὰκ ἔστωντας νὰ ξυλίσῃ.
·Ο Κύριος γνωρίζωντας πῶς εἶναι νὰ ἐλθοῦσι; (γ)
·Νὰ τὸν ἀρπάξῃ ὁ λαός, δίχως νὰ τοῦ τὸ ποῦσι,
Διὰ νὰ τὸν ἐκάμουσιν Ἐβραίων βασιλέα,
Φεύγει, μὲ τοῦτο δείχνωντας, πῶς ἡ τιμὴ φευκταία.

(α) "Ἐργα Χριστοῦ, πτωχεία Χριστοῦ, ρκδ'. (β) Χαράτζι Χριστοῦ, ρκδ'. (γ) Μισοδοξ. Χριστοῦ, ρκγ'.

·Ἐγὼ ἀνίσως γίνουμουν αὐθέντης τῆς Βλαχίας,
·Καὶ εἰς τοὺς μάγους ἔτρεχα χωρὶς ἀργοπορίας.
·Ο Κύριος ἐνήστευσε διὰ φιλανθρωπίαν (α)
·Ημέρας τεσσαράκοντα, καὶ τέτοιαν Νηστείαν
·Ἐγὼ οὐδὲ κἄν τριήμερο, οὐδὲ ἡμέραν μίαν,
·Καὶ ἂν νηστεύσω καὶ ποτέ, πλὴν μὲ ἀδημονίαν.
·Ο Κύριος ἐρρέθηκε πλάνος, δαιμονισμένος, (β)
·Ο καὶ αὐτοῖς τοῖς Σεραφέιμ φρικτὸς δεδοξασμένος.
·Ἐμέν' ἂν δὲν μὲ δώσωσι τὸν τίτλον ποῦ λογιάζω,
·Πολὺ μὲ κακοφαίνεται, θυμώνω, σκυθρωπάζω.
·Ο Κύριος πειράζεται, καὶ πάλιν μὲ Νηστείαν (γ)
·Νικᾷ αὐτὸν τὸν πειρασμόν, ἡμῶν πρὸς νουθεσίαν,
·Ἐγὼ δὲ πειραζόμενος, δὲν θέλω νὰ νηστεύσω,
·Δὲν θέλω νὰ προσευχηθῶ, λοιπὸν πῶς νὰ παλεύσω;
·Ο Κύριος τὴν Προσευχὴν (δ) τόσο τὴν ἀγαποῦσε,
·Όπ' ἀφινε τοὺς Μαθητὰς πολλάκις, κ' ἐπερνοῦσε
Ταῖς νύκταις εἰς τὴν Προσευχὴν, καὶ ὁ Δαβὶδ ὄμοιως
·Ἐπτάκις τῆς ἡμέρας, ναί, προσηγέτο ὁ θεῖος.
·Ἐγὼ δὲ μόλις δύο φοραῖς, μόλις καὶ μετὰ βίας,
·Μετ' ἀμελείας δηλαδή, καὶ ἀθεοφοβίας.
·Καὶ βασιλέας ὁ Δαβὶδ δουλιαῖς μὲ χιλιάδες,
·Ἐγὼ ἡ μύγα δὲ ἔγὼ κἄν οὐδὲ μὲ δεκάδες.
·Ο Κύριος ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς τὸν ὅνον, (ε)
·Ο Βασιλεὺς τῶν Οὐρανῶν, ὁ κτίστης τῶν αἰώνων.

(α) Νηστεία Χριστοῦ, ρκδ'. (β) Ὑπομονὴ Χριστοῦ, ρκε'. (γ) Πειρασμὸς Χριστοῦ, ρκδ'. (δ) Προσευχὴ Χριστοῦ, ρκζ'. (ε) Καβάλα Χριστοῦ, ρκη'.

Ἐγὼ δὲν καταδέχομαι, τὸ βδέλυγμα τῶν ὅλων,
 Ὁ καθαλικεύμενος ύπὸ τῶν διαβόλων.
 Ὁ Κύριος μου ἔκαμε τὸν ἱερὸν νιπτῆρα. (α)
 Ἐγὼ δὲ φώτησέ με τί, ἀπὸ αὐτὸν ἐπῆρα;
 Ἐπ' ἀληθείας τίποτες, ἀλλ' ἔμεινα καὶ πάλιν
 Ὁ Κολοιὸς ὡς Κελοιὸς, μὲ τύφλα μου μεγάλην.
 Ὁχ! ποδάρια τινός, ἀλλ' οὐδὲ χέρια νίπτω.
 Πάρεξ ἂν εἶναι τὸ κορμὶ (τὸ ἀληθὲς μὴ κρύπτω)
 Ὁποῦ ἐγὼ δι' ἔρωτα σατανικὸν λατρεύω,
 Τι διὰ ἄλλος κοσμικὸν αἴτιον κολακεύω.
 Χριστὸς δὲ Κύριος ἡμῶν, δοξάζω τὸ ὄνομά του, (β)
 Καὶ προσκυνῶ Θεότητα, καὶ Ἀνθρωπότητά του·
 Ὡς ἀνθρωπὸς μὲν ἔφαγε μετὰ τῶν Μαθητῶν του,
 Ὡς δὲ Θεὸς παρέδωκε νῦν τὸ Μυστήριόν του,
 Τὸ ἄγιον, τὸ λατρευτόν, τὸ νὰ τὸν κοινωνοῦμεν,
 Καὶ μὲ αὐτὸν οἱ ἀνθρωποι νὰ θεοποιηθοῦμεν
 Ὁταν μὲ καθαρότητα, καὶ φόδον κοινωνοῦμεν,
 Ἀλλέως μέλλει βέβαια μέλλει νὰ κολασθοῦμεν.
 Ἐγὼ δὲ καὶ ἀκάθαρτος, καὶ μὲ ἀθεοφοβίαν,
 Μέλλει λοιπὸν νὰ κολασθῶ χωρὶς ἀμφιβολίαν,
 Εὰν σὺ Παναγία μου καὶ δὲν μὲ ἐλεήσῃς,
 Ὁποῦ τὴν σάρκα τῷ Θεῷ αὐτὴν εἶχε δανείσῃς.
 Ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸν Σταυρὸν, καὶ ἔλεγε, μὴ στήσῃς (γ)
 Αὐτὴν τὴν ἀμαρτίαν τους, Πάτερ, νὰ τὴν ἀφήσῃς.
 Ἐγὼ δὲ εἰς τὴν φυλακήν, καὶ διὰ ταῖς κακίαις,
 Κ' ἔνα τζουζάλι ἔδωκα κατάραις, ύδρισίαις.

(α) Νιπτῆρος Χοιστοῦ, ρχθ'. (β) Δεῖπνος Χοιστοῦ, ρλ'. (γ) Ἀμνησικῶν Χοιστοῦ, ρλα'.

Ο Βασιλεὺς εἰς τὸν Σταυρόν, ἔκει καὶ σὺ Μητέρα, (α)
 Καὶ δὲν τὸ εἶχεν ἐντροπήν, ὁ πάσης δοξῆς πέρα.
 Ἄλλ' εἶχε καὶ τὴν ἔννοιά σου, νὰ μὴ μείνης μονάχη,
 Σὲ διδ' εἰς τὸν Ἀπόστολον, τὴν ἔννοιά σου ν' ἄχη.
 Ἐγὼ δὲ εἰς τὴν φυλακήν, καὶ ἥλθεν ἡ καῦμένη
 Κάτω ἀπὸ τὴν Σκόπελον, καὶ γραῖα, καὶ θλιψμένη.
 Κόρην, καὶ τέσσαρας υἱούς, καὶ τὰ λοιπὰ ἀφῆκε,
 Κ' ἔμβηκεν εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου ποτὲ δὲν ὑβρίζε.
 Καὶ ἥλθε γιὰ νὰ μὲ ιδῇ, νὰ μὲ παρηγορήσῃ.
 Κι' αὐτὴ νὰ παρηγορῇ, πριχοῦ νὰ τελευτήσῃ.
 Εστοντας χρόνους δεκοχτὸν ἐμένα στερημένη,
 Κ' ἐγὼ δὲν τὴν ἐδέχθηκα, καὶ πέφτει, καὶ πεθαίνει.
 Τὸ εἶχα διὰ ἐντροπὴν ὁ ἐντροπιασμένος
 Νὰ μὲ ιδῇ στὴν φυλακήν, ὧντας φυλακωμένος.
 Ο Βασιλεὺς μὲ τὸν Σταυρὸν στὸν ὄμον φορτωμένος, (β)
 Καὶ ὅχι ἀπὸ ιδρωτα, ἀλλ' αἷμα ιδρωμένος,
 Αγέβαινε τὸν Γολγοθᾶ διὰ νὰ τὸν σταυρώσουν,
 Τοιοῦτον ἐπονείδιστον θάνατον νὰ τοῦ δώσουν.
 Εγὼ πηγαίνω νὰ εὔρω ἀνθρώπον νὰ γλεντίσω,
 Νὰ παίξω, νὰ γελάσω δέ, καὶ νὰ αἰσχρολογήσω.
 Ο Βασιλεὺς εἰς τὸν Σταυρὸν καρφώνεται, κρεμάται,
 Οξος, χολὴν ποτίζεται, καὶ τὴν πλευρὰν κεντάται.
 Εγὼ δὲ εἰς τὰ στρώματα, καὶ μὲ καλὰ κρασία,
 Καὶ τὰ ἀκόλουθα αὐτῶν, λοιπὸν ποὺ σωτηρία;
 Ο Βασιλεὺς εἰς τὸν Σταυρὸν ἀπάνω καρφωμένος,
 Εγὼ εἰς τὸ μιντέρι δὲ ἀπάνω ξαπλωμένος.

(α) Φροντίς Χοιστοῦ διὰ τὴν Μητέρα, ρλθ'. (β) Πάθη Χοιστοῦ, Σταύρωσις, ρλγ'.

Ο Βασιλεὺς ὅλος πληγαῖς, καὶ καταματωμένος.
Ἐγὼ δὲ ὅλος αἰματα πτωχῶν, φεῦ, φορτωμένος.
Ο Βασιλεὺς μὲ τοὺς ληστὰς ἀντάμα κρεμασμένος.
Ἐγὼ ὁ κρεμασμένος δὲ καὶ κλέφτης ἔννοιασμένος.
Ο Βασιλεὺς ὅλος γυμνός, μὲ ἔνα πεστεμάλι,
Καὶ μὲ ἀκάνθινον, Βασαί, στέφανον στὸ κεφάλι.
Ἐγὼ δὲ ὅπου μ' ἐπρεπε μὲ ἄλυσες δεμένος
Ἐμπρός τουν' ἄμαι, καὶ γυμνός, καὶ τετραχηλισμένος,
Εἴμ' ἐνδυμένος καὶ λαμπρῶς, καὶ πῶς δὲν μὲ πεθαίνει
Ἐπ' ἀληθείας ἀπορῶ, ἀλλὰ μὲ ὑπομένει.
Ο Βασιλεὺς πάσχει, πονεῖ, καὶ συμπονεῖ ἡ κτίσις.
Καὶ τρέμει γῆ, καὶ οὐρανός, καὶ πάσχει πᾶσα φύσις.
Ο "Ηλιος σκοτίζεται, ἀνοίγουν τὰ μνημεῖα,
Ως καὶ ἡ πέτραις σχίζονται, καὶ τρέμουν τὰ στοιχεῖα.
Ἐγὼ δὲ πάλιν ὁ αὐτός, καὶ τὰ ἀκούω χρόνους
Τὰ σεπτὰ πάθη τὰ φρικτὰ ἐτοῦτα, καὶ τοὺς πόνους.
Καὶ δὲν ἐπόνεσα ποτέ, δὲν ἔκοψα τὰ πάθη
Ο ἄνομος, ὁ ἄθεος, λοιπὸν τί θέλω πάθη;
Ο Βασιλεὺς εἰς τὸν Ναὸν φάλλεται, καὶ ὑμνεῖται,
Τὸ πάθος του δοξάζεται, καὶ ἑορτολογεῖται.
Ἐγὼ μὲ τὸ τζιμποῦχι μου, φεῦ τῆς ἀναισθησίας,
Μὲ τὸ γλυκό, μὲ τὸν καφέ, οὐαὶ τῆς ἀθείας.
Τί καφέ, λέγω, καὶ γλυκό; καὶ μὲ τὴν ἐρωμένην
Ἀντάμα παίζω, καὶ γελῶ, ἵδες ψυχὴν χαμένην.
Καὶ μὴ γὰρ τοῦτο μοναχό; καὶ μὲ τὸν ἀδελφόν μου
Κρίνομαι, καὶ τὸν ἐτραβῶ, σὰν σκύλον, σὰν ἔχθρόν μου
Τὴν ἔχθραν ἔχω ἀδελφήν, καὶ τὴν φιλαργυρίαν,
Τὸν φθόνον δὲ πατέρα μου, μητέρα τὴν πορνείαν,

Τὰ δέρματα διὰ στολὴν τοὺς λίθους διὰ πλοῦτον,
Διὰ τιμὴν, διὰ χαράν, πλῆθος κακῶν τοσούτων
Οσα κακὰ ἐπαριθμεῖ Κανώνας ὁ μεγάλος,
Ολα ἔγὼ τὰ ἔκαμα μόνος, καὶ δχι ἄλλος.
Ολας ἔγὼ τὰς ἔκαμα ἔκεινας τὰς κακίας
Ἐπ' ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ, χωρὶς πλαστολογίας.
Αξιός εἰμαι τὸ λοιπὸν θανάτου αἰωνίου,
Μάρτυρας δὲν χρειάζομαι τοῦ ἐδίκου μου βίου.
Ανάξιος ζωῆς εἰμί, προσκαίρου, ἀιδίου,
Μονάχος μου ἐπὶ παντὸς τὸ λέγω κριτηρίου.
Καλὸν κατὰ ἀλήθειαν ἦτον ἀν δὲν γεννούμουν,
Ἡ γεννηθείς, καὶ βαπτισθείς, ἀν δὲν ζωογονούμουν.
Ἄγαθεμα τὴν γνῶσι μου, ἀνάθεμα τὴν ὥρα,
Ὀποῦ ἔγὼ γεννήθηκα, κινδυνεύω τώρα.
Καὶ κινδυνεύω νὰ χαθῶ, καὶ νὰ χαθῶ ἀθλίως,
Νὰ κολασθῶ παντοτινᾶ, νὰ καίωμ' αἰωνίως.
Χριστέ μου, Παναγία μου, ἡ διορθώσατέ με,
Ἡ τὴν ζωήν μου κόψετε, καὶ θανατώσετέ με,
Διότι! ζῶ διὰ κακό, διὰ περισσοτέραν
Ἐπ' ἀληθείας κόλασιν, ἀλλὰ καὶ βαρυτέραν.
Ο Κύριος γεννήθηκε γιὰ νὰ μ' ἀναγεννήσῃ,
Βαπτίσθη περιτμήθηκε γιὰ νὰ μ' ἀνακαινίσῃ.
Ο Κύριος ἐδίδαξε γιὰ νὰ μὲ στερεώσῃ,
Ἐθαυματούργησε πολλὰ γιὰ νὰ μὲ θαυμαστώσῃ.
Ο Κύριος μέριθηκε διὰ νὰ μὲ τιμήσῃ,
Ραπίσθηκε, ἐδάρθηκε, γιὰ νὰ μ' εὔεργετήσῃ.
Ο Κύριος σταυρώθηκε γιὰ νὰ μὲ ἀνυψώσῃ,
Ἀπέθανεν, ἐτάφηκε, διὰ νὰ μὲ ζωώσῃ.

Ανέστη, ἀνελήφθηκε, διὰ νὰ μ' ἀφθαρτίσῃ.

Τὸ Πνεῦμα του ἀπέστειλε διὰ νὰ μὲ σοφίσῃ.

Κατέβη ἀπ' τοὺς οὐρανοὺς διὰ νὰ μ' ἀνεβάσῃ,

Εὐγῆκεν ἀπ' τὸν θρόνον του διὰ νὰ μὲ θρονιάσῃ.

Πᾶσι τὰ πάντα γέγονε διὰ νὰ μὲ κερδήσῃ,

Θεὸς ἄνθρωπος ἔγινε, Θεὸν νὰ μὲ ποιήσῃ.

Ἐγὼ εἰς ταῦτα τί νὰ πῶ, εἰμή, Ἐλέησόν με,

Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ σύτῳ ποίησόν με.

Διὰ νὰ μὴ ματαιωθῇ τόση σίχονομία,

Οποῦ γιὰ μένα ἔγινε, ναί, Ἰησοῦ, Μαρία.

Ο Ἰωάννης (α) κορωνίς δλων μας τῶν Ἀγίων,

Τελείωσις τῶν ἀρετῶν δλων τῶν ἐπιγείων.

Καὶ ἀποκεφαλίζεται διὰ χειρὸς δημίου,

Καὶ δῶρον δίδεται ἐνὸς ἀχρείου κορασίου.

Ἐγὼ τὸ ἐναντίον δέ, ἵσος τῶν δαιμονίων,

Τελείωσις ἀμαρτιῶν καὶ τῶν ὑποχθονίων.

Καὶ φυλακώματι ἐδώ, καὶ βλασφημῶ, γογγύζω.

Τί ἀπανδέχω τὸ λοιπόν, ἐγὼ πλίο τί ἐλπίζω.

Ο Ἰωάννης (β) δεύτερος στ' ὄνομα, καὶ τὴν χάριν,

Καὶ πάλιν ἐκατάστησε τοῦ λόγου του λουτράρην.

Εἰς τὸ λουτρὸν ἐδούλεψε τρεῖς χρόνους λογιάζω,

Καὶ δταν τὸ συλλογισθῶ, θαυμάζω, καὶ τρεμάζω.

Ἐγὼ δὲν καταδέχομαι, ἡ βρώμα, ὁ ἀχρεῖος,

Νὰ γίνω δοῦλος κανενός, νὰ ἐγγιγθῶ τελείως.

Ο Παῦλος (γ) τί δὲν ἐπαθε; τοῦτος ἐφυλακίσθη,

Διώχθηκ', ἐλιθάσθηκεν, ἐδέθη, ἐρραβδίσθη,

(α) Πρόδρομος, ρλδ'. (β) Θεολόγος, ρλε'. (γ) Παῦλος, ρλς'.

Νυχθήμερον ἐν τῷ βυθῷ ἔκαμε τῆς θαλάσσης,

Κοντολογῆς ἐπέρασε διὰ παιδείας πάσης.

Ανθρωπος διὰ οὐρανούς, ἄνθρωπος δι' Ἀγγέλους,

Καθὼς ἐφάνη ἀπ' ἀρχῆς μέχρις αὐτοῦ του τέλους.

Ἐγὼ δὲ ἄξιος αὐτῶν δλων τῶν παθημάτων

Διὰ τὸ πλῆθος τῶν κακῶν, τῶν τόσων μου πταισμάτων,

Τί κακὸν ἐπαθα ποτέ; τί εἰδα στὸν καιρόν μου;

Ἐφαγα ἔνα ράπισμα ποτὲ γιὰ τὸν Χριστόν μου;

Ο Αὔγαρος (α) εἰς τοῦ Χριστοῦ τὸν ἔρωτα ἐτρώθη,

Οθεν μὲ τὴν εἰκόνα του εύθὺς ἐξελεπρώθη.

Ἐγὼ αὐτὸν τὸν ἔρωτα ὤντας ύστερημένος,

Εύρισκομαι κατὰ ψυχὴν πάντοτε λεπρωμένος.

Μ' ὅλον ὅποι καθημερνᾶ, καὶ θέρος, καὶ χειμῶνα

Τὴν σεβασμίαν τοῦ Χριστοῦ ἐγὼ βλέπω εἰκόνα.

Ἐχωντας καὶ Εἰκόνας δέ, Χριστοῦ, καὶ Παναγίας,

Εἰκόνων ἐγκαλλώπισμα, τέρας ἐπ' ἀληθείας.

Ἐκεῖνο τὸ Ἀνδρόγυνο, γιατὶ εἶχε κρατήσει (β)

Μέρος ἀπὸ τὸ πρᾶγμά του, ὃπ' σύχε τὸ πουλήσει,

Εύθὺς εἰς τὸ ποδόρια Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου

Ἐπεσεν, ἐξεψύχησεν, ἐμπρὸς δχλου παμπόλλου.

Ἐγὼ δὲν δὲν πούλησα, οὕτε πουλῶ νὰ δώσω

Τίποτες εἰς τὸν Κύριον, σὰν πῶς νὰ τελειώσω;

Γεώργιος, Δημήτριος, (γ) γυναικες, καὶ παιδία,

Ιουλίττα, καὶ Κήρυκος, σωστήμου μαρτυρία,

Τὰς σάρκας νὰ ξεσχίσουσι, τὸ αἷμά τους νὰ χύσουν,

Σπεύδουσι, τρέχουσι, διψοῦν, τὴν Πίστιν νὰ τιμήσουν,

(α) Αὔγαρος, ρλζ'. (β) Ἀνανίας, καὶ Ζαφείρα, ρλη'. (γ) Γεώργιος, Δημήτριος, Κήρυκος, Ιουλίττα, ρλβ'.

Ἐγώ καὶ ἄνδρας, καὶ σωστὸς κατὰ τὴν ἡλικίαν,
Καὶ σέβομαι, μέν, καὶ τιμῶ τὴν Πίστιν τὴν ιδίαν.
Δὲν ἔχω δὲ προσάρεστιν, καὶ γνώμην παρομοίαν,
Δὲν ἔχω μίαν μὲ αὐτούς, καὶ τὴν αὐτὴν καρδίαν.
Οθεν αὐτοὶ ν' ἀκούσωσι μέλλουν φωνὴν τὴν θείαν,
Δεῦτε κληρονομήσατε τὴν θείαν βασιλείαν.
Ἐγὼ μέλλει ν' ἀκούσω δέ, ἐτοῦτος μὲ τὰ χεῖλη,
Μὲ λόγους μόνον μὲ τιμῆ, ἢ καὶ μὲ τὸ κονδῆλι.
Ἡ δὲ καρδία ἀπ' ἐμοῦ πολλὰ μακρὰν ἀπέχει,
Καὶ εἰς τὴν βασιλείαν μου λοιπὸν μέρος δὲν ἔχει.
Ἐὰν ἐσὺ βασίλισσα καὶ δὲν μὲ βοηθήσῃς,
Καὶ τὸν Κριτήν μου, καὶ υἱὸν σόν, δὲν τὸν δυσωπήσῃς.
Ἀντώνιος (α) πανάρετος, καὶ σὰ ν' ἔχει ἔχασθη
Τὰς τόσας του τὰς ἀρετάς, ἃς ἵσχυσε νὰ φθάσῃ.
Ἡ σὰ νὰ ἥταν λιγοσταῖς, δὲν ἔφθαναν νὰ δώσουν
Τὸν οὐρανὸν στοῦ λόγου του, καὶ μηδὲ νὰ τὸν σώσουν.
Ἐκ τῆς ἑρήμου ἔτρεξεν, ως "Ἐλαφος διψῶσα,
Νὰ χύσῃ (δχι δὲ νὰ πιῇ) τὸ αἷμα ἀγαπῶσα.
Ἐκ τῆς ἑρήμου ἔδραμε, λέγω, νὰ μαρτυρήσῃ,
Ἄν δὲ Θεὸς δὲν ἤθελεν αὐτὸν τὸν ἐμποδίσῃ.
Ἐγὼ δὲ ἔχνος ἀρετῆς δὲν ἔχω στὴν καρδίαν.
Καὶ βλέπω πῶς ύβρίζουσι Πίστιν μου τὴν ἀγίαν.
Ἐτόλμησα δέ, τολμηρὸς εἰς τὴν κακίαν μόνον,
Ποτὲ νὰ παρέρησιασθῶ μὲ ζῆλόν μου καὶ πόνον;
Νὰ πῶ καν τὴν ἀλήθειαν, μὲ λόγον νὰ συστήσω,
Τοὺς ύβριστὰς ν' ἀντισταθῶ, δίχως νὰ μαρτυρήσω;

(α) Ἀντώνιος, ρμ'.

Βασίλειος, Γρηγόριος, Χρυσόστομος, (α) τοῦ Κόσμου.
Οἱ ἀναγκαῖοι ἄνθρωποι, τὸ φῶς τῆς Πίστεως μου,
Ἐγραψαν τόσας συμβουλάς ἀρίστας νουθεσίας,
Κ' ἔδωκαν εἰς τοῦ λόγου μου τόσας παραγγελλίας.
Ἐγὼ ἐπῆρα ἀπ' αὐτὰς παντάπασι καμμίαν;
Ἄλλαξα γνώμην παντελῶς; ἄφηκα τὴν κακίαν;
Ἄφ' οὐ τὰς ἐδιάβασα τοσάκις καὶ τὰς εἶδα,
Ἐκλεισα τὰ ἀφτία μου, καθὼς τὰ κλεῖ Ἀσπίδα.
Τοῦ Γρηγορίου ἀδελφὸς Καισάριος (β) ὑπάρχων,
Σκύλου δὲ Ἰουλιανοῦ καὶ ιατρός, καὶ ἀρχων,
Ἐδιαλέχθη μετ' αὐτοῦ, κ' εἶχε τὸν στηλιτεύσει.
Δίχως νὰ τὸν ἐφοβηθῇ, ἢ νὰ τὸν κολακεύσῃ.
Δοξάζωντας τὴν τοῦ Χριστοῦ Θεοῦ ἡμῶν λατρείαν,
Καὶ ἀτιμάζωντας πολλὰ τὴν εἰδωλολατρείαν.
Ἐγὼ δὲ συνωνόματος αὐτοῦ ἀλλ' ἀναξίως,
(Διότι ποὺ ὁ "Ἄγιος, καὶ ποὺ ἐγὼ ἀχρεῖος).
Αν ἤθελα διαλεχθῆ, τί ἤθελα λαλήσω;
Ἄρα γε ἡμουν τὸν Χριστὸν καλὸς νὰ βοηθήσω;
Σπυρίδων (γ) δι' ἀπλότητα τοὺς ὄφεις μεταβάλλει,
Μὲ τοὺς γεκροὺς συνομιλεῖ, μὲ τοὺς Ἀγγέλους ψάλλει.
Ἐγὼ γιὰ πονηρίαν δὲ εἰς ὄφιν μετεβλήθην,
Ἄπεθανα κατὰ ψυχήν, δαιμοσιν ἐκολλήθην.
Νικόλαος (δ) τόσο πολὺς κρίνεται καὶ δοκεῖται,
Ωστε δποῦ ἀπὸ Χριστοῦ, καὶ σοῦ φιλοδωρεῖται.
Ἐγὼ καὶ τὰ χαρίσματα, τὰ ἐκ Θεοῦ δομένα
Τοὺς διαβόλους τάδωκα, ἀλλοίμονο σ' ἐμένα.

(α) Βασίλειος, Γρηγόριος, Χρυσόστομος, ρμ' - (β) Καισάριος, ρμδ'.
(γ) Σπυρίδων, ρμγ'. (δ) Νικόλαος, ρμδ'.

‘Ο Κωνσταντίνος (α) βασιλεύς, καὶ τόση ἀγιότης,
Καὶ ὅλος δὲ ἀσύγκριτος προφέτης, ταπεινότης.
‘Εγὼ δὲ συνωνόματος αὐτοῦ ἀλλ’ ἀναξίως,
(Διότι ποῦ δὲ Ἀγιος, καὶ ποῦ ἐγὼ ἀχρεῖος).
‘Εγὼ λέγω τὸ κνώδαλο, καὶ τόση ἀχρειότης,
Καὶ πάλιν περηφάνεια, καὶ ὅλος αὐστηρότης.
‘Ο μέγας Θεοδόσιος, (β) καὶ μνήμης αἰωνίας,
Καὶ πάλιν ἀποθάλλεται ἔξω τῆς Ἔκκλησίας.
‘Εγὼ ἐλαχιστότατος, καὶ μνήμης οὐδὲ μίας,
Εἰναι νὰ μὴν ἀποβληθῶ τῆς ἄνω Ἔκκλησίας;
‘Η Αἰγυπτία ἡτονε πολὺ πόρνη Μαρία (γ),
Ζήσασα χρόνους εἴκοσι κοντὰ ἐν τῇ πορνείᾳ.
‘Εξῆσε μετὰ ταῦτα δὲ χρόνους σωστοὺς σαράντα,
‘Οποῦ τὴν ἔξεπλάγησαν καὶ Ἀγγελοι, καὶ πάντα.
‘Εγὼ καὶ ἔζησα, καὶ ζῶ, ἐν ἀμαρτίᾳ μόνῃ,
“Οθεν μὲ κλαῖν οἱ Ἀγγελοι, καὶ μὲ γελοῦν δικιόνοι.
‘Η Νινευὴ (δ) ἀμαρτωλὴ ἡτον καὶ τούτη λίαν,
“Ομως ἐμετανόησε μετάνοιαν τελείαν.
Οι ἀνθρώποι της ἡμαρτον, καὶ ἐνήστευσαν καὶ ζῶ,
Καὶ βρέφη ἀναμάρτητα, καὶ νήπια ἀθῶ.
‘Εγὼ τὰς ἀμαρτίας της ὅλας τὰς ἐμιμήθην,
Τὴν δὲ μετάνοιαν αὐτῆς ὅλως οὐκ ἤδουλήθη.
Εἰς τρεῖς ἡμέρας τὸ λοιπὸν τούτη ἐσυγχωρήθη,
‘Αντὶς νὰ καταποντισθῇ, αὔξησεν, εὐλογήθη,
Χρόνους ἐγὼ ἔζηντα τρεῖς μὴ συγκεχωρημένος,
‘Ως μὴ νηστεύων, μὴ πενθῶν, μὴ μετανοημένος.

(α) Κωνσταντίνος, οὐαί'. (β) Θεοδόσιος, οὐαί'. (γ) Μαρία, οὐαί'.
(δ) Νινευὴ, οὐαί'.

Οι Ἑλληνες (α) ἀληθινὰ ἦταν πεπλανημένοι,
Καὶ νόμους τοὺς Μωσαϊκοὺς δὲν εἶχαν οἱ καὶ μένοι.
Πολλοὶ δὲ ἐπολιτεύοντο ἐννόμως καὶ ἔζοῦσαν,
Καὶ τὰ τοῦ νόμου ἄνομοι ἔκαναν, ἐποιοῦσαν.
‘Εγὼ δὲ καὶ ὁ Χριστιανός, καὶ νεμοθετημένος,
Καὶ ἄφοβα παρανομῶ, καὶ ζῶ ως πλανεμένος.
‘Ἐπεσεν ἡ περήφανη Ῥωμαίων Βασιλεία (β),
Κ’ ἔχαθηκεν ὁ πλοῦτος της, ἡ δοξα, καὶ ἡ σοφία.
‘Η μύτη μουνον ἔμειγεν, ἡ ὑπερηφανία,
“Ἐπεσα τώρα καὶ ἐγὼ παραχωρήσει θείᾳ.
‘Ἐμεινα γιῶτα μοναχή, ὄνειδος τῶν ἀνθρώπων
‘Η μύτη μου δὲν ἔπεσεν ἡ μύτη μου στὸν τόπον.
Πῶσα νὰ ἐλθῶ λοιπὸν Χριστὲ ἐγὼ νὰ κατοικήσω
Εἰς τὰ βασίλεια τὰ σά, καὶ νὰ διαιωνίσω,
Γεμάτος περηφάνειαν, καὶ πᾶσαν ἀμαρτίαν;
‘Οποῦ ἀκούω τὸν Δαχίδ, λέγει μὲ φαλμωδίαν:
Τὶς παροικήσει Κύριε ἐν τῷ σκηνώματί σου;
‘Η τὶς κατασκηνώσει δὲ ἔνδον τοῦ Παραδείσου;
Νάρεξ ὁπορευόμενος ἀμωμος μὲ εἰρήνην,
Καίγε ὁ ἐργαζόμενος πάντα δικαιοσύνην,
Καὶ ὁ λαλῶν ἀλήθειαν μέσα εἰς τὴν καρδίαν,
Καὶ δὲν ἔχει στὴν γλῶσσάν του δόλον καὶ πανουργίαν.
Καὶ ὅποῦ δὲν ἐποίησε κακὸν εἰς τὸν πλησίον,
Καὶ δὲν κατηγορήθηκεν εἰς ὅλον τοῦ τὸν βίον.
Καὶ δὲν ψηφᾶ, καταφρονεῖ τοὺς πονηρευομένους,
‘Αλλὰ διξαζει, καὶ τιμᾶ τοὺς θεοφοβουμένους.

(α) Ἑλληνες, οὐαί'. (β) Βασιλεία Ῥωμαίων, ον'.

Καὶ τάζει τοῦ πλησίον του, τάζει, καὶ τοῦ δρώνει,
Δὲν ἀθετεῖ τὸν ὄρκον δέ, ἀλλὰ τὸν τελειώνει,
Καὶ τὸ ἀργύριον αὐτοῦ μὲ τόκον δὲν τὸ βάνει,
Καὶ δῶρα ἐπ' ἀθώοις δὲ ποτέ του δὲν λαμβάνει.
Οποιῶν ταῦτα, ἔρχεται εἰς τὸν Παράδεισόν σου,
Εἴπε μὲ στόμα τοῦ Δαβὶδ Πνεῦμα τὸ ἅγιόν σου.
Ἐγὼ δὲ ὁποῦ ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔκαμα κανένα,
Καθὼς ἐσὺ καλήτερα ἡξεύρεις ἀπ' ἐμένα.
Εἶμαι λοιπὸν ἐγὼ Χριστὲ γιὰ τὸν Παράδεισόν σου;
Ἄγκαλὰ μέγα καὶ πολὺ τὸ πλῆθος οἰκτιρμῶν σου.
Μεγάλη δὲ καὶ τῆς Μητρὸς τῆς σῆς ἡ μεσιτεία,
Καὶ ἀμετάθετος αὐτῆς ὁ λόγος, ἡ πρεσβεία.
Καὶ ἀν δράκων δύναται μὲ τὴν οὐρὰ νὰ σύρῃ,
Τὸ τρίτον τῶν τοῦ σύρανοῦ Ἀστέρων, καὶ νὰ φθείρῃ,
Τῶν ἐναρέτων δηλαδή, ὁποῦ ἔφωταυγοῦσαν,
Ως ἄστρα, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἔτζι τοὺς ἔθαρροῦσαν,
Ἐγὼ οὖν πῶς νὰ μὴ συρθῶ; ἢ ποῦ νὰ ἀκουμπήσω,
Μέσα στὸν σκοτεινόμορφον ἄδην νὰ μὴ κρημνίσω;
Οποῦ τὰ ἔργα τοῦ φωτὸς μισῶ δι' ἀγνωσίαν,
Καὶ ἀγαπῶ τὰ σκοτεινὰ διὰ φιληδονίαν.
Τὸν Μανασσῆ (α) θαυμάζομεν εἰς τὰς παρανομίας,
Διότι ἔκαμε πολλὰς ύπερ πολλοὺς κακίας.
Ἐδῶναι περισσότεραις πολλὰ ἐπ' ἀληθείας,
Δὲν γράφω γιὰ ταπείνωσιν πλαστὰς κενολογίας.
Καὶ κἄν ἔκεινος ἥτονε μὲ κράτος βασιλείας,
Καὶ ὅχι ψοροάρχωντας τῆς Βλαχομπογδανίας.

(α) Μανασσῆς, ῥνκ'.

Μάλιστα ἔβασίλευσε χρόνους πενήντα δύο
Εἰς τὰ Ίεροσόλυμα, ώς λίγοι ἐν τῷ βίῳ.
Διὸ καὶ ἡξιώθηκεν αὐτὸς τῆς μετανοίας.
Ἐγὼ δὲ ἀν ἀξιωθῶ, εἰν' ὅλο τῆς Προνοίας.
Καὶ ἀν διαδόχος (α) εἶχεν ἀποτολμήσει
Τῶν Ιουδαίων τὸν ναὸν νὰ Ιεροσυλήσῃ.
Ἐγὼ μὴ γὰρ δὲν τόκαμα καὶ τόδε πρὸς τοὺς ἄλλους;
Ω εὔσπλαχνίας σου Χριστέ, ὡ ἀνοχῆς μεγάλης.
Δὲν εἶμ' ἐγὼ ὁποῦ ποτὲ εἰς τὸν Ναὸν ἐμβῆκα,
Καὶ θαῦμα πῶς καθὼς αὐτός, κ' ἐγὼ κακὰ δὲν βγῆκα.
Κ' ἐσκαψα, κ' ἔκατέσκαψα, φεῦ, χάριν τῶν χρημάτων,
Τῶν ἀκοιμήτων τοῦ Θεοῦ ὁρύντων με δρμάτων.
Καὶ κἄν ἔκεινος ἀσεβής, δὲν ἥτον Ιουδαῖος,
Ἐγὼ δὲ τάχα εὔσεβής, ὁρθόδοξος, Ρωμαῖος.
Αμὴν ἔκεινο τὸ κακόν, τὸ ἄρρητον ἐν βίῳ (β),
Οποῦ ἐσὺ Κόρη, κ' ἐγὼ ἡξεύρομεν οἱ δύο.
Πόσων ταρτάρων, καὶ πυρῶν καὶ ἄδων, καὶ σκωλήκων,
Ήτον, καὶ εἶναι ἄξιον, δίκαιον, καὶ καθήκον;
Βέβαιος εἶμαι πῶς περνᾷ τῆς γυναικὸς ἔκείνης,
Ἐκεῖν' ὁποῦ δὲν ἔλεγεν ύπὸ πολλῆς αἰσχύνης.
Καὶ δυως ὁ Βασίλειος στὸν τάφον του πηγαίνων,
Τὸ ἔλυσε, τὸ ἔσβυσεν, εἰς τὸ χαρτὶ γραμμένον.
Καθὼς ἐσὺ Βασίλισσα, ὅνομα λατρευτόν μου,
Πιστεύω πῶς νὰ ἔλυσες τοῦτο τὸ ἔδικόν μου.
Μὰ διατὶ τύσας πολλὰς ῥήσεις, καὶ ιστορίας
Τῆς Παλαιᾶς, καὶ τῆς Καινῆς γράφω Γραφῆς τῆς θείας,

(α) Ηλιόδωρος, ῥνδ'. (β) Γυνή, Βασίλειος, ῥνγ'.

Ο παραβάτης ἀπασῶν θεοφίλων, καὶ θείων

Πήσεων, καὶ ιστοριῶν, φύλαξ τῶν ἐναντίων;

Εἰς ἔνα δίστιχο νὰ πῶ ἀνελλιπῶς τελείως,

Νὰ περιγράψω τίς εἰμι, καὶ ἀληθῶς κυρίως.

Κατὰ τὴν Πίστιν μου Χριστός, ἢ εἰς τῶν Ἀποστόλων,

Κατὰ τὰ ἔργα ἀντίχριστος, ἢ εἰς τῶν διαβόλων.

Οὕτως ἐγὼ Κυρία μου τὸν ἐμαυτόν μου κρίνω,

Τοιαύτην τὴν ὑπογραφὴν ἐγὼ ἀτός μου δίνω.

Καὶ ἔχω τὴν προσάρεστιν, τὸν νοῦν, καὶ τὴν καρδίαν

Εἰς ἀπασαν ἀσέβειαν, εἰς πᾶσαν ἀμαρτίαν.

Ἄν εἶχα καὶ τὴν δύναμιν, δόμοῦ καὶ εὐκολίαν,

Καθὼς ἔχω τὴν θέλησιν, δόμοῦ καὶ προθυμίαν,

Τὰ δσα κακὰ ἔγιναν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ Κόσμου,

Ἡθελα βεβαιότατα τὰ κάμω μοναχός μου,

Πόση πληθὺς κολάσεων λοιπὸν ἐμένα μέλλει;

Καὶ τίς ἐμὲ λυτρώσεται; τίς νὰ μὲ σώσῃ θέλει;

Χριστός; καὶ εἶναι ὁ Κριτής, καὶ ὁ Κριτής παιδεύει,

Εἶναι ἀπροσωπόληπτος, τὸ δίκαιον γυρεύει.

Οἱ Ἀγγελοι; καὶ δὲν μποροῦν τοῦτο νὰ κατορθώσουν,

Οὐδὲ οἱ πάντες Ἀγιοι ἐμένα νὰ μὲ σώσουν,

Μόνη λοιπὸν Κυρία μου σὺ νὰ μὲ σώσῃς μέλλεις,

Οτι σὺ μόνη ἀληθῶς καὶ δύνασαι, καὶ θέλεις.

Ἀλέξανδρος ὁ Βασιλεὺς εἶπε τὸν χασνεδάρην,

Νὰ δώσῃ τὸν Ἀναξαρχὸν Φιλόσοφόν του χάριν,

Οσ ἀσπρα ζητήσῃ ηθελεν, αὐτὸς εἶχε τολμήσει

Σωστὰ πουγγῖα ἑκατὸν ἀσπρα νὰ τοῦ ζητήσῃ.

Ο Καμαράσης, (α) ὡς πολλά, ύπηργε νὰ ῥωτήσῃ.

Δός του τα, ὁ Ἀλέξανδρος εἴπε χωρὶς ν' ἀργήσῃ.

Πῶς ἔχει φίλου γὰρ αὐτὸς πολλὰ καλὰ γνωρίζει,

Οποῦ καὶ θέλει, καὶ μπορεῖ, κι' ὅσα ζητεῖ, χαρίζει.

Πολλῷ μᾶλλον Βασίλισσα σὺ δύνασαι, καὶ θέλεις.

Μόνη λοιπὸν Κυρία μου σὺ νὰ μὲ σώσῃς μέλλεις.

Διότι καὶ δυσώπησις εἶσαι κριτοῦ δίκαιοι,

Καὶ παντὸς Κόσμου ἰλασμός, καὶ παλαιοῦ, καὶ νέου.

Καὶ δὲν εἴναι ἀμάρτημα στὸν Κόσμον καὶ κακία,

Οποῦ σὺ νὰ μὴ δυνηθῆς νὰ λύσῃς Παναγία.

Ἐλαθες δὲ παρὰ Θεοῦ ταύτην τὴν ἔξουσίαν,

Ως μόνη ἀναμάρτητος, μόνη χωρὶς κακίαν.

Καὶ δι' αὐτὴν τὴν παντελὴ σὴν ἀναμαρτησίαν

Ἐγέννησες καὶ τὸν Κριτήν, πρὸς τί; πρὸς σωτηρίαν.

Μόνη λοιπὸν Κυρία μου σὺ νὰ μὲ σώσῃς μέλλεις,

Οτι σὺ μόνη ἀληθῶς καὶ δύνασαι, καὶ θέλεις.

Ινα δοξάζω, καὶ ὑμνῶ τὴν ἀγαθότητά σου,

Καὶ θεωρῶ, καὶ προσκυνῶ τὴν ὄραιότητά σου.

Συνών, συνευρισκόμενος, δόμοῦ μετὰ τῶν ἀλλών,

Τῶν ἀδελφῶν Χριστιανῶν, μικρῶν τε καὶ μεγάλων.

Εἰς τὴν σκηνὴν τὴν θαυμαστὴν Θεοῦ τοῦ Τρισαγίου,

Καὶ εἰς τὸν οἶκον τὸν λαμπρὸν φωτὸς τοῦ Τρισηλίου,

Πατρός, Γιοῦ καὶ Πνεύματος, Τριάδος ἀχωρίστου.

Ἐνὸς δὲ μόνου καὶ ἀπλοῦ Κυρίου τοῦ ύψιστου.

Οποῦ ὁ Κόσμος ἀπὸ αὐτὸν ἐγίνηκεν, ἐφάνη (β),

Οποῦ χιλίους σὰν αὐτὸν ἔτι μπορεῖ καὶ κάνει.

(α) Καμαράσης καὶ γασνεδάρης τὸ αὐτό. (β) Θεολογία.

‘Οποῦ δέ Κόσμος εἰς αὐτὸν καὶ μόνον ἀτενίζει,
Καθὼς στὴν μάννα τὸ παιδί, καὶ τὴν τροφὴν ἐλπίζει.
‘Οποῦ κρατεῖ τοὺς δαίμονας, ἀμή τὸν ἔχαλοῦσαν,
Καθὼς τὸ ἔκαυχηθῆκαν, καὶ τὸ ἐμελετοῦσαν.
‘Οποῦ ποτὲ τὸν Κόσμον του δὲν παύει νὰ μανθάνῃ,
‘Οποῦ ποτέ του κούρασιν, καὶ κόπον δὲν λαμβάνει.
‘Οποῦ τὸ πᾶν τὸ ἔκτισε μόνον μὲ νόημά του,
‘Οποῦ τὰ σύμπαντα βαστᾷ δί’ ἀγαθότητά του.
‘Οποῦ τὰ σύμπαντα κινεῖ, αὐτὸς δὲ δὲν κινεῖται,
‘Οποῦ τὸ πᾶν μεταποιεῖ, καὶ δὲν μεταποιεῖται.
‘Οποῦ τὰ πάντα δύναται εὐθὺς νὰ τὰ χαλάσῃ,
‘Οποῦ ἡ γῆ δὲν τὸν χωρεῖ, ἀχώρητος τοῖς πᾶσι.
‘Οποῦ ὁ μέγας οὐρανὸς δὲν τὸν περιλαμβάνει,
‘Οποῦ παντοῦ καὶ ἐν ταυτῷ ώς ἐν ῥιπῇ προφίλανε.
‘Οποῦ ποτὲ κανένας νοῦς δὲ τὸν καταλαμβάνει,
‘Οποῦ κανένα μυστικὸ ποτὲ δὲν τὸν λανθάνει.
‘Οποῦ τὸν τρέμ’ οὐρανός, ἡ γῆ, καὶ τὰ στοιχεῖα,
Δαίμονες, Ἀγγελοι, ἡμεῖς, καὶ πάντα τὰ θηρία.
‘Οποῦ ποτὲ δὲν γίνεται πρᾶγμα χωρὶς νὰ θέλῃ,
‘Οποῦ γνωρίζει τὰς ἀρχὰς τῶν ὅλων, καὶ τὰ τέλη.
‘Οποῦ δὲν εἶναι ἀπ’ αὐτὸν ἄλλος Θεὸς κανένας,
Αὐτὸς πρῶτος καὶ ὑστερος, αὐτὸς μόνος καὶ ἕνας.
‘Οποῦ δὲν ἔλαθεν ἀρχήν, ὅποῦ δὲν ἔχει τέλος,
‘Οποῦ δὲν ἄλλαξε ποτέ, τὸ τῶν Ἀγγέλων μέλος.
‘Οποῦ τὸν παραστέκονται μυρίαι μυριάδες.
Ἀγγελοι ἀστραπόμορφοι, καὶ φέγγουν σὰν λαμπάδες.
‘Οποῦ τὸν ἀναμένουσι χίλιαι χιλιάδες,
Δίκαιοι, καὶ ἀμαρτωλοί, καὶ τρέμουν σὰν φονιάδες.

‘Οποῦ οὐδὲ χορταίνουσιν, οὐδὲ ποτὲ νυστάζουν,
Μυρία μιλιούνια χρόνους νὰ τὸν κυτάζουν.
‘Οποῦ μακράν, ὅποῦ κοντά, κοντὰ εἰς τοὺς Δικαίους,
Μακρὰν ἀπ’ τοὺς ἀμαρτωλούς, καὶ ἀπὸ τοὺς ἀθέους.
‘Οποῦ γλυκός, ὅποῦ πικρός, πικρὸς στοὺς παρανόμους,
Γλυκός, καὶ σφόδρ’ ἀγαπητὸς εἰς τοὺς χαλούς, ἀμώμους.
‘Οποῦ δέ “Ηλιος αὐτὸς σκοτίζεται ἐμπρός του,
‘Οποῦ ταῖς πέτραις, τὰ βουνά, τὰ τρώγει ὁ θυμός του.
‘Οποῦ ἡ δόξα του ἡ πολλή, ἡ δύναμις μεγάλη,
Ἄπειρος ἡ σοφία του, ἀμέτρητα τὰ κάλλη.
‘Οποῦ ἡ ἀγαθότης του, καὶ ἡ φιλανθρωπία,
Ἄνείκαστος, ἀνίκητος εἶναι, καὶ αἰωνία.
‘Οποῦ ἡ βασιλεία του ὑπάρχει παγκοσμία,
Καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια ἀφραστος θαυμασία,
‘Οποῦ ἐγὼ αὐτὸν τολμῶ καὶ ἐπαινῶ, δοξάζω,
Τί εἶναι δὲ δὲν ἐννοῶ, φρίττω δέ, καὶ θαυμάζω.
Πῶς εἶναι τὸ πιστεύομεν, τί εἶναι δὲν νοοῦμεν,
Καὶ εἴτι καὶ ἀν λέγωμεν τί εἶναι δὲν ξηγοῦμεν.
Εἶναι ἀρχὴ ὑπὲρ ἀρχῆν, πέρας ὑπὲρ πᾶν πέρας,
Νοῦς ὑπὲρ νοῦν, φῶς ὑπὲρ φῶς, καὶ γέρας ὑπὲρ γέρας.
Εἶναι ζωὴ ὑπὲρ ζωῆν, αἰών ὑπὲρ αἰῶνα,
Ἐφεσις ὑπὲρ ἔφεσιν, λαγῶν ὑπὲρ λαγόνα.
‘Υπὲρ ἀἰδιότητα πᾶσαν ἀἰδιότης,
‘Υπὲρ μακαριότητα πᾶσαν μακαριότης.
‘Υπὲρ ἀθανασίαντε πᾶσαν ἀθανασία,
Καὶ ὑπὲρ θεωρίαν τε ἀπασαν θεωρία,
“Ἄβυσσος ὑπὲρ ἄβυσσον, πλάτος ὑπὲρ πᾶν πλάτος,
“Ὕψος ὑπὲρ πᾶν ὑψωμα, καὶ κράτος ὑπὲρ κράτος.

Οὐσία ύπερούσιος, καὶ φύσις ύπὲρ φύσιν,

Όνομα ύπὲρ δημα, καὶ ύπὲρ πᾶσαν ρῆσιν.

Ἄγνωστων ύπεράγνωστος, ὑψιστος τῶν ύψιστων,

Άδηλων ύπεράδηλος, μέγιστος τῶν μεγίστων.

Ἐλεουμένοις ἔλεος, ἔλλαμψις λαμπομένοις.

Ἐκτεινομένοις ἔκτασίς, θέωσις θεουμένοις.

Τοῖς γινομένοις γένεσις, τέλος τελειουμένοις,

Τοῖς αὔξουμένοις αὔξησις, νοῦ δὲ τοῖς νοουμένοις.

Θεὸς ἀλλ' ύπὲρ τοὺς Θεούς, Πατὴρ ύπὲρ Πατέρας,

Ὕιος ἀλλ' ύπὲρ τοὺς Υἱοὺς γέννας τῆς ήμετέρας,

Πνεῦμα ύπὲρ τὰ Πνεύματα, δημιουργὸς Πνευμάτων,

Άόρατος, καὶ ὄρατος, διὰ τῶν ποιημάτων.

Καὶ ύπὲρ τὰ φαινόμενα, οὐδὲν τῶν φαινομένων,

Καὶ ύπὲρ τὰ νοούμενα, οὐδὲν τῶν νοουμένων.

Καὶ ύπὲρ πάντα πάντη νοῦν, καὶ ἔννοιαν, καὶ γλῶσσαν,

Αἰνεῖν, ύμνεῖν, καὶ ἐπαινεῖν σπεύδουσαν, καὶ τολμῶσαν.

Ὑπέρθεος, ύπέρχρονος, ύπέρζωος Κυρίως,

Ὑπέρφωτος, ύπέρσοφος, ύπέρτατος ὅμοίως.

Ἐξ αὐτοῦ πᾶσα καὶ ἀρχή, καὶ μέτρον τῶν αἰώνων,

Ἐξ αὐτοῦ πᾶς διορισμὸς ὡρῶν, καιρῶν, καὶ χρόνων,

Πᾶν πέρας παντὸς πράγματος, καὶ πᾶσα ἀπειρία,

Οἱ δροὶ πάντες ἐξ αὐτοῦ, τὰ εἴδη, τὰ στοιχεῖα.

Ἡ ἑτερότης ἐξ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ ταυτότης

Ποσότης τε, ποιότης τε, καὶ ἡ μεγαλειότης.

Δύναμις πᾶσα ἐξ αὐτοῦ, αἰσθησις, εύθουλία,

Καὶ ἔξις, καὶ ἐνέργεια, καὶ τέχνη, καὶ σοφία.

Άυτὸς τῶν πάντων ὁ Θεός, καὶ παλαιῶν, καὶ νέων,

Ἡ Πίστις τῶν Χριστιανῶν, τὸ σέβας τῶν ρωμαίων.

Άυτὸς Θεὸς τῆς Παλαιᾶς, αὐτὸς Θεὸς τῆς Νέας,

Άυτὸς θανάτου, καὶ ζωῆς Θεός, καὶ βασιλέας.

Άυτὸς καὶ ζώντων, καὶ νεκρῶν Θεός, καὶ κυριεύων,

Ἄδου, καὶ γῆς, καὶ οὐρανοῦ, αὐτὸς ὁ βασιλεύων.

Άυτὸς θαυμάτων ποιητής, σημείων, καὶ τεράτων,

Άυτὸς δοτὴρ προφητειῶν, γλωσσῶν, καὶ μαθημάτων.

Άυτὸς τὸ μέγα καὶ σεπτὸν πάντων πῶν Μυστηρίων,

Τὸ οὐδενὶ καταληπτὸν Ἀγγέλων, καὶ Ἄγιων.

Τὸ ἐνικόν, καὶ τὸ τρισσόν, τὸ ἔνα, καὶ τὰ τρία,

Άυτὸς εἶναι ἡ Πίστις μας, ἡ ὑψηλή, καὶ θεία.

Άυτὸς ὅποι δὲν δέχονται, ἀλλ' οὐδὲ τὸ χωροῦσι,

Τοῦρκοι, Ἐβραῖοι, Ἐλληνες διὸ δὲν τὸ τιμοῦσι.

Καθὼς εἶναι ὁ Ἀνθρωπος, ἔνας ὅμοι καὶ τρία,

Τουτέστι νοῦς, λόγος, πνοή, εἰκὼν Θεοῦ Κυρία.

Καθὼς εἶναι ὁ Ἡλιος, ἔνας, ὅμοι καὶ τρία,

Δίσκος ἀκτίνα, καὶ τὸ φῶς, δεῖξις Θεοῦ τελεία.

Καθὼς ἀκόμη καὶ τὸ πῦρ, καθὼς τὸ κεραμίδι,

Οποῦ τὰ τρία, καὶ τὸ ἐν νὰ μάθωμεν μᾶς δίδει.

Τὸ ἔνα τῆς θεότητος, ἡ γὰρ θεότης μία,

Τὰ τρία τῶν Προσώπων δέ, τὰ Πρόσωπα γὰρ τρία.

Απὸ τὸ ἐν μανθάνομεν πῶς εἶναι ἐνωμένος,

Απὸ τὰ τρία πάλιν δὲ πῶς καὶ διηρημένος.

Διηρημένος ἀληθῶς, ὅμως ἀδιαιρέτως,

Πρᾶγμα ἀκατανόητον, ἄφραστον ἐξαιρέτως.

Μυστηρίον ὅποι δὲν νοῦς τρέμει νὰ τὸ νοήσῃ,

Πολλῷ μᾶλλον νὰ δυνηθῇ αὐτὸς νὰ σαφηνίσῃ.

Ανίσως καὶ ἐδύνετο, Μυστήριον δὲν ἦτον,

Οὕτε Θεὸς δὲν ἦτονε, ἀλλ' ἦτον ἔνα τρίτον.

Διηρημένος ώσταν τρεῖς λαμπάδες ἀναμμέναις,

Καὶ ἐνωμένος ώσταν τρεῖς λαμπάδες ἐνωμέναις.

Οὐ ποῦ τὰ φῶτα τῶν τριῶν λαμπάδων γίνοντ' ἔνα,

Ἐνα καὶ ἀπαράλλακτον, ως τόσον ἐνωμένα.

Μήτε διὰ τὴν ἐνωσιν ὅμως συγκεχυμένος,

Μήτε διὰ διαίρεσιν ὄντας διηρημένος.

Ἐνας, καὶ τρισυπόστατος Θεός, καὶ Κύριος μας.

Συνάναρχος, καὶ σύνθρονος, καὶ συνδημιουργός μας,

Σύμμορφος, ὁμοούσιος, καὶ συνεννοημένος,

Συμβασιλεύς, καὶ συμφυής καὶ συνευλογημένος.

Ἐξ οὐ τὰ πάντα γέγονεν, ἐν ᾧ διατηροῦνται,

Πρὸς δὲ ἐπαναστρέφουσι, καὶ ἀποπερατοῦνται.

Ἐξ οὐ κἀγώ ἐλάχιστος ὁ λάτρης ἐγεννήθη,

Δι' οὐ ἀναγεννήθηκα, ἐν ᾧ διετηρήθη.

Πρὸς δὲ ἐπανελεύσομαι, θαρρῶ στὸ ἔλεός του,

Προσταμένου τοῦ Σταυροῦ, καὶ σοῦ δὲ τῆς Παιδός του.

Ἴνα δοξάζω, καὶ ὑμνῶ τὴν ἀγαθότητά του,

Καὶ θεωρῶ, καὶ προσκυνῶ τὴν ὡραιότητά του.

Οὐτὶ αὐτῷ πρέπει τιμή, δόξα, θεολογία,

Νῦν καὶ ἀεὶ καὶ πάντοτε, ἀπαυστος, αἰωνία, Ἀμήν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΔΑΠΟΝΤΕ
ΤΟΥ ΜΕΤΟΝΟΜΑΣΘΕΝΤΟΣ ΚΑΙΣΑΡΙΟΥ

(Μοραχοῦ Ξεροποταμοῦ)

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΦΥΛΑΚΗΣ

ΕΝ ΕΙΔΕΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ

Αλλ' ἐπειδὴ καὶ ἡ εὐχὴ ἡ ἄνω γεγραμμένη,
Αὐλογημένοι Ἀδελφοὶ πολυαγαπημένοι,

Πολλάκις περὶ φυλακῆς γράφει, καὶ ἀναφέρει,
Καὶ πρέπει ὁ διαβαστὴς τὸ αἴτιον νὰ ξέρῃ.

Ίδού κ' ἐγὼ γράφω ἐδῶ καὶ τό δε πρὸς τοὺς ἄλλοις

Τὸ φυλακῆς ἐγκώμιον μετὰ χαρᾶς μεγάλης.

Οὐποῦ τὸ ἔκαμα αὐτὸς ὄντας φυλακωμένος

Πενηνταπέντε γιὰ πουγγιά, ὅμως ἀδικημένος.

Τὸ χρέος τοῦ αὐθέντου μου ἦτον, καὶ μὴ μπορῶντες

Οἱ δανεισταὶ ἀπὸ αὐτὸν νὰ πάρουν, μικροὶ ὅντες,

Ἡ κρίσις μὲ τὸ φόρτωσε, κ' ἡ ψευδομαρτυρία,

Καὶ τὰ ἔξης, ως φαίνονται εἰς ἄλλα μου βιβλία.

Τὸ ἔγραψα λοιπὸν ἐδῶ διὰ νὰ τὸ θωροῦσι;

Καὶ νὰ τὸ διαβάζουσιν δοι τὸ ἀποκτοῦσι.

Διαβάζετε τὸ λοιπόν, γιὰ νὰ παρηγορήσθε

Ἐσεῖς ὁποῦ σταῖς φυλακαῖς κάθησθε καὶ λυπεῖσθε.

Καὶ ἔχετε μὲν δίκαιον, καθὸ φυλακωμένοι,
 Ἐχετε δῆμος καὶ μισθὸν πολὺν εὐλογημένοι,
 Ανίσως ὑπομένετε μετὰ εὐχαριστίας,
 Διαβάζετε τὸ δὲ συχνὰ μετὰ καλῆς καρδίας.
 Κ' ἐλπίζω εἰς τὸν Κύριον, πολλὴν παρηγορίαν
 Ὁτι λαμβάνετ' ἐξ αὐτοῦ, καὶ τὴν ἐλευθερίαν.
 Τῷ Πανοσιωτάτῳ τε κυρῷ Ἀνατολίῳ,
 Καὶ σεβασμίῳ μοι Πατρὶ ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ,
 Ο Κωνσταντῖνος ὁ οἰκτρός, ὃ ἀπὸ τῆς Σκοπέλων,
 Ο σκώληξ, καὶ οὐκ ἀνθρωπος, καὶ γῆ, καὶ σποδὸς πέλων,
 Τὴν υἱικήν μετάνοιαν μετὰ τῆς εὐλαβείας,
 Καὶ τῆς χειρὸς τοῦ ἀσπασμοῦ νέμω τῆς σεβασμίας,
 Τὸ φυλακῆς ἐγκώμιον ὅχι χωρὶς αἰτίας
 Τὸ στέλλω εἰς τὰς χειράς σου πάτερ μου τὰς τιμίας
 Ἄλλ' ἔνα μὲν ἵνα αὐτὸ πρῶτα τὸ ἀναγνώσης,
 Καὶ λάθος τὸ παρατυχὸν ἐν τούτῳ διορθώσης.
 Καὶ οὕτως ὑστερὸν αὐτὸν νὰ τὸ κοινοποιήσῃς,
 Τοῖς βουλομένοις φανερὸν νὰ ἀποκαταστήσῃς.
 Διὰ νὰ μάθουν τὸ κακόν, καὶ τὴν στενοχωρίαν,
 Νὰ τὰ μεταχειρίζωνται ψυχῆς εἰς σωτηρίαν,
 Καὶ νὰ λαμβάνουν ἐν ταύτῳ πολλὴν παρηγορίαν,
 Καὶ τῆς ἐλευθερίας των καλὴν πληροφορίαν.
 Τὸ δέ, ἵνα ἐνθύμησιν τὸ ἔχης, καὶ αἰτίαν,
 Νὰ δέεσαι πρὸς τὸν Θεὸν μ' ὅλην σου τὴν καρδίαν.
 Ἰλεως δῆμος γένηται ἐμοὶ τῷ ταλαιπώρῳ,
 Καὶ πρὸς αὐτὸν ἐλκύσῃ με, τὸν ὄντα τανῦν πέρρω.
 Καὶ ἀξιώσῃ τῶν κακῶν τούτων ἐλευθερίας,
 Εἰς ἀσφαλὲς τῆς ψυχικῆς σημείου σωτηρίας.

Ω φυλακὴ τάχα μπορῶ νὰ σὲ ἐγκωμιάσω,
 Στὰ ὑψη ὅποι πρέπουσιν ἐγὼ νὰ σ' ἀνεβάσω;
 Ομως καὶ ἂν δὲν δυνηθῶ, εἴναι ἀπ' τὰ πολλὰ σου
 Χαρίσματα, καὶ ἀρετάς, καὶ προτερήματά σου.
 Ω φυλακὴ ἐπαινετή, ἀξία τιμῆς τόσης,
 Ο τῶν φρονίμων στέφανος, τῶν δὲ τρελλῶν γνῶσις.
 Τοὺς γὰρ ἀτάκτους καὶ τρελλούς, παιδεύεις, σωφρονίζεις,
 Τοὺς δὲ φρονίμους τοὺς τιμᾶς, καὶ τοὺς ἐλαγαρίζεις.
 Σὺ ὑπερβαίνεις τὸ λοιπὸν τοῦ Κόσμου τὰ σχολεῖα,
 Ὅτι ἐν σοὶ διδάσκεται γνῶσις καὶ εύταξία.
 Σὺ γνωστικοὺς τοὺς μεθυστὰς τοὺς ἀποκαταστήνεις,
 Πῶς εἴναι τὸ πολὺ κρασὶ κακὸ νὰ μάθουν δίνεις.
 Δίχως νὰ διαβάσωσι, Βαρβάρων πολλῶν ὄντων,
 Τὸν τοῦ οὐρανοφάντορος κατὰ τῶν μεθύσιων. (α)
 Θυμωδη, καὶ τὸν ἀτακτον, τόσο καλοὺς τοὺς κάνεις
 Οπόχουν στόμα νὰ μιλοῦν, καὶ τὴν φωνὴν τους χάνεις.
 Ωσάν νὰ ἐδιδάχθηκαν ἀπὸ τὸν εἰρημένον
 Τὸν λόγον, διόποι ἔκαμε κατὰ δργίζομένων.
 Μαχαιροβγάλτας, καὶ φονεῖς, κάνεις καὶ μετανοιώνουν,
 Οποῦ ἀπὸ τὰ κλάματα κεφάλι δὲν σηκώνουν.
 Τὸ αἷμα διόποι ἔχυσαν, ὑστερα τὸ ξεπλύνουν
 Μὲ δάκρυα διπλᾶ, τριπλᾶ, διόποι καθ' ὥραν χύνουν.
 Τοὺς κλέπτας τοὺς ξαναγεννᾶς, ἄλλους ἐξ ἄλλων κάνεις.
 Καὶ εἰς τὴν στράτα τοῦ Θεοῦ τοὺς ὁδηγεῖς, τοὺς βάνεις.
 Τοὺς πάξ εἰς τὸν Παράδεισον, καθὼς τὸν Σταυρωμένον,
 Ο Σταυρωμένος Ἰησοῦς κατὰ τὸ γεγραμμένον.

(α) Τοῦ Ἀγίου Βασιλείου τὸν λόγον.

Πλὴν καὶ τοὺς ψευδομάρτυρας, πῶς πάλιν τὸ τζουκάλι,
Τοὺς δείχνεις πῶς τζακίζεται εἰς τὸ αὐτῶν κεφάλι.
Τοὺς πόρνους δέ, καὶ τοὺς μοιχούς, σχεδὸν τοὺς εὔνουγχίζεις
Ἄν ξήσουν σάρκα καὶ κορμὸν μηδὲ τοὺς ἐνθυμίζεις.
Τὴν ἡδονὴν τὴν περισσὴν ἔκείνην τὴν γυρίζεις,
Καὶ πίκραις καὶ φαρμάκια, ὡς πρέπει, τοὺς ποτίζεις.
Γυναικαῖς καὶ κορίτζια ἀν εἴναι τὸ ξεχνοῦσι,
Καὶ παρθενίαν τάζουσι, κλαίουν, μετανοῦσι.
Καὶ παρθενίαν ἐπαινοῦν σὶ πόρνοι καὶ τιμοῦσι,
Τάζουν καὶ θεορκίζονται, παρθένοι πλιὸν καὶ ζοῦσι.
Ωσάν νὰ ἐδιάβασαν τὸν περὶ παρθενίας,
Λόγον τοῦ Χρυσοστόμου μας, τόσον ἐπ' ἀληθείας.
Τὴν δὲ πορνείαν βδελυράν, καὶ βρωμερὰν καλοῦσι,
Καὶ τί δὲν τὴν ἐλέγουσι; καὶ τὴν καταφρονοῦσι.
Καταναθεματίζουσιν αὐτὴν, καὶ τὴν μισοῦσι,
Καὶ βλέπεις καὶ ἐντρέπονται ἀτοίτους καὶ σιγοῦσι.
Οποῦ Ἱεροκήρυκας ὅσο πολλὰ ύψινους,
Τόσο νὰ κάμη δὲν μπορεῖ, ἵσον ἐσὺ σ' ἔκείνους.
Όχι στοὺς πόρνους μοναχά, καὶ μεθυσμένους κι' ἄλλους
Ἄμη εἰς τοὺς ἀμαρτωλοὺς δῆλους μικροὺς μεγάλους.
Ποιὸ σφάλμα, τί ἀμάρτημα, ἐσὺ δὲν διορθώνεις;
Τί βάρος τῶν ἀμαρτιῶν ἐσὺ δὲν ἐλαφρώνεις;
Ποιὰ βρῶμα τῶν ἀνομιῶν ἐσὺ δὲν τὴν σφουγγίζεις;
Τί ῥύπον τῆς ἀμαρτωλῆς ψυχῆς δὲν καθαρίζεις;
Ἄπὸ τὴν κρίσιν τοῦ Θεοῦ σὺ ποῖον δὲν γλυτώνεις.
Μὲ τὴν δικήν σου, τὸν Θεὸν μὲ τὸ νὰ ἡμερώνῃς;
Τὸν Κάιν εἰς τὸ χέρι σου ἀν εἶχες σὺ τὸν βάλη,
Ἄπ' τὴν κατάρα τοῦ Θεοῦ ἤθελες τὸν εὐγάλη.

Τὸν βασιλέα τὸν Σαοὺλ ἢν εἶχαν φυλακώσῃ,
Κ' ἔκεινον βεβαιότατα ἥθελες τὸν γλυτώσῃ.
“Οτι ἐσὺ τὸν Μανασσῆ, τὸν Μαναστῆν ἔκεινον,
Τὸν ἔσωσες, τὸν ἐπλυνες μὲ τὸν πολύν του θρήνον.
Ω φυλακὴ λοιπὸν καλὴ δασκάλισσα ἀνθρώπων,
Τῶν κακοτρόπων συστολή, στολὴ τῶν καλοτρόπων.
Κοινὸν καλόν, μήτηρ κοινή, καὶ τούτων, καὶ ἔκείνων,
Καὶ βρύσις τῶν χαροποιῶν, καὶ ψυχοδρόσων θρήνων.
Τοὺς γάρ κακοὺς ὡσὰν παιδιὰ δικάσου σωφρονίζεις,
Τοὺς δὲ καλοὺς μὲ τοῦ Θεοῦ τὴν χάριν τοὺς πλουτίζεις.
Προσθήκη γίνεσαι σαύτους τῆς χάριτος τῆς θείας,
Διότι ἀξιώνονται πλείστης ἀντιμισθίας
Γιὰ τὴν δικαιοσύνην τους, καὶ τὴν ύπομονήν τους,
Καὶ εἴθε ἀμποτες ἐγὼ νὰ ἔχω τὴν εὐχήν τους.
Τοὺς κάνεις δλο δάκρυα, τὴν προσευχὴν πληθύνεις,
Καὶ μὲ αὐτὰ εἰς αὐτουνοὺς πλουσίχν χάριν χύνεις.
Ως ἐν χωνευτήριῳ δὲ χρυσὸν τοὺς ἐλαμπρύνεις,
Μὲ τὴν χρυσῆν ύπομονήν, καὶ χυσουργεῖς φαιδρύνεις.
Μακάριος εἴναι λοιπὸν δποῦ ἐδὼ ἐμβαίνει,
“Οτι ποτὲ δίχως καλὸ ἀπὸ ἐδῶ δὲν βγαίνει.
Οτι ἀν εἴναι δίκαιος, καὶ ἀπταιστος κερδαίνει,
Τὰ εἰρημένα ἀγαθά, καὶ ἔτζι ύπαγαίνει.
Χαίρων, ἀγαλλιώμενος, καθὼς ποτὲ Χριστοῦ μου
Οι ἔνδοξοι Ἀπόστολοι, καὶ φίλοι τοῦ Θεοῦ μου,
Μὲ στέφανον πολύτιμον ὕντας στεφανωμένος,
Ως Μάρτυς λογιζόμενος, Μάρτυς δεδοξασμένος.
Αν εἴναι πάλιν πταιστης δέ, καὶ σ' ἔβηκε δίκαιως,
Ἐχει πολλὴν ὠφέλειαν, δὲν κάθηται ματαίως.

Δὲν χάνει ἔτζι τὸν καιρόν, καθώς, ἐγώ, καὶ ἄλλοι,
 Ἐν ματαιότητι πολλῆ, καὶ ταραχῇ μεγάλῃ.
 Τί δὲ ποιεῖ; μετανοεῖ, δύρεται, καὶ κλαίγει,
 Τρώγει, καὶ πίνει τὸ νερὸ μὲ κλάματα, καὶ λέγει,
 Σποδὸν ὡς ἄρτον ἔφαγα, κ' ἔσμιγα τὸ ποτόν μου
 Μὲ δάκρυα, καὶ τόπινα, γιὰ τὸν κακὸν καιρόν μου.
 Τοῦτο ποιεῖ, μετανοεῖ, δύρεται, λυπεῖται,
 Στενοχωρεῖται, θλίβεται, πάσχει, ταλαιπωρεῖται,
 Διὰ ταῖς ἀδικίαις του, διὰ ταῖς ἀταξίαις,
 Διὰ ταῖς ἀγνωσίαις του, γιὰ δλαῖς ταῖς κακίαις.
 Καὶ ἔτζι συγχωροῦνται μὲν δλαῖς ἡ ἀμαρτίαις,
 Καὶ ἐλαφρύνονται εὐθὺς ἡ μέλλουσσαις παιδείαις,
 Ἀφ' οὐ δὲ ὁ φιλάνθρωπος ἔξω αὐτὸν εὐγάλει,
 Θυμᾶται, καὶ στοχάζεται, πιάνει στράταν ἄλλη.
 Καὶ πάγει εἰς τὸ σπῆτι του πλέον συγχωρημένος,
 Ωσὰν εἰς τὸν Πνευματικὸν ἔξομος λογημένος,
 Ωσὰν ἀπὸ τὸν ιατρὸν καλοϊατρεμένος,
 Καὶ ωσὰν μέσ' ἀπ' τὸ λουτρὸ πλυμένος, ἄλλαμένος,
 Καὶ γνωστικός, στοχαστικός, καὶ διδασκαλεμένος,
 Ὡς μαθητής ἀπ' τὸ σχολειό, ἀπ' δλους ζηλεμένος.
 Ω φυλακὴ λοιπὸν καλή, τόσων καλῶν προσθήκη,
 Καὶ τῶν πολλῶν ἀμαρτιῶν ἔλλειψις, καταδίκη.
 Πῶς τὸ λοιπὸν νὰ μὴ σὲ πῶ πολλὰ καλλιωτέραν
 Ἀπ' τὰ σχολιὰ ὡ φυλακή, καὶ ὥφελιμωτέραν;
 Διότι λείπει ἀπὸ σὲ πᾶν εἶδος ἀμαρτίας.
 Δὲν φαίνεται στοῦ λόγου σου ἵχνος ποσῶς κακίας.
 Ποῦ εἰς τὸ σπῆτι σου χρασί, δχι νὰ πολυπίνω,
 Ἀλλ' οὐδὲ καν τὸ στόμα μου διὰ νὰ τὸ ξεπλύνω.

Ποῦ πουτανιά, ποῦ δὲ λλεψιά, ποῦ ψευδομαρτυρία,
 Ποῦ δὲ φωναῖς, ποῦ ταραχαῖς, καὶ ποῦ ἡ ἀταξία;
 Ποῦ ἡ τρυφή, ποῦ ἡ στολή, ποῦ δούλων εὐθηνία,
 Ποῦ προσταγαῖ, ποῦ ἀπειλαῖ, καὶ ποῦ ἡγεμονεία;
 Ἄλλ' δλο μία σιωπή, καὶ μία εύταξία,
 Ἐγκράτεια, ύπομονή, καὶ δλιγοφαγία.
 Σκήτη, ἡ λαῦρα, ἡ μονή, ἡ μία Ἐκκλησία,
 Ἡ Ἱερά μου φυλακὴ εἶναι τῇ ἀληθείᾳ.
 Καὶ τίς ἔδω προσεύχεται, καὶ ποῖος ἔκει φάλλει
 Καὶ μυστικά, καὶ φανερά, καὶ τὸν ἀκοῦν οἱ ἄλλοι.
 Καὶ τίς κάνει ἀνάγνωσιν, τίς γράφει, ποῖος κλαίγει.
 Ἐνας τὸν ἄλλον συμπονεῖ, ύπομονή, τοῦ λέγει.
 Ὅπομονή σο μπορεῖς, ύπομονὴν τυχαίνει
 Ὄλοι ἔδω νὰ ἔχωμεν, καὶ ἔνας μας δὲν μένει.
 Ὄλιμας γλήγορ' ἀπ' ἔδω γλυτώνομεν πετοῦμεν,
 Ὁ Θεὸς εἶναι δύνατός, αὐτὸν παρακαλοῦμεν.
 Καὶ ἔτζι πάγει λέγωντας ἐτοῦτος, καὶ ἀρχίζει
 Ἄλλος νὰ τὸν παρηγορῇ, νὰ τὸν καλοκαρδίζῃ,
 Ωσὰν καλός του συγγενής, ὡς ἔνας ἀδελφός του,
 Ωσὰν ἔνας παμπάλαιος φίλος καὶ γνώριμός του.
 Ἄλλήλους συμβουλεύονται, ἄλλήλους βοηθοῦσι,
 Ἐνας τὸν ἄλλον ἀρχινοῦν τὰ πάθη τους νὰ ποῦσε.
 Μία ὁμόνοια πολλή, μία φιλαδελφία,
 Καὶ πάντοτε πρὸς τὸν Θεὸν κοινὴ εὐχαριστία.
 Ἐδῶ γινώσκετ' ὁ Θεὸς ὡς ὁ Θεὸς προσταῖει,
 Σκολάσατε καὶ γνῶτε με, καὶ ἔδω τίς δὲν σχολάζει,
 Ὄλοι ἔδω ἔχουν σχολὴν πολλὴν ἐπ' ἀληθείας
 Τῶν μεριμνῶν τῶν περισσῶν, καὶ τῶν τῆς ἀμαρτίας.

Τράπεζαις γίνονται κοιναῖς, μαζὶ τρώγουν, καὶ πίνουν,
 Ἐκεῖγοι ὅπου ἔχουσι τοὺς μὴ ἔχοντας δίνουν.
 Σὰν ἀρρωστήσῃ ἥνας δέ, δῆλοι τὸν συμπονοῦσι,
 Ὅλοι τὸν ἐπισκέπτονται, καὶ τὸν ὑπηρετοῦσι.
 Κατὰ τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ, ἔτζι πιστεύσατέ με,
 Ἀσθενής ἡμην, καὶ ἐσεῖς συνεπεσκέψασθέ με.
 Ὁταν ἐλθῇ ὁ δαβατζῆς, δῆλοι τὸν ἐμιλοῦσι,
 Γι' αὐτὸν ὅπου φυλάκωσε, τὸν ἐπαρακαλοῦσι.
 Νὰ τὸν εὐγάλη σπλαχνισθείς, νὰ τὸν ἐσυμπονέσῃ,
 Ἄν ἔχῃ δὲ καὶ δίκαιον νὰ τὸν ἐσυγχωρέσῃ.
 Καὶ εἰρηνοποιοῦσι δὲ ἐτοῦτον θυμωμένον,
 Καὶ σύτῳ μαλαρίζονται, κατὰ τὸ γεγραμμένον.
 Πολλοὺς τοὺς ἔξισάζουσιν, ἄλλους τοὺς ἀγαπίζουν,
 Κ' ἔτζι ξεφυλακώνυσι πολλοὺς καὶ ξεπορτίζουν.
 Καὶ τόχουσι διὰ χαράν, πῶς οἱ φυλακωμένοι,
 Ἄλλον ἔξεφυλακωσαν, γνώμη εὔλογημένη.
 Εἰ δὲ καὶ ἀδικα αὐτὸν ἔχει φυλακωμένον,
 Φίδι ὅποι τὸν ἔφαγεν αὐτὸν τὸν μαυρισμένον.
 Τὸν βρίζουσι τὸν φτύνουσι, καὶ τὸν προσωποδέρνουν,
 Καὶ ἀπ' τὰ μάτια δῆλοι τοὺς ἀνταμα τὸν ἐπέρνουν.
 Καὶ ἔτζι θεραπεύεται καὶ ὁ φυλακωμένος,
 Κ' ἐκεῖνος, καθὸ ἀδικος, φεύγει ἐντροπιασμένος.
 Ὁταν δὲ πλούσιος κανεὶς ἐλθῇ φυλακωμένος,
 Ὅσο κι' ἂν εἴναι ἀκριβός, στὰ ἀσπρα σκλαβωμένος,
 Ἀνάγκη εἴναι τὸ πουγγὶ ἐδὼ μέσα νὰ λύσῃ,
 Φυλακωμένους περισσοὺς πτωχοὺς νὰ ἐλεήσῃ.
 Τὸν κάνει ἐλεήμονα ἡ φυλακὴ καὶ τοῦτον,
 Τοῦ πέρνει κάμποσα ἐκεῖ ἀπὸ τὸν κακὸν τὸν πλοῦτον.

Τοῦ κάνει φίλους μερικοὺς ἐν τῷ καιρῷ τῆς χρείας,
 Ὡς λέγει, ἐκ τοῦ μαμωνᾶ, ἤγουν τῆς ἀδικίας.
 Ὁποῦ τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ οἱ Ἀπόστολοί μας,
 Καὶ τὸ Ψαλτήριον αὐτό, καὶ οἱ Πνευματικοί μας,
 Ὅλοι αὐτοὶ ἴδρωνουσι ὅσο νὰ κατορθώσουν,
 Νὰ κάμουσι τοὺς ἀκριβοὺς ἐνα παρὰ νὰ δώσουν.
 Ἐδὼ οὐ μόνον περισσοὶ πρότερον ἐχθρεμένοι,
 Μὲ μέσον ἀλλων γίνονται εὐθὺς ἀγαπημένοι.
 Μὰ καὶ πολλοὶ ἀγνώριστοι ὀλότελα καὶ ξένοι,
 Ἐδὼ εὐθὺς γνωρίζονται, μένουν φιλιωμένοι.
 Ἀπὸ παντοῦ γάρ ἔρχονται, ὡσὰν εἰς τὸ σχολεῖον,
 Καὶ ἀπὸ δῆλαις ταῖς φυλαῖς, σὰν εἰς ξενοδοχεῖον.
 Δὲν ἔχουσι παιγνήδια τὰ δαιμονοχαρτία,
 Δύραις κανόνια, βγιολιά, γεμάτα ἀμαρτία.
 Δὲν ἔχουσι σιργιάνια, θέατρα, περιβόλια,
 Στράταις γεμάταις, πειρασμούς, ἀγκάθια τριβόλια.
 Λέγουσι παραμύθια, λέγουν περὶ πολέμου,
 Ὁχι αἰσχρολογίας τε, καὶ λόγους τοῦ ἀγέμου.
 Λέγει καθ' εἰς τί ἔπραξε, τί εἶδε σ' ἄλλους τόπους,
 Ἄλλος δὲ τῆς πατρίδος του τὰ ἥθη καὶ τοὺς τρόπους,
 Κοντολογῆς μόνον καλὰ, σεμνά, καὶ τιμημένα.
 Καὶ λέγουσι, καὶ κάνουσι, τ' ἀλλα ἐμποδισμένα.
 Ἄν δὲ καὶ καθ' ὑπόθεσιν κανένας ἀτακτήσῃ,
 (Καὶ εἰς αὐτὸ θαρρῶ κανεὶς δὲν πρέπει νὰ πορήσῃ.
 Διότι εἰς τὸν οὐρανὸν, κ' ἔγινεν ἀταξία,
 Καὶ μέσα στὸν Παράδεισον, γνωστὴ ἡ ιστορία.
 Εὐθὺς καμπτίχι, σίδηρα, ἐκ τῶν ἐπιστατούντων,
 Μ' αὐτὰ τὴν ἀταξίαν του εὐτάχτως διορθεύντων

"Οταν δὲ ὁ τζαβίσμπασης, ἢ ὁ Βεζύρης χράξῃ,
Εἰς τὸ διβάνι ἀπ' αὐτοὺς διὰ νὰ τὸν ξετάξῃ.
Οἱ ἄλλοι κάνουσι ντοβά νὰ ἀσπροπροσωπίσῃ,
Νὰ εὔρη χάριν, ἔλεος, εὔθυμος νὰ γυρίσῃ.
"Οταν κανένα βάλουν δὲ στὸ ξύλο, στὸ τουμπροῦκι,
Μακαρ' ἂς εἶναι καὶ ὅδριός, παρακαλοῦν κ' οἱ Τοῦρκοι.
Μόνον νὰ τὸν γλυτώσωσι, νὰ τὸν ξετουμπρουκώσουν,
'Ανίσως εἶναι καὶ πτωχός, ἔκεινοι νὰ πληρώσουν.
"Οταν δὲ ἐλευθερωθῇ τινάς, ἔρχεται πάλιν,
Καὶ βλέπει καὶ ὑπηρετεῖ μὲ δρεξὶν μεγάλην.
'Απάνω κάτω περπατεῖ, τρέχει διὰ τοὺς ἄλλους,
Φροντίζει διὰ τοὺς λοιπούς, μικρούς τε καὶ μεγάλους.
Καὶ τοῦ Χριστοῦ τὰ λόγια κάνει τὰ γεγραμμένα,
'Ἐν φυλακῇ ἥμουν ἔγώ, κ' ἥλθετε πρὸς ἐμένα,
Κοντολογῆς ἡ φυλακὴ μαθαίνει ν' ἀγαποῦμεν
'Ως ἔσατὸν τὸν ἀδελφόν, καὶ νὰ τὸν βοηθοῦμεν.
Νὰ κλαίωμεν, σταν καλῇ καιρός, μετὰ κλαίσντων.
Καὶ πάλιν νὰ χαιρώμεσθεν ὁμοῦ μετὰ χαιρόντων.
Τοῦ Νόμου τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῇ ἀληθείᾳ,
Καὶ εἰς ἔτοῦτο κρέμεται ὅλη ἡ σωτηρία.
Καὶ ἐν συντόμῳ ἀπ' ἕδῶ λείπει καὶ βλασφημία,
Καθὼς τοῦ Παύλου ἡ Γραφήμας λέγει ἡ ἀγία.
Καὶ σαπρὸς λόγος, καὶ θυμός, πᾶσα λογῆς πικρία.
'Οργή, κραυγή, διχόνοια, σὺν πάσῃ τῇ κακίᾳ.
"Οσα δὲ εὔφημα, ἀγνά, σεμνά, αὐτὰ λαλοῦνται.
Εἴ τι καλόν, καὶ ἔπαινος, ἔτοῦτα ἐνεργοῦνται.
Χρηστοὶ ἀλλήλους, εὔσπλαχνοι, φίλοι, ἡγαπημένοι,
Εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ πάντοτε, ως τυχαίνει.

"Ω φυλακὴ λοιπὸν καλή, καὶ καλωτάτη λίαν,
Δίχως καμιὰ ὑπερβολὴν, χωρὶς ἀντιλογίαν.
"Ω φυλακὴ πολλὰ καλή, σχολείον τῶν σχολείων,
'Ο ἔπαινός σου οὐκ ἔμόν, ἀλλ' ἔργον τῶν τελείων.
Εἶσαι ἀγών, πάντας τιμῶν, στάδιον ὅπου δίνεις
Κοινῶς εἰς ὅλους στέφανα, καὶ ὅλους εὐμορφεύεις.
Τὸ στάδιον, καὶ ὁ ἀγών πάντα τοῦ Βασιλέως
Εἰς ἔνα μόνον δίδουσι τὸν στέφανον, τὸ κλέος.
Δέκα παλεύουσιν ἔκει, δέκα τὴν πέτραν ρίχνουν,
Καὶ ἔνα στεφανώνουσι, καὶ νικητὴν τὸν δείχνουν.
Δέκα τὸ πήδημα πηδοῦν, καὶ δέκα πηλαλοῦσι
Καὶ μόνον ἔνα μοναχάδοι ανευφημοῦσι.
Καθὼς καὶ ὁ Ἀπόστολος γράφει, πῶς ἐν σταδίῳ
Τρέχουσιν ὅλοι, πλὴν ὁ εἰς λαμβάνει τὸ βραβεῖον.
'Αυὴ ἐσὺ πάντας τιμᾶς, ὅλους τοὺς ἀξιώνεις,
Ποῖον ὅλιγο, ποιὸν πολύ, πλὴν ὅλους στεφανώνεις.
Εἶσαι καὶ σπῆτι δὲ κοινὸν ἄλλο παρὰ κανένα,
Γιατὶ τί λογῆς ἄνθρωπος δὲν ἥλθεν εἰς ἔσένα;
'Οποίας καταστάσεως, ποίου βαθμοῦ, ἀξίας,
Δὲν σέβηκεν εἰς τὰς αὐλὰς τὰς σὰς καὶ κατοικίας;
Καὶ στρατηγοὶ περίφημοι, μεγάλοι, ξακουσμένοι,
'Εμπῆκαν εἰς τὸ σπῆτί σου, ἥταν φυλακωμένοι.
Πόλεις, καὶ κάστρα νίκησαν, ἡ γῆ δὲν τοὺς χωροῦσε,
Τὸ ἐδικό σου σπῆτι δὲ κλεισμένους τοὺς κρατοῦσε.
Καὶ ως τῆς σήμερον κρατεῖ, καὶ τοὺς κατατροπώνει.
Καὶ τοὺς τοσοῦτον ὑψηλοὺς πολλὰ τοὺς χαμηλώνει.
Καὶ ὑπὸ Βασιλέων δὲ ἐσύ ἐκαποκήθης,
Καὶ μὲ τιμὴν Βασιλικὴν πολλάκις ἐτιμήθης.

Ἐχώρεσε καὶ Βασιλεὺς εἰς τὰ στενώματά σου.

Ἐκάθησε καὶ Βασιλεὺς εἰς τὰ παλάτιά σου.

Παλάτια μὲν σκοτεινά, καὶ καταραχνιασμένα,

Καὶ ἀπὸ τὰ βασιλικὰ πλειὸ δύμως φωτισμένα,

Διὰ τὰ τόσα ἄγαθά τὰ ἄνω εἰρημένα,

Οποῦ ἔκεινα ἀπ' αὐτὰ εἶναι ύστερημένα.

Ἐξω ἂν εἶναι μοναχὰ τοῦ μέγα Κωνσταντίνου,

Ἡ τοῦ Θεοδοσίου μας, Θεοφίλους κἀκείνου.

Καὶ τὸ θαυματιώτερον ὅλους τοὺς ἐρμηνεύεις,

Καὶ τὸν καθ' ἓνα συμβουλὴν πρέπουσαν συμβουλεύεις.

Τὸν Ἀχιτέφελ ἀπερνᾶς, τὸν ξαπερνᾶς βεβαίως,

Τὸν σύμβουλον τὸν θαυμαστὸν Δαβὶδ τοῦ Βασιλέως.

Καὶ ὡς καθὼς εἰς τὸ λουτρὸν ἰδρώνει ποῦ μπαίνει

Ἐτζὶ κ' ἐδῶ δις τις ἐμπῆ, ἀλλοιώτικος εὐγάίνει.

Καὶ ὡς καθὼς ὁ ἀνθρωπὸς θέλει εὐωδιάσει,

Ὀπόταν μόσχον, ἀμπαρην, εὐῶδες τι πιάσῃ.

Ομοίως καὶ τῆς φυλακῆς σ' ἐπίασεν ἡ πόρτα,

Πὲς πῶς σ' ἔξαναγέννησε, δὲν σ' ἀφηκεν ὡς πρῶτα.

Ἐκεῖνο δὲ τὸ θαυμαστὸν ἀπ' ὅλα, καὶ μεγάλο.

Ὀποῦ μὲ κάνει ν' ἀπορῷ παρὰ κανένα ἄλλο,

Εἶναι πῶς καὶ τοὺς ἔξωθεν κάνεις καλό, καὶ χάρι,

Οὐτας αἰτία ὁ καθ' εἰς τὸ δίκαιον νὰ πάρῃ.

Καὶ ποῖος παίρνει τ' ἀσπρά του, ποῖος τὸ κλέψιμόν του.

Τὶς τὴν κληρονομίαν του, τὶς τὸ ἀμπέλιόν του

Τὶς φρόνιμον τὸν ἀδελφόν, πατέρας τὸν νιόν του.

Τὸν παίρνει δίχως ἔξεδα, χωρὶς κόπον δικόν του.

Τὶς ταπεινώνει τὸν ἔχθρόν, καὶ τὴν αὐθάδειάν του,

Καὶ ἐμποδίζει μέλλουσαν κακὴν ἐνέργειάν του.

Ποῖος ἔκεινο, τὶς αὐτό, τὶς ἄλλο δίχως ἄλλο,

Καὶ γίνεται ἔνα καλὸ παγκόσμιο μεγάλο.

Καὶ ὅλοι εἰν' εὐχάριστοι, ὅλοι ἀναπαμένοι,

Διότι ὅλοι τους κοινῶς εἰν' εὔεργετημένοι.

Οι μὲν δὲ τὸν ἔγλυτωσαν τούτων τὴν κακωσύνην,

Οἱ δὲ διότι ἔμαθαν γνῶσιν, καὶ σωφροσύνην.

Αν καὶ κανεὶς δὲν ἔμαθε, δὲν εἶναι ἐδικό της,

Καὶ ὁ Ἰούδας μαθητής, ἄλλ' ὅμως καὶ προδότης.

Διότι λύκοι μπαίνουσι, καὶ σὰν ἄρνια εὐγαίνουν,

Καὶ τόσον ἥμεροι, καλοί, ὅποι κ' ἡμᾶς μαθαίνουν.

Πρᾶγμα ὅποι δὲν δύναται κριτής νὰ κατορθώσῃ,

Μ' ὅλον ὅποι ἐπιθυμεῖ πολλὰ νὰ τελειώσῃ.

Γιατὶ τὶς ἐδυνήθηκεν ὅλους νὰ εὐχαριστήσῃ;

Πότε, καὶ ποῦ ἀκούσθηκεν ὅλους νὰ εύποιήσῃ;

Ἐὰν γάρ τὸν ἐνάγοντα θετέον δικαιώσῃ,

Τὸν ἐναγόμενον εὐθὺς λύπην θέλει τοῦ δώσει.

Ο ἕνας μὲν πασίχαρος, καὶ καλοκαρδισμένος,

Ο ἄλλος μὲ αἰσχύνην δὲ μένει, καὶ πικραμένος.

Η φυλακὴ δὲ καὶ τοὺς δυό, καὶ τὴν παρομοιάζω

Ωσὰν μὲ ἔναν ἄνεμον, γιὰ τοῦτο τὴν θαυμάζω.

Οποῦ μὲ ἔναν τὸν αὐτὸν ἀνεβοκατεβαίουν

Στὴν πόλιν τὰ καράβια, καὶ τὰς τροφὰς πηγαίνουν.

Δὲν φθάνουν τοῦτα, ἀμή τι; πολλαῖς φοραῖς εὐγαίνει

Ατήτης καὶ περιπατεῖ, ἐδῶ, κ' ἔκει πηγαίνει.

Εἰς τὰς ἡμέρας τὰς λαμπράς, μάλιστα τὰς νηστίμους,

Καὶ συντυχαίνει περισσούς, μάλιστα καὶ ἐντίμους,

Καὶ βλέπεις καὶ μᾶς ἔρχονται ἐκ διαφόρων τόπων

Διάφορα πεσκέσια, δίχως δικόν μας κόπον,

Ψωμιά, ψάρια, κρέατα, ἄβραστα καὶ βρασμένα,
 'Ριζί, κηρία, λάδια, καὶ ἀσπρα μαζωμένα.
 Καὶ ώστα μάνα μᾶς καλή, καὶ τὰ φυλακωμένα
 Παιδία τῆς παρηγορεῖ μὲ τοῦτα δλο ἔνα.
 *Ως ὁ πατὴρ τῶν οἰκτιρμῶν πάλαι ἐν ἐρημίᾳ
 Μὲ μάννα καὶ ὅρτύκια, Ἐεραίων τὰ παιδία.
 Καὶ ως ἐξαποστέλλοντας δίχως ἀμφιβολίαν
 Εὔεργετεῖ καὶ ὡφελεῖ μὲ τὴν ἀντιμισθίαν.
 *Οπου καὶ ὁ Γρηγόριος, ή Θεολόγος γλῶσσα,
 Λέγοντας διὰ τοὺς λεπρούς, δὲν ἐδυνήθη τόσα.
 *Οσα ἀπ' τὰ παιδία τῆς ἰδῃ δὲ μαθημένα,
 Καὶ ἄξια νὰ εῦγωσιν, δμως δυστυχισμένα.
 Μιλεῖ κανένα πλούσιον, καὶ στέλνει τὰ εὐγαίνει,
 Τὰ ξεσχολίζει σὰν νὰ πῆς, τζιράκια τὰ κάνει.
 Κάποτε πάγει καὶ μιλεῖ καὶ μὲ τὸν Βασιλέα,
 Καὶ ἐλευθερώνει ἐν ταυτῷ νέα καὶ γηραλαῖα.
 Καλά, κακά, ἀμάθητα, δμοῦ καὶ μαθημένα,
 Τὴν δύναμίν της μὲ αὐτὸ νὰ δείξῃ στὸν καθένα.
 *Ω φυλακή λοιπὸν χρυσῆ, ὥ μητερ θαυμασία,
 Μῆτερ μεγαλοδύναμε, φιλότεκνος, γλυκεῖα.
 *Ω φυλακή, δντως καλή, δικαιοστάτη κρίσις,
 Εύχαριστος, εὐάρεστος, πάντων ἀνθρώπων χρῆσις.
 *Ω ιερὸν κριτήριον, καὶ εὐχαριστημένον
 Ἐκ πάντων τῶν ἀδίκωντε, καὶ τῶν ἀδικουμένων.
 *Ω σπῆτι πλῆρες χάριτος, ὥ πύλη σωτηρίας,
 Οἶκος φιλοξενώτατος, θύρα τῆς μετανοίας.
 *Ω σύμβουλος, διδάσκαλος, ἀπάντων θαυμασία,
 Ξενοδοχεῖον πάντιμον, παγκόσμιος οίκια.

“Οντως καὶ τὸ δνομα σὺ ἔχεις καὶ τὴν χάριν,
 ‘Ἄξιως καὶ ως ἐπρεπεν αὐτὰ τὰ ἔχεις πάρη.
 ’Αμφότερα ἐσύντρεξαν ἀριστα εἰς ἐσένα
 ‘Ἡ χάρις, καὶ τὸ δνομα, καθὼς σ' ἄλλο κανένα.
 Σὲ λέγυσσιν γάρ φυλακήν, ώσταν ὅπου φυλάττεις
 ’Απὸ παντὸς κακοῦ ἡμᾶς ἐσύ, καὶ ἀπαλλάττεις.
 Λέγεσαι δμως καὶ είρκτη, ώσταν ὅπου μποδίζεις
 ’Απὸ παντὸς κακοῦ ἡμᾶς, καὶ μᾶς ἐξεχωρίζεις
 Αὐτὰ τὰ δύο τὸ λοιπὸν καλὰ δνόματά σου.
 Προβλέποντες οἱ παλαιοὶ τὰ προτερηματά σου,
 ’Εσένα τὰ ἐχάρισαν καὶ δντως κατ' ἄξιαν.
 ’Εσένα τὰ ἀπέδωκαν μὲ κρίσιν καὶ σοφίαν.
 ’Οτι τίθελησαν μ' αὐτὰ δμοῦ νὰ βεβαιώσουν
 Τὴν χάριν δποῦ ἔχεις σὺ καὶ νὰ μᾶς φανερώσουν.
 ’Ο ἔπαινος κυροῦται οὖν ἀπὸ τῶν δνομάτων,
 Καὶ ἀπὸ τῶν σοφῶν ἀνδρῶν, καὶ ἀπὸ τῶν πραγμάτων.
 Κύρος, καὶ ψῆφος ἀσφαλής, ως ἐπικυρουμένη
 Διὰ τριῶν, ώσταν αὐτῶν, καὶ ὑπογραφομένη.
 ’Ἐὰν δὲ μερικαῖς φοραῖς καὶ φοβερὰ θωροῦμεν,
 Τὸ κάνεις πάλιν καὶ αὐτὸ γιὰ νὰ ὡφεληθοῦμεν.
 Καθὼς καὶ οἱ διδάσκαλοι ἔκει εἰς τὰ σχολεῖα,
 Καὶ μὲ καλό, καὶ μὲ κακὸ διδάσκουν τὰ παιδία.
 Καθὼς καὶ ὅποιος πατὴρ λυπᾶται τὸ ῥαδί του,
 Μισεῖ τὸν ἑαυτοῦ υἱόν, τὸ βλάπτει τὸ παιδί του.
 ’Ως καθὼς καὶ ὁ Ιατρὸς δμοίως ιατρεύει,
 Καὶ μὲ μαχαίρι, καὶ μὲ πῦρ, πολλάκις θεραπεύει.
 Καθὼς καὶ ὁ Θεὸς αὐτός, δοξάζω τὸ δνομα του,
 Αὐτὸ μεταχειρίζεται εἰς τὰ ποιήματά του.

Πότε χειμῶνας φοβερός, πότε δὲ καλοκαίρι,
Πότ' εὐθηνία περισσή, πότε δὲ πείναν φέρει.
Πότ' ἔλεεī ζωογονεῖ, καὶ πότε θανατώνει,
Πληγώνει, καὶ γιατρεύει δέ, ύψοι, καὶ ταπεινώνει.
Διότι βλέπωντας, ἐγὼ ἐδὼ τὸν ἀδελφόν μου,
Ν' ἄρχωνται νὰ τὸν πέρνουσιν ἀπ' τὸ προσκεφαλόν μου,
Νὰ τὸν πισθαγγωνίζουσι, τὰς χεῖρας του νὰ δένουν,
Τὰ μάτιά του νὰ τρέχουσι, τὸ ξδαφος νὰ ραίνουν.
Καὶ εἰς τὸν τόπον τῆς σφαγῆς αὐτὸν νὰ τὸν τραβοῦσι
Σὰν τὸ τραγὶ στὸ μακελλιό. καὶ νὰ τὸν ἔκουντοῦσι.
Οἱ δῆμοι νὰ τὸν βαστοῦν, καὶ νὰ τὸν περπατοῦσι,
Τὰ πόδια του νὰ τρέμουσι, νὰ μὴ τὸν ἔβαστοῦσι.
Οἱ συγγενεῖς νὰ κλαίωσιν, σὶ φίλοι νὰ θρηνοῦσι,
Καὶ ἡ γυνή, καὶ τὰ παιδιά, τὴν κεφαλὴν νὰ κροῦσι.
Τὰ πλήθη νὰ μαζώνωνται, τὰ ἔθνη νὰ λυποῦνται,
Οἱ πάντες νὰ ταράττωνται, ὅλοι νὰ συλλογοῦνται.
Αὐτὸν δὲ τὸν κατάδικον νὰ βλέπω καὶ νὰ κλαίγῃ.
Καί, συγχωρεῖτε μ' Ἀδελφοί, εἰς ὀλουνούς, νὰ λέγῃ.
Νὰ σκύφτῃ, καὶ νὰ προσκυνᾷ τὸν κόσμον, νὰ στενάζῃ,
Καὶ νὰ ζητῇ συγχώρησιν ἀπ' ὅλους, νὰ φωνάζῃ.
Ἀδέλφια συγχωρεῖτε μοι, καὶ φίλοι, καὶ ἔχθροί μου,
“Ολοι μὲ συγχωρήσατε σήμερον Ἀδελφοί μου.
Ταῦτα ν' ἀκούω μὲ τ' ἀφτιά, καὶ μὲ τὰ δυματά μου
Νὰ τὰ κυτάζω ἀδελφοί, πολλὴ ὥφελειά μου.
“Αλλον νὰ τὸν ἐδέρνουσιν, ἀλλον νὰ τιμωροῦσι,
Αὐτὰ ἐδὼ γινέμενα, πολλὰ μὲ ὥφελοῦσι.
Διότι μοῦ συντρίβουσι τὴν πέτρινην καρδίαν,
“Οτι μοῦ ταπεινώσουσι τὴν ὑπερηφανίαν.

“Οτι μοῦ ἔεσκεπάζουσι τὸ χῶμα, τὸ φθερτόν μου.
“Οτι μοῦ φανεροῦσιν αὐτὸν τὸν θανάτον μου,
Καὶ ἀναζωγραφίζουσι Κριτὴν τὸν φοβερόν μου,
Καὶ μοῦ ἀναθυμίζουσι τὰ πλήθη τῶν κακῶν μου.
Καὶ κάνουσι συγχότερα πολλὰ τὰ κλάματά μου,
Καὶ χύνουσι θερμότερα αὐτὰ τὰ δάκρυά μου.
Διὰ νὰ κλαίω καὶ ἐγὼ τὰ ἀμαρτήματά μου,
Καὶ νὰ ζητῶ συγχώρησιν μ' ὅλα τὰ δυνατά μου,
Μαζὶ καὶ τὸ πουγγί μου δέ, εἰς ξένους, καὶ δικούς μου.
Διὰ νὰ μὴ τιμωρηθῶ κ' ἐγὼ ὑπὸ Κυρίου,
Δεθῶ, ριφθῶ μέσα στὸ πῦρ ἥδου τοῦ αἰωνίου.
Ἐκεῖ εἰναι ὁ ἀληθινὸς κλαυθμός, καὶ ἡ δύνη,
Καὶ τῶν δδόντων ὁ βρυγμός, κ' οἱ σκώληκες ἔκεινοι.
Καὶ κάνω ὅλον τὸν καιρὸν μελέτην τοῦ θανάτου,
Πράγματος ὃντος ἀληθῶς πολλὴ ἀναγκαιοτάτου,
Οποῦ γιὰ νὰ μπορέσωσι τοῦτο νὰ τ' ἀποκτήσουν,
Στοὺς τάφους πήγαιναν πολλοί, ὡς νὰ τὸ συνειθίσουν.
Τὸ σκότος σου μὲ ὥφελεῖ, ὡ φυλακή, θυμίζει,
Σκότος γὰρ τὸ ἔξωτερον, καὶ μοῦ τὸ φοβερίζει,
Ἡ ψείραις, καὶ ἡ κόρυζαις, τοὺς σκώληκας ἔκεινους,
Τοὺς ἀκοιμήτους σκώληκας, φαρμακερούς, πυρίους.
Ο χωρισμὸς τῶν συγγενῶν, φίλων μου, καὶ γγωστῶν μου.
Τὸν χωρισμὸν τὸν θλιβερὸν ἀπὸ τὸν Κύριόν μου.
Ο τοῦ τζαούση ἐρχομός, τὴν δψιν τῶν δαιμόνων,
Ο ποῦ δευτέρα κόλασις ἡ δψις των καὶ μόνον.
Ἡ δὲ στενοχωρία σου, τοῦ ἥδου τὴν δύνην,
Τὴν θλιψιν τῆς κολάσεως, τὴν ἀπαυστον ἔκεινη.

Ἡς φεῖσαι, ῥῦσαι ὁ Θεὸς διὰ τοὺς οἰκτιρμούς σου
Καὶ εὔσεβεῖς, καὶ ἀσεβεῖς, καὶ ὅλους τοὺς λαούς σου.
Ω φυλακὴ ἐπαινετὴ λοιπὸν καὶ κατὰ πρᾶγμα,
Ἄλλὰ καὶ κατὰ ὄνομα, τῶν ἀρετῶν τὸ δρᾶγμα.
Σὺ τοῦ παγκάλλου Ἰωσὴφ δόξα, τιμὴ, καὶ κλέος.
Τοῦ γῆς Αἰγύπτου ἀρχοντος, δευτέρου βασιλέως.
Καὶ Ἰωσὴφ ὁ πάγκαλλος δόξα, τιμὴ δικήσου,
Εὐχαριστία πρέπουσα, ἀξία ἀμοιβήσου,
Ἐκεῖνος εἰς τὸ σπῆτι σου ἀν δὲν εἶχε κατέβη,
Εἰς τὰ λαμπρὰ βασίλεια δὲν ἤθελον ἀνέβη.
Ἐκεῖνος εἰς τὴν ψάθα σου ἀν δὲν εἶχε πατήσῃ,
Στὸν θρόνον τὸν βασιλικὸν δὲν ἤθελε καθήσῃ.
Τὸ σκότος ἀν δὲν ἔβλεπε τούτου τοῦ δσπητίου,
Τὸ φῶς δὲν ἀξιώνετο ποτὲ τοῦ Παλατίου.
Ἀνίσως δὲν μυρίζουνταν ἐδὼ τὴν δυσωδίαν,
Δὲν ἐδοκίμαζεν ἀλλιῶς ἔκει τὴν εὐωδίαν.
Ἄν δὲν ἐμάθαινεν ἐδὼ καὶ τὴν χαμαικοτίαν,
Τὴν τόσιν σου ταπείνωσιν, καὶ τὴν ισοτιμίαν,
Δὲν ἐτιμᾶτο ὕστερα ἔκει μὲ προεδρείαν,
Μὲ ὑπερέχουσαν τιμὴν, καὶ πρόκριτον ἀξίαν.
Δὲν ἔφθασε, δὲν μπόρεσε, μόνη ἡ σωφροσύνη
Νὰ δώσῃ τὸ βασίλειον, χάρις ὡσὰν ἔκείνη.
Καθάπερ καὶ εἰς τὰς μωρὰς κόρας, ἡ παρθενία,
Καθὼς καὶ κάθε ἀρετὴ μόνη δὲν σώνει μία.
Μὰ διατὶ πολυλογῶ; γιατὶ τόσον πλατύνω;
Τὴν δόξαν σου καὶ τὴν τιμὴν τάχα γιὰ νὰ πληθύνω;
Ὀποῦ ἐσὺ πανένδοξε δοξάσθης, ἐτιμήθης
Ἄπὸ τὸν πλέον ἔνδοξον, καθὼς ἐμαρτυρήθης.

Ὅτι ἔκατοικήθηκες σὺ ὁ Παράδεισός μου
Ἄπὸ τὸν μεγαλήτερον τὸν ἄνθρωπον τοῦ Κόσμου.
Πέτρον, καὶ Παῦλον σιωπῶ, καὶ πάντας Ἀποστόλους,
Πρόσωπα δευτερεύοντα, καθὸ γνωστὸν εἰς ὅλους.
Ὀποῦ ἐφυλακώθηκαν, καὶ μὲ θαυματουργίαν,
Μὲ ἔνδοξον παρὰ πολλὰ Ἀγγέλου παρουσίαν,
Εὐγῆκαν ἀπτὴν φυλακὴν μὲ ἄκραν παρόρησίαν,
Μὲ θάμβος ὅλου τοῦ λαοῦ, καίτινων σωτηρίαν.
Ἐμβάντες μόνον εἰς αὐτὴν γιὰ νὰ τὴν ἀγιάσουν,
Ἐμβάντες δὲ μὲ δόξαντους διὰ νὰ τὴν δοξάσουν.
Ο Ἰωάννης ὁ πολύς, ὁ μείζων τῶν ἀνθρώπων,
Ο Πρόδρομος, ὁ Βαπτιστής, ὁ Ἀγγελος τὸν τρόπον,
Ποτέ του δὲν ἤθέλησε σπῆτι νὰ ἀποκτήσῃ,
Ποτέ του δὲν ἀπόκτησε σπῆτι νὰ κατοικήσῃ.
Οτιώς χριστομίμητος, (ώς ἔπρεπε νὰ είναι)
Δὲν εἶχε ποῦ, ως ὁ Χριστός, τὴν κεφαλὴν τοῦ κλίναι.
Αλλ᾽ εἶχε, καθὼς ὁ Χριστός, ἐν οὐρανοῖς τὴν κλίνην.
Καὶ πνεῦμα, καὶ πολίτευμα, διὰ θεοφροσύνην.
Αλλ᾽ ὅμως εἰς τὴν φυλακὴν ἤλθε νὰ κατοικήσῃ.
Ἐμβῆκεν εἰς τὸ σπῆτι σου διὰ νὰ σὲ τιμήσῃ.
Ἐσένα ἐδιάλεξε μόνην εἰς κατοικίαν,
Ἐσένα ἥρετίσατο, κατὰ τὴν ψαλμωδίαν,
Ἐσένα διὰ τὴν πολλὴν χάριν σου, καὶ ἀξίαν,
Ἐσένα δι' ἀνάπαυσιν πολλὴν καὶ ἡσυχίαν.
Τὴν ἔρημίαν ἀφηκε, καὶ ἤλθε νὰ βαπτίσῃ.
Καὶ τὸν Χριστὸν ἔβαπτισε, καὶ δίχως νὰ ἀργήσῃ,
Τρέχει κ' ἐμπαίνει πρόθυμος, ὡσὰν εἰς περιβόλι,
Εἰς τοῦτο τὸ παλάτιον, ὃποῦ τὸ φεύγουν ὅλοι.

Τὰ ἄνω ἐπεθύμησε Παλάτια τὰ θεῖα,
Καὶ τοῦτο στὸ νὰ τὰ ιδῆ ἔγινεν ὁδηγία.
Τοῦτο μεταχειρίσθηκε σκάλα, διότι φθάνει
Ἡ ἀκρατου στὸν οὐρανὸν ἀπάνω καὶ πιάνει.
Κι' ἀνεβοκατεβαίνουσι καὶ Ἀγγελοι Κυρίου.
Διὰ νὰ δυναμώνουσι τοὺς τοῦ δεσμωτηρίου.
Καὶ ὁ Θεὸς στὴν χορυφήν καθηται; καὶ κιτάζει
Ποῖος γοργγύζει ἀπ' αὐτοὺς, καὶ ποῖος τὸν δοξάζει.
Καὶ οὐ μόνον ἡθέλησε νὰ ἔλθῃ νὰ καθήσῃ,
Καὶ ἀπ' ἐδῶ, ὡς Βασιλεύς, καθήμενος ἐν κρίσει,
Νὰ κρίνῃ τὸν παράνομον Ἡρώδη βασιλέα,
Οὐκ ἔξεστί σοι, λέγωντας, θεία φωνή, καὶ θέα.
Ἄλλ' ὅντας βεβαιότατα ἀνάξιο κάθ' ἄλλο,
Κἄν τε πτωχό, κἄν πλούσιο, μικρότε καὶ μεγάλο,
Ἐχυσεν εἰς τὸ σπῆτι σου αἷμα τὸ καθαρόν του,
Τὸ αἷμα τὸ προφητικόν καὶ τὸ ἀσκητικόν του.
Καθὼς ἔχυθη τοῦ πατρὸς ἐτούτου Ζαχαρίου
Προχθὲς ἀκάμεσα Ναοῦ, καὶ θυσιαστηρίου.
Τὸ σπήλαιον τοῦ Ἰησοῦ ἥτον διπήτιόν του,
Τοῦ Βασιλέως Οὐρανῶν, καὶ τὸ παλάτιόν του.
Οτι ἔκει γεννήθηκε διὰ φιλανθρωπίαν
Ἄπὸ τὴν ὑπεράνθρωπον Παρθένον τὴν Μαρίαν.
Ἡ δὲ λαμπρά μου φυλακὴ τοῦ πρώτου τῶν Ἄγιων
Σαράγι ἔχρημάτισε, κατοίκημα οἰκεῖον.
Γιὰ τοῦτο ποὺ οἱ Ἀσκηταί, ποὺ δὲ οἱ ἐρημῖται,
Ἀγγελοι οἱ ἐπιγειοι, καὶ οὐρανοπολῖται;
Παρὰ ἔκει στὰ σπήλαια, ἔκει στὴν ἐρημιαν,
Οἰκησιν τὴν ἐπίγειον, πόλιν δὲ οὐρανίαν.

Ποὺ εἶναι δὲ οἱ Ἀθληταί, καὶ οἱ στεφανηφόροι;
Ποὺ Μάρτυρες οἱ ἔνδοξοι, καὶ οἱ τροπαιοφόροι;
Παρὰ ἐδῶ σταῖς φυλακαῖς, ἐνταῦθα εἰς τὴν πάλην.
Ἄδου τοῦ ἐπιγείου μέν, βάσκανον δὲ μεγάλην.
Ω φυλακὴ λοιπὸν καλή, πολλὰ καλλιωτέρα
Ἄπ' ὅλα τὰ διπήτια, καὶ πλειὸν τιμιωτέρα.
Ἡθελα Πάτερ σὲ εἰπῇ διὰ φυλακωμένον (α)
Καὶ ἄλλον ἀξιόλογον, καὶ μεμαρτυρημένον,
Οποῦ μπορῶντας νὰ εὐγῆ, μπορῶντας νὰ γλυτώσῃ,
Μᾶλλον παρακινούμενος αὐτὸν νὰ κατορθώσῃ,
Ποσῶς δὲν τὸ ἡθέλησε, ποσῶς δὲν τὸ ἐδέχθη,
Μέσα δὲ εἰς τὴν φυλακὴν νὰ καθηται ἐστέργθη.
Ἐστοντας καὶ ἀπόφασις γιὰ νὰ τὸν φαρμακώσουν,
Καὶ δλο ἔνα καρτερῶν νὰ τὸν ἔθανατώσουν.
Ἐὰν δὲν ἥταν ἀρκεταῖς ἡ τόσαις μαρτυρίαις
Νὰ ἀποδείξουν ταῖς πολλαῖς χάρες καὶ οὐ μετρίαις,
Τῆς φυλακῆς τῆς θαυμαστῆς, τῆς πολυπαινεμένης,
Τῆς μυριοχαρίτου τε, μυριοτιμημένης,
Θεοῦ φροντίς ἡ φυλακή, Πάτερ, καὶ δέσποτά μου,
Μεγάλη ἔννοια θεοῦ ἡ φυλακὴ παιδιά μου.
Μνήμη θεοῦ ἡ φυλακή, Ἀρχιερεῖς, Παπάδες.
Θεοφιλής ἡ φυλακή, Ἀρχοντες, Ἀφεντάδες.
Οικία θεοφρούρητος, θεάρεστος δουλεία,
Ἀγγέλων ἡ ἀγαπητή, δαιμόνων ἡ πικρία.
Ἐλέους ἐργαστήριον, σπῆτι τῆς σωφροσύνης,
Πταιόντων Ἰλαστήριον, θρόνος δικαιοσύνης.

(α) Σωκράτην τὸν Φλόστορον.

Νοδὸς ὁ περιμαζωμός, ἐμπόδιον κακίας,
 Ἀμαρτωλῶν διόρθωσις, δργανον μετανοίας.
 Ἀφρόνων ὁ σωφρονισμός, ὁ στέφανος φρονίμων,
 Πτωχῶν, πλουσίων δάσκαλος, ἐντίμων, καὶ ἀτίμων.
 Κοιλὰς κλαυθμῶνος γλυκεροῦ, βρύσις χρυσῶν δακρύων,
 Μεμισημένον ἀγαθόν, ύπομονῆς σχολεῖον.
 Τὴν φυλακὴν ἔγὼ τιμῶ μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν,
 Τόσο τιμίαν τὴν βαστῷ ἔγὼ καὶ σεβασμίαν.
 Καθὸ πολλῶν ἀμαρτιῶν αἰτίαν σωτηρίας,
 Καὶ ἐμφανείας τοῦ Χριστοῦ πολλοῖς καὶ παρουσίας.
 Ἡ γῇ ὅπου μὲ δάκρυα βρέχεται μετανοίας,
 Βλαστάνει στάχυας χαρᾶς, δραγμῷ ἀειζωίας.
 Ἄήρ ὅπου τοὺς στεναγμούς προσδέχεται, λικυίζει,
 Ἐναερίους δαίμονας, καὶ παντελῶς σκορπίζει.
 Σκότος ὅπου εἰς προσευχὴν βλέπει τὸν κατοικοῦντα,
 Φέγγει ὑπὸ τὸν Ἡλιον τὸν ἀκτινοβολοῦντα.
 Ἀλυσος ὅπου ἔδεσε πόδας φυλακωμένων,
 Ἐν ταυτῷ λύει τὴν σειρὰν πάντων τῶν ἐσφαλμένων.
 Πόδια ὅπου σφαλισθοῦν στὸ ξύλο καὶ σφιχθοῦσι.
 Ἐλευθερα εἰς τὸ καλὸ μέλλει νὰ περπατοῦσι.
 Στενοχωρία φυλακῆς, ψυχῆς εὐρυχωρία,
 Θλιψὶς σαρκός, καὶ φυλακή, νοός ἐλευθερία.
 Οσον ὁ ἔξω ἄνθρωπος φθείρεται, ταπεινοῦται,
 Τόσον ὁ ἔξω τρέφεται, χαίρει, ἀνανεοῦται.
 Οστις δρέγεται χαρὰν στὸ τέλος νὰ θερίσῃ,
 Ας σπείρη πρῶτα δάκρυα, ἐν πρώτοις, ἀς πικρίῃ.
 Οι σπείροντες ἐν δάκρυσι νῦν, ἐν ἀγαλλιάσει,
 Αὐτοὶ θέλει θερίσουσι, καὶ ἐν ἀνέσει πάσῃ.

Οἱ μαργαρίται βρίσκονται, ἀλλὰ εἰς βαθυτάτους,
 Κινδύνους, καὶ μὲ περισσούς κόπους μεγαλωτάτους,
 Οἱ θησαυροὶ τὸ σίδηρον εἰς τὸ νὰ ξεσκαφθοῦσι,
 Χρειάζονται, καὶ νὰ εὐγοῦν, διὰ ν' ἀποκτηθοῦσι.
 Τὰ ὁρδα ἀναθάλλουσιν, ἀλλ' ἀκανθῶν ἐν μέσω,
 Καὶ δὲν τὰ πέρνω, εἰς αὐτὰς ἐὰν δὲν περιπέσω.
 Βιάζεται τῶν Ούρων ἡ ὄντως βασιλεία,
 Καὶ βιασταὶ ἀρπάζουσιν αὐτήν, ἥγουν ἐν βίᾳ.
 Στενὴ ἡ στράτα Ἀδελφοί, στενή, καὶ τεθιμένη,
 Ὁποῦ εἰς τὸν Παράδεισον θέλει νὰ μᾶς πηγαίνῃ.
 Αὕτη ἔστιν ἡ φυλακή, ως θλίψεως πορεία,
 Τοῦ Παραδείσου ἡ ὁδός, αὐτὴ τῇ ἀληθείᾳ.
 Καὶ χαίρεσθε Ἀγαπητοὶ ὅσοι τὴν περπατεῖτε,
 Εὔχαριστεῖτε τῷ Θεῷ, καὶ μὴν ἀγανακτήτε.
 Χαίρεσθε, καὶ εὐφραίνεσθε, ναί, σὶ φυλακωμένοι,
 Μακάριοι καλότυχοι εἰσθε, ως σεσωσμένοι,
 Φυλακωμένοι ἀλλὰ νῦν, πάντα δὲ γλυτωμένοι,
 Θλιψμένοι ἀλλὰ σήμερον, πάντα δ' εύτυχισμένοι.
 Κλεισμένοι, ἀλλὰ ἐκ Θεοῦ Κυρίου φυλαγμένοι,
 Καὶ αὔριον ἐλεύθεροι, καὶ καλοκαρδισμένοι.
 Γετερον ἀπ' τὴν συγνεφιά, καὶ ἀπὸ τὴν ἀντάραν,
 Ο Ἡλιος μᾶς φαίνεται μὲ πλίοτερην λαχτάραν.
 Καὶ μετὰ τὴν ἀσθένειαν ἡ ποθητὴ ύγεια,
 Καὶ μετὰ τὴν πτωχείαν δὲ πάλιν ἡ εύτυχία.
 Ετζὶ καὶ ἀπτὴν φυλακὴν εὐθὺς ἐλευθερία
 Ἀληθινᾶ μᾶς φαίνεται παρὰ πολλὰ γλυκεῖα.
 Η φυλακὴ καὶ τοὺς σοφοὺς τοὺς κάνει σοφωτέρους,
 Τοὺς κάνει φιλοπόνους τε, καὶ γενητικωτέρους.

Τοὺς ἀποδείχνει πάντοτε παιδιῶν πολλῶν πατέρας,
Λόγων τουτέστι, συγγραφῶν, καὶ ὑπὲρ τοὺς Ἀστέρας.
Μήτηρ ἐστὶν ἡ φυλακὴ ἐνδόξων γεννημάτων,
Βρύσις ἐστὶν ἐπωφελῶν, καὶ μυστικῶν ναμάτων.
Κῆπος ἐστιν ἡ φυλακὴ ῥόδων ἥδη ἀμαράντων,
Ἄνθῶν, φυτῶν ἀειθαλῶν, συμμαρτυρούντων πάντων.
Αὐτὴ μὲν ἔχεινον τὸν σοφὸν Σωκράτην συζευχεῖσα,
Σοφία, καὶ ἡ φυλακὴ, φιλότητι μιγεῖσα,
Ἐγέννησε τὸν Αἰσωπὸν, τὸ θαῦμα Φιλοσόφων,
Τὸ γέννημα τὸ ξακουστόν, τὴν γνῶσιν τῶν ἀσόφων.
Μὰ διατὶ παμπάλαια πράγματα ἐνθυμοῦμαι;
Καὶ ιστορίας παλαιοῦ καιροῦ σοῦ διηγοῦμαι;
Αὐτὴ μὲν τὸν Ἀλέξανδρον χθὲς τὸν Μαυροχορδάτον,
Σοφίας τε καὶ χάριτος πναληθῶς γεμάτον,
Τὸν πάππον τοῦ αὐθέντου μου, τὸν καὶ ἐξ ἀπορρήτων,
Τὸν κοινωνὸν τοῦ οὐρανοῦ καλῶν νῦν τῶν ἀρρήτων.
Αὐτὴ μὲν τοῦτον τὸν σοφὸν ἀντάμα ἐνωθεῖσα,
Καὶ ἀρκετὸν χρόνον ὅμοιον συνοῦσα, εὔφρανθεῖσα,
Τὸ παῖδας δὲν ἐγέννησαν σοφοὺς καὶ ὠφελίμους;
Σὰν τὶ καρποὺς ἐβλάστησαν γλυκεῖς καὶ πολυτίμους,
Ὦς πόσα συνεγράψασι συγγράματα σοφίας,
Λόγους, καὶ ὑπομνήματα μεγάλης ὠφελείας,
Καὶ πόσας συνετέλεσαν ἄραγε θεωρίας,
Καὶ πόσας πράξεις ἀρεστὰς Θεῷ καὶ ἔργασίας,
Ἡ φυλακὴ τὸ μαρτυρεῖ, ἡ πέτραις τὸ φωνάζουν,
Οἱ πάντες τὸ κηρύττουσι, τὰ πράγματα κραυγάζουν.
Οἱ Τοῦρκοι δὲν τὸ κρύπτουσιν, Ἀρμένοι τὸ μιλοῦσι,
Φράγγοι, Ρωμαῖοι, μὲν κοινὴν τιμὴν τὸ ὅμολογούσι.

Υἱὸς του ὁ Νικόλαος, αὐθέντης τῆς Βλαχίας,
Τὸ ἐκμαγεῖον τοῦ πατρός, ὁ γόνος τῆς σοφίας.
Πρὸ πάντων τὸ ὑπόστησε, τὸ ἔδειξεν ἀτός του.
Ὦς γεννηθεὶς στὴν φυλακήν, οὕσης καὶ τῆς μητρός του.
Ἄλλ' ἔτι καὶ ἡ φυλακὴ αὐτὴ εὐεργετήθη,
Διότι διντας σκοτεινή, ἐφωτοπεριχύθη.
Ἄνοιγωντας μέρη τινά, καθὼς εἶχε ζητήσει,
Εἰς τὰ ἀπάνω σπήται, διὰ νὰ τὰ φωτίσῃ.
Ἐτι καὶ τὸ Κανλίκιον γύρεψε νὰ γεμώσῃ,
Χύνωντας μέσα χώματα, ὁ τόπος νὰ ψηλώσῃ.
Διότι ἥτονε βαθύς, καὶ ἀπτὴν ύγρασίαν
Ἐβλάπτονταν οἱ ἀνθρωποι πολλὰ εἰς τὴν ὑγείαν.
Ἐφερεν ἔτι καὶ νερά, ἔκαμε μέσα βρύσιν,
Οποῦ ποτὲ δὲν ἥτονε διὰ ποτόν, καὶ πλύσιν,
Μάρτυρας τούτων καὶ ἔγω, γιατὶ εἶχα καθήσει,
Ἐξήντα μέραις εἰς αὐτό, κ' εἶχα τὸν μακαρίσει.
Ἐγὼ καὶ ταύτην τὴν τιμὴν τὴν τοῦ Κανλικούσου.
Ἐλαβα, ἀξιώθηκα, ὡ τύχης ἀνομοίου.
Δὲν ἀδυνάτησεν αὐτὴ εἰς τὸ νὰ μ' ἀνεβάσῃ,
Ἐκεῖ ὅποι μὲ ἥξευρες, καὶ εἶχες τὸ θαυμάσει.
Καθὼς δὲν ἀδυνάτησε καὶ νὰ μὲ κατεβάσῃ,
Ἐδώ, διότι θωρῶντας μὲ, τρομάρα σ' εἶχε πιάσει
Μ' ἀνέβασεν ἔτζι ψηλᾶ, τὴν δύναμιν νὰ δείχνῃ,
Πῶς καὶ ἀχρείους δύνανται, πλὴν ὕστερα μᾶς ρίχνει.
Μ' ἀνέβασε, μὴ βλέπωντας τὶ πρᾶγμα ἀνεβάζει,
Μπροστὰ δὲν ἔχει μάτια ὅποι νὰ μᾶς κυτάζει,
Τὰ ἔχει εἰς τὴν κορυφήν, καθὼς πολλὰ ἀστεῖα,
Καὶ φρόνιμα τὴν πλάττουσι τῆς "Αγαρ τὰ παιδία.

"Οθεν ἀφ' οὐ μὲν ἀνέβασε ψηλᾶ κ' ἐκύταξέ με,
Συχάθηκε, καὶ μ' ἄφηκε, καὶ κάτω ἔρριψέ με.
Ἐλευθερώθη δὲ αὐτὸς μετὰ τῆς γυναικός του,
Φυλακωμένης καὶ αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς Μητρός του,
Τὴν ὥραν ὅπου ἔγραφε λόγον πρὸς τὴν Ἄγιαν
Αἰκατερίνην τὴν σοφήν, καὶ Μάρτυρα τὴν θείαν.
Οτι, ποτὲ δὲν ἔμαθε δίχως ὑπηρεσίαν,
Ἡ ἔγραφεν, ἢ ἔλεγε, διὰ τυχοῦσαν χρείαν,
Σχολάζωντας δὲ ἀπ' αὐτά, Ψαλμούς ἐμελετοῦσε,
Καθὼς μὲν εἴπασι τινές, καὶ δταν περπατοῦσε,
Καὶ τὸν Θεὸν καθ' ἑαυτὸν θεόφρων ἀνυμνοῦσε,
Κ' ἔλαθε πάλιν τὴν τιμὴν τὴν πρώτην ὅσο ζοῦσε.
Ἄλλ' ἀμαρτίαν τὸ βαστῶ, ἐδὼ ἀν τελειώσω,
Κ' ἀκόμη δὲν ἀναγκασθῷ δλίγο νὰ ξαπλώσω.
Αν καὶ νὰ ξαπλώθηκα πέραν καὶ τοῦ μετρίου,
Διὰ τ' ἀμέτρητα καλὰ τούτου τοῦ ἔγκωμίου.
Καὶ ἀμαρτάνω βέβαια, ἀνίσως σιωπήσω,
Κατόρθωμα μαρτυρικὸν ἔὰν δὲν μαρτυρήσω.
Οθεν συμφέρει μάλιστα αὐτὸ νὰ ιστορήσω,
Δόξαν Θεοῦ, καὶ δούλου του, διὰ νὰ μὴ στερήσω.
Καὶ μὲν αὐτὸ Πάτερ θαρρῶ νὰ μὴ σὲ ἐνοχλήσω,
Μάλιστα δὲ καὶ εἰς χαρὰν πολλὴν νὰ σὲ κινήσω.
Ἐργον ως διηγούμενος, ὅποῦ ἔγὼ ἀτός μου.
Τὸ εἶδα εἰς τὴν φυλακήν, δόξα σοι δ Θεός μου.
Εἶδα λοιπόν, ὕντας παρών, δύς, καὶ τρεῖς νὰ χύσουν,
Τὸ αἷμα διὰ τὸν Χριστόν, ἤγουν νὰ μαρτυρήσουν.
Πῶς τοῦ Θεοῦ εἶναι υἱός, ἀληθινὸς Θεός μας,
Καὶ Ποιητὴς γῆς, οὐρανοῦ, καὶ Πλάστης ἐδικός μας..

'Ἐγὼ δὲ ένα ἔξ αὐτῶν νὰ φανερώσω μόνον
Εἰς μνήμην ἀκατάπαυστον τῶν ἐδικῶν μας χρόνων.
Καὶ εἰς τιμὴν τοῦ γένους μας τοῦ ταπεινωμένου,
Εἰς δὲ τὴν Πίστιν μας στερρῶς τεθεμελιωμένου.
Ἐνας λοιπὸν Χριστιανός, Χρῆστος τὸ ὄνομά του,
Ἄληθινὰ δούλος Χριστοῦ, κατὰ τὸ θέλημά του.
Ως τεσσαράκοντα χρονῶν κατὰ τὴν ἡλικίαν,
Περιβολάρης ἥπονε ἀπὸ τὴν Ἀρβανιτίαν.
Ἐστέκετο εἰς τὸ τζαρσί, καὶ μῆλα ἐπουλοῦσε,
Καὶ μ' ἔνα ἔχθρὸν ἔτυχε καὶ τὰ ἐσυμφωνοῦσε.
Ἀπάνω στὸ παζάρι τους, καὶ εἰς τὴν συμφωνίαν
Φιλονεικοῦν, μαλώνουσιν εύθὺς μὲ εὔχολίαν.
Ο ἔχθρὸς νὰ ἐκδικηθῇ, συκοφαντεῖ τὸν Χρῆστον,
Πῶς εἶπε νὰ ἐκδικηθῇ αὐτὸν τὸν ἔχθρόν του.
Ω πρόχειρος ἐκδίκησις, εύκολωτάτη νίκη.
Καὶ κατὰ τῶν Χριστιανῶν πάραυτα καταδίκη.
Τραβᾶ, τὸν φέρνει παρευθὺς ἵστα εἰς τὸ διβάνι,
Τὸν κατεβάζει ἀπ' ἔχει, καὶ στὸ τουμπροῦκι βάνει.
Μάρτυρες, δσους ηθελες, τοιαύτης μαρτυρίας,
Τὸ καλδιρίμι μάρτυρας κι' αὐτὸ ἐπ' ἀληθείας.
Παρασκευὴ ἥπον αὐτό τὸ δὲ ταχὺ τὸν κράζει
Απάνω ὁ τζαβούσμπασης, καὶ τὸν ἐδιατάζει.
Ο Χρῆστος δὲ Χριστιανὸς αὐτόχρημα διόλου,
Δὲν πῆρεν ἀπὸ διδαχαῖς τζαβούσμπαση καθόλου.
Αλλὰ ύδριζει τολμηρῶς μὲ μεγαλοψυχίαν
Κ' ἔκεινον, καὶ τὸν ἔχθρόν του, ἔκει μὲ παρρησίαν.
Οθεν τὸν ἔκατέβασαν τὴν ὥραν τὴν ίδιαν
Οἱ περὶ τὸν τζαβούσμπαση, δέρνοντες μ' ἀσπλαγχνίαν.

Τὸν ἔφεραν στὴν φυλακήν, τὰ χέρια δεμένον,
Μὲ αἷματα στὴν κεφαλήν, τὸν εἶχαν κρημνισμένον.
Τὸν ἔβαλαν ἀπίστομα μέσα εἰς τὸ τουμπροῦκι,
Ἡρχονταν καὶ τὸν ὅσιον ἔκει ὅλοι οἱ ἔχθροι του.
Καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῇ αὐτῇ ἔκοψαν τὴν τιμίαν,
Ἄθλητικήν του κεφαλὴν εἰς δόξαν αἰωνίαν,
Σάββατον ἡτον τῶν ψυχῶν τότε τῆς ἀποκρέω,
Ταῦτα δὲ διηγούμενος ἐγὼ χαίρω, καὶ κλαίω
Χαίρω πῶς ἀξιώθηκα μαζὶ νὰ κατοικήσω
Μὲ τούτους εἰς τὴν φυλακήν, καὶ νὰ συνομιλήσω,
Κλαίω πῶς οὐχ ἡξίωμαι κ' ἐγὼ νὰ συναθλήσω,
Καὶ τῶν στεφάνων μετ' αὐτῶν ἵσως νὰ κοινωνήσω.
Τὸ Αἷμα διὰ τὸν Χριστὸν κ' ἐγὼ τότε νὰ χύσω,
Καὶ μὲ τὸ Αἷμα μου Χριστοῦ τὸ αἷμα νὰ τιμήσω.
Ἐγὼ δὲ σὰν ἀπόκρυφα μετὰ χαρᾶς μεγάλης,
Ἄπ' τὸ τουμπροῦκι εὔγαλα καὶ τοῦτον πρὸς τοῖς ἄλλοις
Τὸν ἔδωκα νὰ φάγῃ δέ, καὶ δὲν εἶχε θελήσει.
Πρὸς τί νὰ φάγω; ἔλεγε, μὴ γάρ καὶ θέλω ζήσει;
Καὶ λότελα δὲν ἔφαγε· διψῶν, καὶ πεινασμένος
Ἐτελειώθη ἐν Χριστῷ ἀποκεφαλισμένος.
Μὲ παρακάλεσε πολλὰ μὲ πόνον τῆς καρδίας,
Νὰ δώσω νὰ τοὺς κάμουσι κάμποσας Λειτουργίας.
Ἴδες ἡ θεία ἡ ψυχὴ πῶς ἀγαπᾷ τὰ θεῖα;
Πόσο διψᾷ τὰ Ἅγια ἡ γνώμη ἡ Ἅγια;
Στὸν οὐρανὸν ὑπῆγαινε δίχως ἀμφιβολίαν,
Καὶ εἶχε τὴν καρδίαν του πάλιν στὴν Ἐκκλησίαν.
Εἰς τὸν Θεὸν ἀνέβαινε διὰ τὴν μαρτυρίαν,
Καὶ πάλιν εἶχεν ἔννοιαν διὰ τὴν Λειτουργίαν.

Ἐτοῦτος βεβαιότατα εἶχε τὴν πολιτείαν
Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν παραγγελίαν.
Γιὰ τοῦτο ἀξιώθηκε στέφανον μαρτυρίου,
Εὐλογητόν, καὶ αἰνετὸν τὸ ὄνομα Κυρίου.
Ἄλλοι μόνο στοῦ λόγου μου, ὅπου τὴν Λειτουργίαν
Τὴν ἔχω ωσὰν πάρεργον, ως μίαν ἀγγαρείχν.
Τὰ Ἅγια ως πάρεργα ὁ ἄγνωστος τὰ ἔχω,
Καὶ τὰ φρικτά, φεῦ, ως παιχτά, κι' ἀλλοῦ πάγω καὶ τρέχω
Φεύγωντας ὁ ἀνόητος τὴν θείαν Λειτουργίαν,
Τὴν μόνην σωτηρίαν μου, Θεοῦ τὴν κοινωνίαν.
Μ' ἔδωκε δὲ ὁ Ἅγιος ἔκει ἐνα ἀκόνι
Ἄπὸ τζελίκι, κρεμαστό, τὸ εἶχεν εἰς τὴν ζώνη.
Ἄλλος προτήτερος ἀπ' αὐτὸν εύγάλει καὶ μὲ δίδει,
Τὸ εἶχεν εἰς τὸ δάκτυλο σμαράγδι δάκτυλίδι,
Κ' ἐνα Σταυρόν. εἰς τὸν λαιμὸν τὸν εἶχε κρεμασμένον.
Οστις ἐκόπη καὶ αὐτὸς διὰ τὸν Σταυρωμένον.
Καὶ ἵσως εἶναι καν αὐτὰ ως ἔνας Ἀρραβώνας,
Πῶς ἔχομεν νὰ σμίξωμεν εἰς τοὺς χρυσοὺς αἰῶνας.
Εἰς τὴν πατρίδα μας ἔκει, εἰς τὸν Παράδεισόν μας,
Ἐκεῖνοι μὲ τὸ Αἷμα τους, ἐγὼ μὲ τὸν Σταρόν μας.
Δώδεκα μέραις ἡτονε μηνὸς Φεβρουαρίου
Οταν ὁ Χρῆστος ἔλαβε τὸ στέφος μαρτυρίου.
Ἄπὸ γεννήσεως Χριστοῦ χρόνους εἰς τοὺς χιλίους
Οκτὼ καὶ τεσαράκοντα ἐπὶ ἑπτακοσίους.
Η Ἄργυρη Προυσιανή (ἄλλ' ἀκουσε καὶ ἄλλο
Προτήτερος ἀπὸ λόγου μου, καὶ τοῦτο δὲ μεγάλο)
Η χρυσῆ Μάρτυς Ἄργυρη ἡτον ὑπανδρεμένη,
Λεόνυμφη, καὶ εὔμορφη, πλὴν θεοφοβουμένη.

·Απ' ἔνα ἔχθρὸν γείτονα ἐτούτη ἀγαπήθη,
Καὶ εἰς τὴν Προύσας τὸν κριτὴν ἐψευδομαρτυρήθη,
Πῶς εἶπε Τούρκα νὰ γενῆ, κ' εὐθὺς ἐφυλακώθη.
“Γστερα εἰς τὴν Πόλιν δὲ ἐκεῖθεν ἐσικώθη.
Τὸ ἔκαμεν δὲ ἄνδρας τῆς τάχα διὰ καλόν της.
Κ' ἐκρίθηκε μὲ τὸν αὐτὸν γείτονα τὸν ἔχθρὸν της.
Καὶ ἐκαταδικάσθηκε πάλιν, κ' ἐμαστιγώθη.
·Αφ' οὐ ἐμαστιγώθηκε, πάλιν ἐφυλακώθη,
Καὶ πάλιν τὴν εὐγάνασι, καὶ τὴν ξαναρωτοῦσαν.
Καὶ πάλιν τὴν ἐδέρνασι, καὶ τὴν ἐτιμωροῦσαν
Καὶ τοῦτο ἡκολούθησε φθόνῳ τοῦ Ἐωσφόρου.
Δεκαεπτά χρόνους σωστούς, βαθαὶ τῆς Ἀθληφόρου.
·Αλλὰ καὶ εἰς τὴν φυλακὴν μέσα φυλακωμένη,
·Ητονε πάντα καὶ ἐκεῖ βρισμένη, δχλουμένη,
·Απὸ γυναικες ἔχθρικαῖς ἐκεῖ φυλακωμέναις,
Καὶ ἀπὸ τὸν πατέρα τους ὡς διδασκαλεμέναις.
Καὶ δλα τὰ ὑπόμενεν «αὐτὰ ἡ μακαρία
Διὰ τὸν πόθον τοῦ Χριστοῦ ἐν στερεῷ καρδίᾳ.
·Αλλὰ πρὸς τούτοις καὶ αὐτῇ, ὡσὰν ἔνας ἔχθρος της,
Τὴν τυραννίαν τὸ κακὸν ἐπόθει τῆς σαρκὸς τη .
·Οθεν καὶ τὴν ἐπαίδευεν ἀπονα μὲ νηστείαν,
Καὶ πᾶσαν ἀλλην παίδευσιν, καὶ τὴν ταλαιπωρίαν,
Καθὼς πολλαῖς Χριστιαναῖς ἐκεῖ φυλακωμέναις
·Ιδαν, καὶ ἐφανέρωσαν ὕστερα εὐγαλμέναις.
Τῆς μήνυσεν εὐλαβηθεὶς αὐτῆς τὴν πολιτείαν,
Μανόλης δὲ κιουρτζίμπασης διὰ ἐλευθερίαν.
Καὶ δὲν τὸ ἔστερξεν αὐτῇ, ὡς εὐχαριστημένη
Νὰ εἴναι εἰς τὴν φυλακὴν τεταλαιπωρημένη.

·Εως ὅπου ἀπέθαινεν ἐν τῇ ταλαιπωρίᾳ
Τὸν μῆνα τὸν Ἀπρίλιον, ή Μάρτυς, καὶ Οσία.
·Απὸ γεννήσεως Χριστοῦ χρόνους εἰς τοὺς χιλίους
Πέντε καὶ είκοσι ὅμοι μὲ τοὺς ἐπτακοσίους.
·Ἐτάφη εἰς τὸ χάσκιοι καὶ μετὰ τριετίαν
·Ἀνέδωκε τὸ σῶμά της μεγάλην εὔωδίαν.
·Οπόταν τὸ μνημεῖον της πῆγαν νὰ τὸ ξεσκάψουν,
Νὰ βάλλουσιν εἰς τὸ αὐτὸ ἄλλον νὰ τὸν ξεάψουν.
Καὶ τὸ ἐπήρασιν εὐθὺς ἔνδον τῆς Ἐκκλησίας
·Αγίας τῆς Παρασκευῆς μετ' ἄκρας εὐλαβείας,
Τοῦ Παναγιωτάτου μας ἀδείᾳ Παισίου,
Καὶ εἴναι το ὅλο γερό, θαῦμα Θεοῦ Κυρίου.
Καὶ ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν, ώς πρέπει, προσκυνεῖται,
Καὶ ὑπὸ τῶν Πατριαρχῶν, καὶ φωτοπεριχεῖται.
Αὐτὰ εἴναι τὰ κάλλη σου, καὶ τὰ καυχηματά σου.
Αὐτὰ χρυσῆ μου φυλακὴ τὰ διηγήματά σου.
Αὐταῖς εἴναι ἡ δόξαις σου, αὐτοὶ οἱ στέφανοί σου.
Αὐτάναι τὰ ἐγκώμια εἰρκτή, κ' οἱ ἐπαινοὶ σου.
Καὶ ἐγὼ μέν, ὡς ἀτελής, κι' ὅσον ἐδυνήθην.
·Απτοὺς πολλοὺς ἐπαίνους σου μέρος ἐδιηγήθην.
Γιατὶ δλους ἀδύνατον οὐ μόνον εἰς ἐμένα,
·Αμὴ καὶ ἀπὸ τοὺς σοφοὺς τοὺς πρώτους εἰς κανένα,
Καὶ ἔκαμα τὸ χρέος μου διὰ εὐχαριστίαν
Τῶν ὅσων καλῶν ἔλαβα τὴν εἰς κατοικίαν.

Καὶ πρῶτον καλὸν ἔλαβα αὐτὴν τὴν στίχουργίαν,
Δεύτερον δὲ τὰ δάκρυα, καὶ τρίτον τὴν πτωχείαν.
Παρακαλῶ δὲ τὸν Θεὸν πρῶτον νὰ μᾶς λυτρώνῃ
·Απὸ κακό, καὶ ἄδικο, νὰ μᾶς ἐλευθερώνῃ.
Δεύτερον νὰ μᾶς λυπηθῇ, ποτὲ νὰ μὴ μᾶς βάλῃ,
Νὰ μὴ μᾶς δεῖξῃ φυλακῆς, εἰ καὶ καλῆς, τὰ κάλλη.
Τρίτον ἐὰν τὴν φυλακὴν πλέον ἀποφασίσῃ,
Καὶ δύναμιν Ἀγγελικὴν ὅμως νὰ μᾶς χαρίσῃ,
Τέταρτον, καὶ πλειὸν σίγουρον ὅμως, καὶ τελευταῖον,
·Απὸ αὐτὸν τὸν πειράσμὸν Διδάσκαλε φευκταῖον.

Μεγαλυνάρεα

Τὸν ἀποτμηθέντα ὑπὲρ Χριστοῦ, Χρῆστον τὸν γενναῖον,
Καὶ νῦν ὅντα σὺν τῷ Χριστῷ, στεφανηφορεῦντα
μετὰ τῶν Ἀθλοφόρων, τὸν Μάρτυρα τὸν νέον σὲ μακά-
ριζομεν.

Θρόνῳ παριστάμενος τοῦ Θεοῦ, σὺν Ἀγγέλοις Μάκαροι,
τῶν τιμώντων σου τὴν σεπτὴν μνημόνευε μνήμην,
κἀμοῦ τοῦ συνδεσμίου, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων τῷ Παν-
τοκράτορι.

Τὴν Ὁσιομάρτυρα Ἀργυρῆν τιμήσωμεν πάντες, τὴν
ἀνδρείως ὑπὲρ Χριστοῦ, δι' ἐτῶν πλειόνων, εἰρκτήν,
πληγὰς καὶ πόνους, μέχρι πνοῆς ἐσχάτης καθυπομε-
νασαν.

Χαίροις Παμμακάριστε Ἀργυρῆ, η δοκιμασθεῖσα ὡς
χρυσίον ἐν τῷ πυρί, καὶ λάμψασα Κόσμῳ λαμπρό-
τερον χρυσίου, καὶ στέφει λαμπρυνθεῖσα νῦν ὑπερλάμ-
ποντι!

Αλλ' ἐπειδὴ καὶ ὁ Κανὼν ὁ τοῦ Ἀθανασίου.
Α Περνᾷ εἰς ὅλα, καὶ νικᾷ καθε Κανόν' Ἀγίου.
Στὸ νόημα, στὸν ἔπαινον, στὰς λέξεις, εἰς τὸ μέλι,
Τὴν γὰρ καρδίαν γλυκερῷ νύττει, καὶ θείῳ βέλει,
Εἶναι δὲ καὶ ἀνέκδοτος, δὲν εἶναι τυπωμένος.
Ἐπρόσθεσα ἐδῶ κι' αὐτόν, τῷ πόθῳ του τρωμένος,
Εἰς τύπον διὰ νὰ βαλθῇ, καὶ νὰ τὸν διαβάζουν
Πολλοί, καὶ τὴν γλυκάδα του ἔτζι νὰ δοκιμάζουν.
Ψάλατε τοίνυν ψάλατε καὶ τοῦτον πρὸς τοῖς ἄλλοις
·Ηγαπημένοι Ἀδελφοί μετὰ χαρᾶς μεγάλης.
Τὸν θεῖον Ἀθανάσιον μὲ τοῦτον ἀνυμνοῦντες,
·Εμὲ δὲ τὸν ἀνάξιον δοῦλόν του συγχωροῦντες.

λάγει τῶν θείων σου λογίων Πάτερ, καὶ ἐν τῷ βάθει τῶν νοημάτων σου· σὺ γὰρ πανσόφως ὁμοούσιον, τῷ τε κόντι Πατρὶ τὸν Δεσπότην Χριστόν, ἀνεκήρυξας θεῖον Ἀθανάσιον Πανόληιε.

Νῦν οὐρανὸς τοῖς Ἀγγέλοις συγχορεύει, κτίσει συνευφραίνονται βροτῶν συστήματα· ὁ γὰρ ἐν γῇ οὐρανοφρονᾶς, δεικνὺς τοὺς πάντας, κλίμακι θείᾳ σεπτῶν ῥημάτων αὐτοῦ· οὗτος τὴν ἐπάνοδον τῶν Θεοδρόμων βαθμῶν, ώς Ἰακώβ νέος δείκνυσιν, Ἀγγέλων θείων ἀγαλλομένων τῇ μεταθέσει αὐτοῦ. Διὸ βοῶμεν Παμμακάριστε, τῶν ἀγίων Ἀγγέλων συνόμιλε, χρυσοβόρος δυσώπει τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ως μυστηπόλος καὶ θεῖος Ἱεράρχης, κινδύνους ὑπέμεινας καὶ διωγμοὺς καρτερῶς, ἐπιβουλάς τε Πολύαθλες καὶ ἔξορίας, πολυχρονίους διὰ τὴν Πίστιν Χριστοῦ, τρανῶς Ὁμοούσιον, καὶ Συναίδιον, καὶ Ἰσουργόν, καὶ συναναρχον, Χριστὸν κηρύττων, τῷ Προανάρχῳ καὶ Συναναρχῷ Πατρὶ· ὅθεν αὐτός σε κατεκόσμησε, λαμπροτάτοις σοφῶς διαδήμασι, καὶ περίβλεπτον πάσῃ οἰκουμένῃ ἀνάδειχε.

Δόξα, ἥχος, πλ. α'.

Τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, διὰ τὴν Πνευματικὴν σοφίαν, Διδάσκαλος ὄφθης Ἀθανάσιος Μακάριε, Χριστὸν εύρων ποδηγέτην, τὰς βουλὰς τῶν κακοδόξων αἱρετικῶν διεσκέδασας. Διὸ αἰτοῦμέν σε "Ἄγιε, πρεσβεύειν ὑπὲρ ἡμῶν, ἄχρι τέλους τὴν ὑπὸ σοῦ, βεβαιώθε σαν ὁρθὴν Πίστιν, ἀσάλευτον φυλαχθῆναι ἡμῖν καὶ τὸ μέγα ἔλεος, παρ' αὐ-

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ

ΜΕΓΑΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΝ

ΤΗ Β'. ΜΑΪΟΥ

ΠΟΙΗΜΑ ΚΥΡΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΡΧΑΙΤΩΝ

Ἐσπέρας, στιχηρὰ Προσόμοια τέσσαρα, ἥχ. δ'.

Οὐδὲν τοῦτον κληθείς.

Οὐ Αθανάτου ζωῆς ἡξιωμένος, ὅτε ὁμοούσιον καὶ συναίδιον, Πατρὶ Ἀνάρχῳ γεννήτορι, υἱὸν καὶ Λόγον, τὸν ζωοδότην Χριστὸν ἐκήρυξας, τότε τῇ πυρίνῃ σου γλώττῃ κατέφλεξας, ὅλην αἱρέσεως "Ἐνδοξεῖ, ἀποκηρύξας τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ τὸν Ἀρειον, καὶ θείοις λόγοις κατεφώτισας, τῶν εὔσεβῶν τὰς καρδίας σοφέ, προσκυνεῖν τὴν Τριάδα ἐν μονάδι οὐσιότητος.

Ως ποταμὸς τοῦ Θεοῦ πεπληρωμένος, ναμάτων τοῦ Πνεύματος ὄφθης Ἰσάγγελε, καὶ πλυμυρῶν θεῖα δόγματα, καὶ καταρδεύων τῆς Ἐκκλησίας ἀπαν τὸ πρόσωπον, βυθίζων τὸ στῖφος δὲ τῶν αἱρέσεων, ἐν τῷ Πε-

τοῦ τοῦ σωτῆρος τῶν ὅλων, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς
ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς Ἐορτῆς. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ο Κανὼν ἥχος. πλ. δ'. Ἀρματηλάτιν Φαραώ.

Τὸ χαριτόπνουν τῆς σοφίας δργανον καὶ μουσικώτατον,
ἡ μελιχρὰ γλῶσσα καὶ πνευματοκίνητος, ὁ νοῦς ὁ
χρυσοστόλιστος, ἡ βροντόφωνος σάλπιγξ, ἡ διηχοῦσσα
τὰ πέρατα, ἔμπνευσόν μοι χάριν ὑμνοῦντί σε.

‘Ρειθρον γλυκύ, καὶ διειδὲς καὶ πότιμον, βλύζει ἡ
γλῶσσά σου, μελισταγές νάμα, πόμα χαριτόβρυτον,
πᾶσι κιρνᾷ τὸ στόμα σου, τὰ δὲ χείλη σου στάζει, γλεῦ-
χος ἡδὺ κατανύξεως, μυστικόν τε νέκταρ ’Ισάγγελε.

Σὺ τὴν καρδίαν ιερὸν δειμάμενος θυσιαστήριον, καὶ
τὴν ψυχὴν πήξας ὡς ἀγίαν Τράπεζαν, τὸν νοῦν Ἀρχιε-
ρέα δέ, καταστήσας τῷ λόγῳ, οἱρευσας τὴν προαίρεσιν,
ὅλοκαυτωθεῖσαν περὶ πειρασμῶν.

‘Ως χρυσαυγίζων σελασφόρος Ἡλιος, προσεποχούμε-
νος, τῶν ἀρετῶν θείῳ χρυσαντύγῳ ἄρματι, τὸ λογικὸν
στερέωμα νοητῶς διηπεύεις, μαρμαρυγαῖς τῶν δογμά-
των σου, ἀπαντα φωτίζων τὰ πέρατα.

“Γλης ῥεούσης καὶ φθαρτῆς ἡλόγησας, εὐλόγως Πάν-
σοφε, τὰ γενρὰ πάντα ἀποτιναξάμενος, ὡς κόνιν εὐ-
πόθετον τοῦ Χριστοῦ δὲ τῷ πόθῳ, ἀναπτερούμενος ἐσχη-
κας, ἐν τοῖς οὐρανοῖς τὸ πολίτευμα.

Θεοτοκίον

‘Ο ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς καθήμενος, μονογενὴς

ώς Τίτος, καὶ νοεροῖς θρόνοις ἐπαναπαύμενος, ἐν τοῖς,
ἀχράντοις κόλποις σου, ὡς βρέφος καθηται Κόρη· θρόνον
γὰρ ἔμψυχον ἄγιον σὲ ἐπὶ τῆς γῆς κατεσκεύασεν.

‘Ω ‘δῆ, γ’. Οὐρανίας ἀψίδος.

Γαληνότατον ὅρμον, σὲ καὶ χρυσῆν γέφυραν, ἔθετο Θεὸς
τοῖς ἐν ζάλη χειμαζομένοις παθῶν, τούτους ιθύνοντα
πρὸς μετανοίας λιμένα, καὶ διαπορθμεύοντα πρὸς ἀπα-
θείας τὴν γῆν.

Λιγυρὰν Ἀηδόνα, τοῦ νοητοῦ ἔαρος, ἔγνωμεν φωνοῦ-
σαν, ἐν ἀλσει τοῦ βίου “Οσιε, σὲ Ἀθανάσιε, πρὸς μετα-
γοίας τὴν θάλψιν, συγκαλοῦντα ἀπαντας ῥιγῶντας πά-
θεσι.

Σοὶ τὸ ζῆν κατὰ Παῦλον, ἦν ὁ Χριστὸς Πάνσοφε, τὸ
ὑπὲρ ἔκεινου θανεῖν δὲ κέρδος διψώμενον, δν καὶ μιμού-
μενος, ὑπὲρ τοῦ Κόσμου τυθέντα, τὴν ψυχήν σου ἔθηκας
ὑπὲρ τῆς Ποίμνης σου.

‘Ως Ηηγὴ ζωηφόρος, ὡς ποταμὸς ἔμψυχος, ὡς ὑπερ-
χειλῆς καὶ πλημμύρων χειμάρρους χάριτος, ῥείθροις τῶν
λόγων σου, ψυχῶν ἀρούρας πιαίνεις, κυκλικῶς τὴν σύμ-
πασαν πειρερχόμενος.

‘Ωσεὶ βέλη καρδίας, τῶν δυσμενῶν βάλλοντα, οὕτω
τῆς τιμίας σου γλώσσης Πάτερ οἱ ἔλεγχοι, ὕφθησαν
βάλλοντες, αἱρετιζόντων τὰ στέρνα, οἵσε καὶ ὡς δύσχρη-
στον φθόνῳ ἐξώρισαν.

Θεοτοκίον.

Προστασίαν καὶ σκέπην ζωῆς ἐμῆς τίθημι, σὲ Θεογεν-
νῆτορ Παρθένε, σύ με κυβέρνησον, πρὸς τὸν λιμένα σου,

τῶν ἀγαθῶν ἡ αἰτία, τῶν Πιστῶν τὸ στήριγμα μόνη.
Πανύμνητε.

·Ωδὴ δ'. Σύ μου Χριστὲ Κύριος.

Ι "σον Πατρί, Γίον, καὶ Πνεῦμα τὸ Ἀγιον, Ὁρθοδόξως
δογματίζων Πάνσοφε, τὸν βορβορώδη καὶ θολερόν, νοῦν
τὸν τῶν βλασφήμων, ἀνατροπὴν θολερὰν πολλούς, καὶ
ἄλμην ἀσεβείας, τὸν ποτίζοντα δύμοροις, τῶν ποτίμων
σου λόγων κατέκλυσας.

·Ιλιγγιῶ καὶ δειλιῶ τὴν ἐγχείρησιν, καὶ προδῆναι
προσωτέρω πέφρικα, δρῶν τὸ μέγα καὶ ἀχανές, σου τῶν
ἐγκωμίων, περικλυκώσάν με πέλαγος· ἀλλ' δύμως σὲ κα-
λέσας, κυθερήτην τοῦ λόγου, καὶ εἰσέτι τοῦ πλεῖν οὐκ
ἀφέξομαι.

Χρυσολαμπὴς Περιστερὰ ἔχρημάτισας, ·Ιεράρχα θεῖε
·Αθανάσιε, ἡς τὰ μετάφρενα ἀρετῶν, τῷ χλωρῷ χρυσίῳ
κεχρύσονται αἱ δὲ πτέρυγες, περιηργυρωμέναι, καθαρό-
τητι βίου, καὶ χιόνος λευκῶτεραι ὥφθησαν.

Νεοφανὲς καὶ καθαρὸν καὶ νεόσμικτον, χρυσαυγίζον
ἀποστίλθον ἔσοπτρον, τῇ διαυγείᾳ τῶν ἀρετῶν, δείξας τὴν
ψυχὴν σου, τὴν αἴγλην δλην ἔχώρησας, τοῦ Πνεύματος
τοῦ Θείου, ·Αθανάσιε Πάτερ, καὶ ως φῶς ἐν τῷ κόσμῳ
ἔξέλαμψας.

Ρήξας δεσμούς, καὶ σχινισμοὺς ἀπογνώσεως, ως μα-
χαίρᾳ τῇ πανσόφῳ γλώσσῃ σου, σχοινίον ἔντριτον ἀρρα-
γές, ἐπλεξας ἀγάπην, ἐλπίδα Πίστιν συνδέον Χριστῷ,
πάντας μετανοοῦντας, οἵς καὶ κληρονομίας, ὁ Παράδει-
σος δίδοται σχοίνισμα.

Θεοτοκίον.

Καὶ ποῦ λοιπὸν ἀλλην εύρησω ἀντίληψιν; ποῦ προσ-
φύγω; ποῦ δὲ καὶ σωθήσομαι: τίνα θερμὴν ἔξω βοηθόν,
θλίψει τοῦ βίου καὶ ζάλαις οἴμοι κλονούμενος; εἰς σὲ
μόνην ἐλπίζω, καὶ θαρρῶ καὶ καυχῶμαι, καὶ προστρέχω
τῇ σκέπῃ σου σῶσόν με.

·Ωδὴ ε'. Ινα τί με ἀπώσω.

Υ 'π' Ἀγγέλων ἀύλων, τὸν ἀγγελικόν τε καὶ ἀύλον
βίον σου, ἀγγελοπρεπέσι, καὶ ἀύλοις ὥδαις ἔδει στέ-
φεσθαι, ως ἡλαττωμένου, πρώτην βραχύτι παρ' Ἀγγέ-
λους, Ἰσαγγέλου δὲ νῦν χρηματίζοντος.

·Ο λαμπρὸς ἐωσφόρος, ὁ χρυσοφαής καὶ χρυσαυγίζων
·Ηλίος, ὁ παντὸς χρυσίου, λαμπροτέραν καρδίαν κτησά-
μενος, καὶ καθαρωτέραν τῶν τοῦ Ηλίου λαμπηδόνων,
τὴν ζοφώδη καρδίαν μου φώτισον.

Σοῦ τῷ στόματι θεία, χάρις ·Αθανάσιε προσεφιζάνοισα
καὶ τοῖς χείλεσί σου γλυκυτάτη πειθὼ καὶ σειρίνιος, ὑπο-
καθημένη, πρὸς ἐαυτὴν ἅπαντας εἶλκεν, οἷα λίθος μαγνή-
της τὸν σίδηρον.

Μυστικῆς πανδαισίας, καὶ πνευματικῆς εὔωχίας τρα-
πέζης φρικτῆς, ζωηροῦτε δείπνου, σὲ κοσμήτορα ἔγνωμεν
·Άγιε, τροφῆς οὐρανίου, ζωοποιοῦ διανομέα, καὶ τῆς θείας
σαρκὸς ἐστιάτορα.

·Ομβροτόκον νεφέλην, ὁ ζωαρχικώτατος δύμορος σὲ
ἔδειξε, μετανοίας δύμορους, ἐπομβρύζουσαν πᾶσι Πολύα-
θλε, οὐτείζουσάντε τοῖς ἐκτακεῖσιν ἀπογνώσει, σωτηρίου
ἐλπίδος σταγόνας χρυσᾶς.

Θεοτοκίον.

Ως ἀπόλοιντο πάντες, οἱ μὴ Θεοτόκον σε φρονοῦντες
Δέσποινα· ἀλλ' ἐθελουσίως ἀθετοῦντες τὴν θείαν σου
γέννησιν, καὶ υπὸ τὴν χεῖρα τὴν κραταιὰν τὴν τοῦ οὐρανοῦ
σου, ἔκυπτοὺς ταπεινώσαι μὴ θέλοντες.

Ω.'δή, σ'. Τὴν δέποιν.

Τὸ πέρτερος τῆς τῶν λόγων ἴσχύος, ὁ περίδοξός σου βίος
καὶ λόγος· μόνῳ γάρ σοι, καὶ ὁ βίος τῷ λόγῳ, πρὸς
δὲ ὁ λόγος τῷ βίῳ κατάλληλος· ἐργῶδες δὲ προσενεγκεῖν,
ὑμνοῦσι βίῳ τοιούτῳ προσήκοντας.

Νυγεῖσά σου, ἡ ψυχὴ θείω βέλει, τῆς γλυκείας τοῦ
Σωτῆρος ἀγάπης, καὶ τὸ αὐτοῦ πολυπόθητον κάλλος,
φανταζομένη διόλου κατέδραμεν, δπίσω αὐτοῦ διακαῶς,
ώσπερ ἔλαφος δίψῃ κατάσχετος.

Οἱ μέγας τε καὶ εύρυχωρος κόλπος, καὶ βαθύτατος βοηθὸς
τῆς σοφίας, ὁ λογικὸς οἶκος τῶν Μυστηρίων, ὁ τῆς συ-
νέσεως ἔμψυχος θάλαμος, τῆς γνώσεως ὁ θησαυρός, ὁ
λαμπρὸς ἀνυμνείσθω Ἀθανάσιος.

Κατάστερον οὐρανοῦ στερέωμα, ἀνεδείχθης ἵερὲ μυ-
στολόγη, ἔχων Χριστὸν ὥσπερ "Ηλιον μέγαν, περὶ τὰ
στέρνα φαιδρῶς ἀνατέλλοντα, κύκλοθεν δὲ τὰς ἀρετάς,
ώς ἀστέρας ἀδύτους αὐγάζοντας.

Πρημάτων σου δροσοβόλων ῥανίσιν, ἀναψύχονται
ψυχαὶ πενομένων, τῇ σιδηρᾷ τῆς πενίας καμίνῳ κατα-
καιόμεναι φέρειν δὲ πείθονται, εὐψύχως τὴν πυρκαϊάν,
ώς πηγὴν τῆς ἔκει ἀναψύξεως.

Θεοτοκίον.

Οἱ ἔμψυχοι τοῦ Χριστοῦ Παράδεισος, ἡ Ἐδέμη τοῦ

Ἄδαμ τοῦ δευτέρου, ὁ φλογερὸς καὶ περίμορφος θρόνος,
ὁ ύψηλὸς οὐρανὸς καὶ περίδοξος, ἡ στάμνος τοῦ μάννα
τῆς ζωῆς, οὐρανίου ζωῆς με ἀξίωσον.

Ω.'δή, ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν,

Πατέρων τὸ καύχημα, καὶ διδασκάλων τὸ σεμνολό-
γημα, φωστὴρ τῆς Ἐκκλησίας, τῆς εὐσεβείας στύλος
ἀκράδαντος, σὺ καθωράθης κραυγάζων Πανεύφημε, εὐ-
λογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Αστράψας ὡς Ἡλιος, τὴν οἰκουμένην ἐφωταγώγησας.
διὰ τοῦτο θεόφρον, συναθροισθέντες σὲ μακαρίζομεν, οἱ
τῶν σῶν λόγων τρυφῶντες μακάριε. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ
τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὕψωθης γηθόμενος, ἐκλελεγμένος δσιος ἄκακος, Ἱε-
ρεὺς τοῦ Ὑψίστου, δικαιοσύνην ἐνδεδυμένος λαμπρῶς,
καὶ εὐφροσύνη κραυγάζων Πανόλειε. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς
ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Φλογίνῳ ἐν ἄρματι σεπτῆς ἀγάπης καὶ τελειότητος,
ἐπιβὰς πρὸς τὸ ὑψος, ἀνεκομίσθης ἐνῷ ἐκέκτησο, τὸ σὸν
κραυγάζων θεόφρον πολίτευμα Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Οἱ λόγοι σου ἄλατι, διηρτημένος ὥφθη Ἰσάγγελε,
καὶ ὁ βίος σου Πάτερ, λελαμπρυσμένος αἴγλη τοῦ Πνεύ-
ματος. Ω νῦν ἀστράπτων βοᾶς ἀγαλλόμενος. Εὐλογη-
τὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Οὐκ ἔσχον κατάνυξιν, οὐδὲ ταπείνωσιν ἐν καρδίᾳ μου,
οὔτε μὲν ἀγρυπνίαν, οὐ προσευχήν τε ἀλλ' οὐδὲ ἐγκρά-

τειαν, οὐ τινος ἄλλου ἀγαθοῦ ἐνέργειαν. Διὸ βοῶ δωρεὰν
Δέσποινα σῶσόν με.

‘Ωδή, η’. Ἐπιταπλασίως

Α “λόν σε Νεῖλον ἔγνωμεν, χρυσορρόσαν Ἰσάγγελε, νέον
χρυσοδίνην, Πακτωλὸν χρυσόρρειθρον, οὐ μόνον τὴν
Αἴγυπτον, πᾶσαν δὲ γῆν ἀρδεύοντα, λόγων γλυκυτάτων,
πελαγίζοντα ῥειθρῷ, ἡσύχως φερομένῳ, γαληνῷ πλημ-
μυροῦντι, ἡρέμα χειμένῳ, ὡς ἔλαιον ἢ μέλι.

‘Ο Οὐρανὸς ὁ πάμφωτος, ὁ πολύφωτος Ἡλιος, ἡ
μετὰ τὸν Παῦλον, ἄλλος Παῦλος δεύτερος, τὸ στόμα
τῆς χάριτος, ὁ θησαυρὸς τοῦ Πνεύματος, ὁ νυμφαγωγὸς
τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὁ Πρόδρομος ὁ νέος, Θε-
ολογίας ὁ κῆρυξ, Ἀθανάσιος ὁ μέγας, ὑμνείσθω χαρμό-
μοσύνως.

Καταπεπυκνωμένον σε, πάντες ἵσμεν Παράδεισον,
κλάδοις ἀρετῶν, καὶ τῶν χαρίτων ὅρπηξι, διόλου κατά-
κομον, κυκλοτερῶς στεφόμενον, ταῖς ἀγαδενδράστι τῶν
ἀύλων βιτρύων, ἐν μέσῳ στοιχιδύντε, κεκτημένον ἐστῶτα,
στελέχη τεθηλότα, Ἀθανάσιε μάκαρ.

Στύλος πυρὸς ὀλόφωτος, ἀπὸ γῆς μὲν αἰρόμενος, καὶ
πρὸς Οὐρανὸν σαφῶς ἀναφερόμενος, λαοῦ δὲ ἡγούμενος,
τοῦ ἐξ ἔθνῶν πιστοῦ Ἰσραὴλ, καὶ καθιδηγῶν πρὸς Οὐρα-
νῶν Βασιλείαν, ὡς γῆν ἐπαγγελίας, τὸ χριστώνυμον
ἔθνος, πορείαις χρυσαυγέσιν ὥραθης Ἱεράρχα.

‘Ράβδῳ τεμὼν τὴν θάλασσαν, Μωϋσῆς διεβίβασε, φεύ-
γοντα λαὸν Ἰσραηλίτην “Οσιε, ἄλλ’ αὖθις τὰ τμῆματα
πρὸς ἔαυτὰ συνηλθε ταχύ. (α) ἡ σὴ δὲ θεία γλῶσσα τῆς

(α) ἄδετον τιθέντα, τὴν ποιν ἄδετον φύσιν,

Γραφῆς διασχεῦσα, τὸ πέλαγος εἰσέτι πᾶσι βατὸν δεικνύει.

Θεοτοκίον

Ἐένα πολλάκις γέγονε, καὶ παράδοξα τέρατα, ἄλλ’ ἐκ
τοῦ αἰῶνος οὐκ ἡκούσθη Δέσποινα, οἷον ἐπράχθη νῦν,
ἐπὶ σοί μόνη γὰρ ἐν πᾶσαις γενεαῖς ἐγνωρίσθης, θηλά-
ζουσα Παρθένος, παρθενεύουσα Μήτηρ, ἀσπόρως συλ-
λαβοῦσα, ἀφθόρως τε τεκοῦσα.

‘Ωδή θ’, ‘Ἐξέστι ἐπὶ τούτῳ.

I ’δεῖν κατηξιώθης ἀπερὶ ἰδεῖν, διὰ βίου παντὸς ἐπεθύμη-
σας, ὅλῳ νοὶ πάντοτε τοῦ σώματος ἐκδημῶν, καὶ ἐν-
δημῶν τῷ Πνεύματι πρὸς τὰ σοὶ ποθεύμενα ἀγαθά. Ὄν
νῦν ἐπαπολαύων, μνημόνευε τῶν πίστει, σοῦ μεμνημένων
Ἰσαπόστολε.

‘Ωράθης ὡς ρύθμίσας ταῖς ἀρεταῖς, τῆς ψυχῆς τὰς
δυνάμεις Ἀσίδιμε, καὶ ἀσφαλῶς ὡς παιδαγωγῆσας φένε
Θεοῦ, αἰσθήσεις τὰς τοῦ σώματος. πάγχρυσον φαλτήριον
μουσικόν, δεκάχορδον ωραῖον, τῇ θείᾳ ἐπιπνοίᾳ τοῦ Πα-
ρακλήτου ἐνηχούμενον.

‘Αύλων σωτηρίων ἀπὸ πηγῶν, νοημάτων ἀντλήσας τὸ
πέλαγος, ὡς ποταμὸς ὕδατα κατήγαγες διδαχῶν, ὡς ἐν
πολλῇ ἀβύσσῳ δέ, τοὺς Πιστοὺς ἐπότισας ἐν αὐτοῖς,
τῆς Ηίστεως τὸν σπόρον, ἀρδεύων καὶ συμπνίγω, τὰ τῶν
αἵρεσεων ζιζάνια.

Νομὰς εἰς ψυχοτρόφους καὶ ζωηράς, εἰς δροσώδεις
λειμῶνας χλοαζοντας, εἰς καθαρὰς πόας εἰς πεδία ἀνθο-
ποιά, τὸ σὸν ποιμάνας ποίμνιον, πάνσοφ’ Ἀθανάσιε καὶ
ἡμᾶς, κατάταξον εὐχαῖς σου, ἐν τόπῳ τῷ τῆς χλόης,
ἐπὶ ὕδατων ἀναπαύσεως.

Οὐ σθένει στόμα πήλινον εὑφημεῖν, τὸν πολύαθλον σὲ
Ἀθανάσιον, ὡς ἀτεχνῶς στόμα καὶ καρδίαν καὶ νοῦν
Χριστοῦ, πεπλουτηκότα χάριτι, θεῖε Ἰσαπόστολε φαεινέ.

‘Αλλ’ οὖν εἰδὼς τὸν πόθον, τὴν δὲ χριστομημήτως, τὴν προσφορὰν τοῦ λόγου δέξαι μου.

Θεοτοκίον.

Τύμνω σε τὴν πανύμνητον ἀληθῶς, μεγαλύνω σε τὴν πολυύμνητον, ἡν ἀνυμνεῖ ὑμνοὶς ἀσιγήτοις πᾶσα πνοή, τεκοῦσανύπερύμνητον Λόγον, ὃν ὑμνοῦσιν ἐν οὐρανοῖς, χίλιαι χιλιάδες, μυρίαι μυριάδες, ἐν φλογεροῖς ἀύλοις στόμασιν.

Ἐξαποστειλάριον. Ο οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Αρχιερέων τὸ κλέος, καὶ τῆς Αἰγύπτου τὸ θρέμμα, ἀθανατίας τὸ κῦδος, ὑμνήσωμεν ἐν αἰνέσει, ὡς καθαίρετην Ἀρείου, καὶ τῶν Πιστῶν ὡς προστάτην.

Θεοτοκίον.

Τὸν σὸν νίδον μὴ ἐλλείπης, καταφυγὴ Χριστιανῶν, σὺν τῷ κλεινῷ Ἱεράρχῃ, Ἀθανασίῳ δυσωπεῖν, ὑπὲρ ἥμῶν τῶν ἀχρείων, τυχεῖν χαρᾶς αἰωνίου.

Εἰς τοὺς Αἴνους. Ἡχος, πλ. δ'.

*Ω τοῦ παραδόξου.

Ελεος θεῖον ἀρύσασθε, ὡς ἔχ πηγῆς προϊόν, βλυστανού-
σης ἀένναον, τῆς τιμίας λάρνακος, τοῦ σοφοῦ Ἀρχι-
ποίμενος, καὶ τῷ τῶν δλῶν Θεῷ βοήσατε, ὁ ἐν Ἀγίοις
σου Σῶτερ θαυμαζόμενος, τούτου δεήσεσι, σῶσον ἡμᾶς,
οἰκτειρὸν ὡς ἀγαθός, πίστει ἑορτάζοντας τὴν θείαν κόνιν
αὐτοῦ.

Γλῶσσα κινουμένη Πνεύματι, καὶ φθεγγομένη σαφῶς,
ἀληθείας διδάγματα, θεοδότου χάριτος, τηλαυγῶς ἀπο-
στάζουσα, θεολογίας λύρα θεόσοφος, δρθοδοξίας κρηπὶς
ἀκράδαντος, στόμα μελίρρυτον, θησαυρὸς τοῦ Πνεύμα-
τος Ἐκκλησιῶν, σάλπιγξ μεγαλόφωνος ἐδείχθης Πάνσοφε.

Πάτερ σοφὲ Ἀθανάσιε, Ἱερωσύνης κανών, σωφροσύ-
νης εἰκόνισμα, οἰκουμένης στήριγμα, Ἐκκλησίας ἐδραί-
ωμα, ἀγάπης λύχνος, γλῶσσα πυρίπνοος, στόμα ἡδύ-

λαλον, σκεῦος θείου Πνεύματος καὶ νοητός γέγονας Πα-
ράδεισος, θεομακάριστε.

Δόξα, Ἡχος, α'.

Αγάλλεται σήμερον ἡ Ἐκκλησία τοῦ θεοῦ, λαμπρυνο-
μένη τῇ χάριτι καὶ πιστῶς πανηγυρίζει, τῷν φιλε-
όρτων τὰ συστήματα, ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ τοῦ τιμίου Λει-
ψάνου σου, ὅσιε Πάτερ Ἀθανάσιε πολύαθλε, καὶ δοξάζει
Χριστόν, τὸν διὰ σοῦ παρέχοντα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς

Μεγαλυνάρει

Χαίροις ἀθανάτου ρεῖθρον ζωῆς, Νεῖλε χρυσόρρόςα, Ἀ-
θανάσιε καὶ ποιμήν, τῶν Ἀλεξανδρέων, φωστὴρ τῆς
οἰκουμένης, τῶν θείων Διδασκάλων κρηπὶς καὶ ἔρεισμα.
Δεῦτε εὐφημήσωμεν οἱ Πιστοί, τῆς θεολογίας τὸν ἀκέ-
νωτον θησαυρόν, τὸν ὑπὲρ τοῦ Κόσμου πρεσβεύοντα
Κυρίω, τὸν θείον Ἱεράρχην τοῦ Παντοκράτορος.
Νεῖλον τὸν χρωσόρρειθρον καὶ πηγήν, τῆς ἀθανασίας, Ἀ-
θανάσιον τὸν κλεινόν, τὸν τὴν οἰκουμένην ἀρδεύοντα
πλουσίως, σεπταῖς διδασκαλίαις, ὑμνοὶς τιμήσωμεν.
Λύσιν τῶν πταισμάτων μου καὶ δειγῶν, αἰτησαι εὔρειν
με, Ἀθανάσιε τὸν Χριστόν, καὶ σοὶ παραστῆναι μετὰ
σαρκὸς τὴν λύσιν, καὶ μέγα θεοφάντορ ἡ τὸ αἰτούμενον.

ΤΟΥ ΔΑΠΟΝΤΕ

Αγιε ἀθάνατε Βασιλεῦ, ταῖς Ἀθανασίου ικεσίαις τοὺς
εὐσεβεῖς, τῆς ἀθανασίας τῆς παρὰ σοὶ τῆς θείας,
κάμε τὸν σὸν ἀχρείον δοῦλον ἀξίωσον.

Χαίροις Ἀθανάσιε ἡ χαρά, τῶν θείων Ἀγγέλων, Ἀπο-
στόλων καὶ Προφητῶν, καὶ τῶν Διδασκάλων, καὶ
πάντων τῶν Ἀγίων, κάμου τοῦ σοῦ οἰκέτου θεοχαρίτωτε.

Χαίροις Εὐχαίτων Ἀρχιερεῦ, μάκαρ Ἰωάννη, ὑμνογρά-
φος ὁ θαυμαστός, Χριστοῦ Παναγίας, Ἀγίων, τοῦ δὲ
θείου αὐτοῦ Ἀθανασίου ὁ θαυμαστότατος.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΓΚΩΜΙΟΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΜΕΓΑΝ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΝ

Δὲν εἶναι τιμιώτερον ἀπὸ τὴν βασιλείαν,
Δ' Ο λόγος τοῦτος βέβαιος χωρὶς ἀντιλογίαν.
Μ' ὅλον αὐτὸν οἱ Βασιλεῖς οἱ τόσο τιμημένοι,
Ἄπὸ τοὺς μεγαλωτάτους "Αρχοντας κυκλωμένοι.
Δέχονται καὶ παράστασιν, ναὶ, καὶ ὑπηρεσίαν,
Δούλων τους τῶν παραμικρῶν μὲ πᾶσαν εὐγνωμίαν.
Δὲν εἶναι τιμιώτερον κ' εἰς τὸ Ιερατεῖον
Ἄπὸ τὸν Ἀθανάσιον τὸν πάντιμον καὶ θεῖον,
Ἐχει καὶ ἐγκωμιαστὰς πολλούς τε καὶ ἀξίους,
Καὶ παλαιοὺς καὶ νέους τε, Σοφούς τε καὶ Ἅγιους.
Μ' ὅλα δὲ τοῦτα δέχεται, θαρρῶ, καὶ εὐφημίαν
Ἄσσφων τε καὶ ταπεινῶν διὰ καλογνωμίαν.
Ὑπάρχων θεομίμητος, ὅτι καὶ ὁ Θεός του.
Ἐδέχθη χήρας τὰ λεπτά, καθὼς λέγει ἀτός του.
Δέξαι λοιπὸν Ιεραρχῶν ἀκρότης σεβασμία,
Ἄγιε Ἀθανάσιε, εἰκὼν Θεοῦ τελεία,
Καὶ τόδε τὸ ἐγκώμιον, ὃποῦ σοῦ τὸ προσφέρει
Ἐνας, ὃποῦ τοὺς πόδας σου, ὃχι ποτὲ τὸ χέρι,
Νὰ τοὺς φιλήσῃ ἀξιος δὲν εἴν' ἐπ' ἀληθείας,
Ως πολιτείας βδελυρᾶς, καὶ δυνατᾶ ἀχρείας.

Ἐγὼ γὰρ ἔχω κάλλιον μὲ τὸ νὰ ὄμιλήσω,
Εὔγλωττος λίγο νὰ φανῶ, παρὰ τὸ νὰ σιγήσω.
Καὶ νὰ φανῶ μὲ τὴν σιγὴν ἀναίσθητος τοσούτῳ
Χαρίτων τε καὶ ἀρετῶν, Πάτερ, καὶ τηλικούτων.
Ως τόσο γὰρ ὑπερφυεῖς εἶναι αἱ ἀρεταὶ σου,
Καὶ θαυμασταὶ αἱ ἐκ Θεοῦ καὶ φύσει χάριτές σου,
Οποῦ καὶ εἰς ἄψυχα καὶ γλῶτταν, κ' εὐγλωττίαν
Χαρίζουν, διὰ νὰ λαλοῦν, ως πρέπει κατ' ἀξίαν.
Παντοῦ τὰ μεγαλεῖά σου, καὶ τὰ πανθαύμαστά σου
Ἐργα, καὶ κατορθώματα τὰ ιερώτατά σου
Καθώς περ γὰρ τὰς ἀρετὰς Πάτερ τὰς ἀγαποῦσες,
Κ' ἔγινες ζῶσα ἀρετή, δταν ἐν γῇ ἔζοῦσες.
Οὗτω τιμὰς ἡ ἀρεταῖς, ἐπαίνους ἀγαποῦσι,
Καὶ τοὺς τιμῶντας δὲ αὐτὰς δέχονται, καὶ τιμοῦσι.
Ἡλιε Ἀθανάσιε, ἡξεύρω πῶς δὲν χάνει
Ο Ἡλιος τὴν λάμψιν του, οὕτε μορφὴν λαμβάνει.
Οταν ἀπὸ τὰ σύγνεφα εἶναι τος σκεπασμένος,
Μ' ὅλον αὐτὸν ὁ Ἡλιος εἰν' εὐχαριστημένος.
Καὶ ἀγαπᾷ, δταν αὐτὸς λάμπη, νὰ ἔχῃ ὅλον
Τοῦτον τὸν Κόσμον θεατήν, θεατρὸν φεγγούσιον.
Καὶ πέτραις ἡ πολύτιμαις δὲν εἶναι τιμημέναις,
Στῆς γῆς τὰ βάθη ἔστοντας χωμέναις κεχρυμμέναις.
Εἰ μὴ δταν ἀστράπτωσιν, εἰς στέφανα βαλμέναις,
Ἐγκόλπια, δακτύλια, καὶ ἄλλα κολλημέναις.
Βέβαιον εἶναι Ἀγιε, πῶς μία ἔξαισια
Ως ἡ δική σου ἀρετή, ως τόσον ἡ πλουσία,
Νὰ μὴ πανηγυρίζεται, εἰμὴ σιγὴ τελεία,
Λόγος ὑμνῆσαι ἀπονεὶ αὐτῆς τὰ μεγαλεῖα.

Δὲν ἔχει, δχι, παντελῶς τῶν ἐπαινούντων χρείαν,
 "Οποιος ἔχει οἰκοθεν τὴν ἐπαινολογίαν.
 "Οποιος εἰς βεβαίωσιν ἐπαινών τῶν ιδίων,
 Τὰ ιδιά του ἔργατα προσφέρει, καὶ τὸν βίον.
 Εἰν' δμως ἔτι βέβαιον, δτι ἡ γινομένη,
 Εἰς ἐπαινὸν τῆς ἀρετῆς πανηγυριζομένη,
 "Ἐνδειξις ἐπαινετική, δὲν εἰν" εὔεργεσία,
 "Ἡ χάρις, ἀλλὰ δοφλημα, χρέος τῇ ἀληθείᾳ
 Καὶ κατὰ τὸν Σωκράτην δέ, τόσον ἡ εὐφημία
 Εἶναι εἰς τὸν ἐνάρετον ιδιον, καὶ οἰκεία,
 Ως εἶναι ιδια Θεοῦ, πρέποντα, καὶ οἰκεῖα,
 Θυσία, καὶ θυμίαμα, ως μόνα ταῦτα θεῖα.
 Οὔτε σμικρύνεται, καθὼς Κόσμου τὸ μεγαλεῖον
 Δὲν σμίκρυνέ τις γράφωντας εἰσὲ μικρὸν χαρτίον.
 "Ω πέσον ἐσυμφώνησε, θεῖοι! Ἀκροαταί μου (α).
 "Αγαπητοί μου Ἀδελφοί, (ἀλλὰ χαρίσατε μου.
 Τὸν νοῦν, καὶ τὰ ὡτία σας, ἐδὼ παρακαλῶσας.
 Προσέχετε στοὺς λόγους μου τούτους ἀποῦ μιλῶσας)
 "Ω πόσσο, λέγω, τέργιασε τὸ τοῦ Ἀθανασίου
 "Ονομα, καὶ τὰ ἔργατα, τούτου μας τοῦ Ἀγίου.
 Κάθ' ἔργον πνέει ἀρετὴν ως τόσην ὅπου φθάνει,
 Καὶ εἰς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς ἀθανάτον τὸν κάνει..
 Τὰ ἔργα μόνα ἀρκετὰ νὰ τὸν ἀθανατίσουν,
 "Ἐὰν καὶ μὲ τὸ ὄνομα δὲν εἶχαν συμφωνήσουν.
 Τοῦτος γὰρ ὁ πολύαθλος "Ἄτλας ἐπ" ἀληθείας
 Εἶναι, ὅπου ἀνάμεσα εἰς τόσας δυσκολίας,
 Καὶ διωγμούς, καὶ πειρασμούς, καὶ φόβους, καὶ κινδύνους,
 Σήκωνεν εἰς τοὺς ὥμους του, τοὺς νοεροὺς ἐκείνους,
 (α) Σκούρος αγριων.

Τὸν κόσμον δὲν τῆς Χριστοῦ ἀγίας Ἐκκλησίας,
 Χωρὶς νὰ φύγῃ πώποτε κόπους καὶ προθυμίας.
 Τοῦτος ὁ θεῖος Ἡρακλῆς, ὃπου μὲ τὸ κονδῆλι,
 "Οχι δὲ μὲ τὸ ρόπαλον, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ χεῖλη,
 Συντρίβει τὰ κεφάλια τῶν ἐναντιουμένων,
 Πίστεως τῆς ἀγίας μας, καὶ καταμαινομένων.
 Καὶ θανατώνει φοβερᾶ τὴν ὕδραν (ῷ σοφία
 'Αθανασίου θαυμαστή, καὶ δύναμις πλουσία),
 Τὴν ὕδραν τῆς αἱρέσεως, ὃπου ὁ ἑωσφόρος
 "Αρειος τῶν αἱρετικῶν, ἡ μᾶλλον σκοτοφόρος,
 'Απὸ τὸν ἄδη τὸν δεινὸν εἶχε τὴν ἀνελκύση,
 Τὴν Πίστιν τὴν ὅρθοδοξον διὰ νὰ φαρμακίσῃ.
 Τοῦτος ὁ πολυόμματος "Ἀργος, ὃπου ἀξίως,
 Πάντ' ἀγρυπνει εἰς φύλαξιν καλὴν καὶ αἰωνίως.
 Ποιμνης τῆς Χριστιανικῆς, διὰ νὰ μὴ προφθάσῃ.
 Σατανικὸς λύκος ποτέ, καὶ Πρόβατον ἀρπάσῃ,
 Καὶ ἀπὸ τὸν Ποιμένα του ἀπομακρύγωντάς το,
 Τὸ θανατώσει ψυχικᾶ, στὸν ἄδη μπάζωντάς το.
 'Ετοῦτος ὁ Βριάρεως, ὁ ἔνθεος ὁ νέος,
 'Οποῦ μὲ χειρας ἐκατόν, ἐπάλευσε γενναίως.
 Εἰς τόπους μέρη ἐκατόν, μὲ ἐκατὸν καὶ μόνος,
 Κ' εὐγῆκε πάντα νικητής, ὥ τοῦ λαμπροῦ ἀγῶνος.
 Καὶ μ' ἐκατὸν τὴν κεφαλὴν στέφανα στεφανώνει,
 Καὶ ἐκατὸν θριάμβους δέ, καὶ τρόπαια ὑψώνει.
 'Ετοῦτος ὡσπερ ἀστραπὴ ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας
 Καὶ δύσιν, καὶ ἀνατολὴν τρέχει μετ' εὐθυμίας.
 Καὶ ως οὐράνιος βροντή, ἡκούσθη τ' ὅνομά του.
 Στῆς γῆς πάντα τὰ πέρατα, καὶ τὰ διδάγματά του.

'Ετούτος ὡςπερ Ἀετός, δὲν ἔχει γυρισμένα
Τὰ δυματαὶ ἀλλοῦ ποτέ, καὶ πάντ' ἀνεωγμένα.
Παρὰ εἰς τὸν ἀσρατὸν Ἡλιον, τοῦ ὄποιου
Γιὰ νὰ μὴ κλέψῃ ἡ τυφλὴ ἀσέβεια Ἀρείου.
Δέξαν τὴν ὁμούσιον, καὶ φῶς τὸ ἄκτιστόν του,
Οὐλίγον ἔλειψεν αὐτὸς νὰ δῆ τὸν θάνατόν του.
Πολλάκις ἔκινδύνευσε τὰ σκότη τοῦ θανάτου
Ιδεῖν δὲν Ἀθανάσιος, ὥ τοῦ Ἀγιωτάτου.
Αὐτὸς εἶναι ὁ δυνατός, ὁ φοβερὸς ὁ Λέων,
Οποῦ τὴν δύναμιν ποσῶς τεσσάρων Βασιλέων,
Οποῦ τὸν ἐβασάνισαν μὲ τόσας ἔξορίχς,
Δὲν ἐφοβήθη, ἀπαγε! βαθαὶ τῆς ἀφοβίχς,
Αὐτὸς εἶναι ὁ Σκόπελος, ὅποῦ εἰς τῆς θαλάσσης
Ἀνάμεσα τὸν τάραχον, κυματουμένης πάσης
Δὲν ἐφοβήθη τοὺς ἀφροὺς ἔκεινης τῆς ἀθλίας,
Οποῦ αὐτὴ ἀνάμεσα συνόδου τῆς ἀχρείχς,
Τὸν θεῖον Ἀθανάσιον, βαθαὶ, ἀβανίζει.
Ως πόρνον ἡ ἀναίσχυντος πόρνη, καὶ τὸν υἱρίζει.
Ἄλλ' οὔτε τῶν αἱρετικῶν τὰς τόσας γλωσσαλγίας,
Εἰς τὴν ἴδιαν σύνοδον, καὶ τὰς ψευδολογίας.
Οποῦ τὸν ἐμαρτύρησαν καὶ μάγον, καὶ φονέα,
Τὸν σώζοντα τόσας ψυχάς, Χριστοῦ τὸν ἀριστέα.
Ἄμη ὡς ὁ ωκεανὸς χωρὶς σύγχυσιν μίαν,
Δέχεται τόσους ποταμοὺς διὰ εύρυχωρίχν,
Ἐτζι ὁ Ἀθανάσιος τόσας ταλαιπωρίας,
Ἐδέχθη δίχως ἀλλαγὴν πρωσώπου, ἡ καρδίας.
Χωρὶς τὴν γαληνότητα τὴν ἔμφυτον νὰ χάσῃ,
Τοῦ ἱεροῦ πρωσώπου του, καὶ τὸ γλυκὺ τοῖς πᾶσι.

Καὶ ἔργα τόσο θαυμαστά, τόσαις ἀνδραγαθίαις,
Ἡρωῖκαις, Ἀκροαταὶ λοιπόν, καὶ ἀριστείαις.
Τώρα τὸν Ἀθανάσιον ἀθάνατον δὲν κάνουν,
Ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐν τῇ γῇ, καὶ μέγαν δὲν τὸν φτιάνουν;
Ναί. θεῖε Ἀθανάσιε, καὶ μέγας εἶσαι δητῶς,
Κ' ἡ δόξα σου ἀθάνατος, καὶ ζῶντος, καὶ θανόντος.
Καὶ μὲ τοσαύτας γλώσσας δὲ ὁ Κόσμος τοῦτος δῆλος,
Κηρύττεισε ἀθάνατον πάντοτ' ἀναμφιβόλως.
Μὲ δσας μὲ τὸ ιερὸν ἴδιον σ' ὀνομάζει,
Ονομα Ἀθανάσιον, καὶ μέγαν σὲ δοξάζει.
Καὶ ταῦτα Ἰωάννης μὲν Πατούσας ἀθηναῖος,
Τοῦ ἐδικοῦ μας τοῦ καιροῦ Κικέρων ἀλλος νέος
Ο Σκούφος δὲ τὰ ἐφεξῆς, τοῦ καθ' ἡμᾶς αἰῶνος,
Ο νέος Δημοσθένης, ναί, τῆς νήσου Κρήτης γόνος.
Ἐγὼ δὲ ὁ οὐκ ἀνθρώπως, ὅνειδος δὲ ἀνθρώπων,
Καὶ ἔξουθένημα λαοῦ διὰ κακίαν τρόπων,
Προσφέρω τὸ Προοίμιον τῇ ἀγιότητί σου,
Καὶ τοῦτον ἐπίλογον τοῖς ιεροῖς ποσί σου.
Τὸν λόγον δῆλον ἐπρεπεν, ἀλλ' ἡ ἀμάθειά μου,
Δὲν μὲ τὸ κατηξίωσε, καὶ τ' ἡ ἀμαρτήματά μου
Καὶ ως φωστῆρα μέγιστο, τοῦ Κόσμου σὲ δοξάζω,
Καὶ εύκοσμίαν τοῦ παντὸς Κόσμου σὲ ὀνομάζω.
Καὶ Θεοῦ τέκνον, καὶ Θεόν, κατὰ τὸ γεγραμμένον,
Ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν ψαλμῶν, θεόθεν εἰρημένον.
Ισάγγελον, ως δείξαντα Ἀγγέλων πολιτείαν,
Ἐν οὐρανοῖς δὲ ἔχοντα ἥδη τὴν κατοικίαν.
Ἄδαμ πρὸ τῆς παρακοῆς τῇ καθαρῇ καρδίᾳ,
Ἄβελ τῷ ἐξ ἀρειανῶν φθόνῳ καὶ βασκανίᾳ,

Νῷε τόν, ὥσπερ κιβωτῷ, λόγοις τοῖς ἱεροῖς σου
Μυρίας ψυχὰς σώσαντα ποίμνης τῆς λογικῆς σου.
Μελχισεδὲκ τὸν δεύτερον, εἰς τὴν ἱερωσύνην
Παρόμοιον, ἐφάμιλλον, καὶ τὴν ἀγιωσύνην,
Τὸν Μωϋσῆ τὸν δεύτερον εἰς τὴν νομοθεσίαν,
Διὰ τὸ δόγμα, τῶν Πιστῶν τὸν νόμον τὴν λατρείαν.
Τὸν Σαμουὴλ τὸν δεύτερον κατὰ τὴν προφητείαν,
Διὰ τὸ προορατικόν, τὴν δωρεὰν τὴν θείαν.
Τῶν Προφητῶν ἴσστιμον, καὶ τὸν τῶν Ἀποστόλων
Ἴσσκλεον, καὶ κλέος δὲ τὸ τῶν Ἀγίων δλων.
Τῆς εὐσεβείας τὴν λαμπράν, καὶ θείαν πορφυρίδα,
Τῆς Ἐκκλησίας τὴν φαιδράν, καὶ θείαν ἀλουργίδα.
Τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, τὸν μέγαν ἔρωτά μου,
Τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, τὸν μέγαν φύλακά μου.
Τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, τὸν μέγαν Γρηγορίου
Τοῦ Θεολόγου ἔπαιγον, καὶ θείου Ἀντωνίου
Τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, τὸ μέγα τῶν Ἀγίων
Διήγημα, καὶ καύχημα, εἰς ἀπαντα τὸν βίον.
Τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, τὸν τῆς Ἀλεξανδρείας
Μέγαν φωστῆρα, καὶ πυρσὸν θείας φωτοχυσίας.
Τὸν μέγαν Ἀθανάσιον διὰ τὰ μεγαλεῖα
Τὰ ἐν τῇ γῇ, καὶ οὐρανῷ, τὰ μεγιστα, καὶ θεῖα.
Τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, κρατῆρ' Ἀθανασίας
Τὸν μέγαν, καὶ ἀκένωτον χάριτος ἐκ τῆς θείας,
Τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, τὸν μέγαν οἰκονόμον
Τῶν Μυστηρίων τοῦ Θεοῦ, Χριστοῦ συγκληρονόμον.
Τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, τῶν θείων νοημάτων
Τὸν μέγαν διερμηγευτὴν Γραφῶν, καὶ διδαγμάτων.

Τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, τῶν θεῖκῶν ρημάτων
Τὸν μέγαν διατηρητὴν μέχρι καὶ τῶν ἐσχάτων.
Τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, τὴν βρύσιν τῶν θαυμάτων,
Τὸν ὄντως μέγαν ποταμὸν τῶν τοῦ Θεοῦ ὑδάτων.
Τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, τὸν τοῦ ὄμοσουσίου
Μέγαν, καὶ πρῶτον κήρυκα, ὡς μύστην τοῦ Κυρίου.
Τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, τὸν τῆς Προαιωνίου
Τριάδος λάτρην γνήσιον, καὶ τῆς συναϊδίου,
Πατρός, Υἱοῦ, καὶ Πνεύματος, Θεοῦ τοῦ δοξασθέντος
Ἐργω καὶ λόγω ἀπὸ σοῦ, καὶ ὑπερασπισθέντος.
Ἄλλὰ καὶ σὲ δοξάσαντος ἐν γῇ διαφερόντως,
Ἐν οὐρανῷ δέ, ὡς εἰκός, ἔκει ὑπερβαλλόντως.
Ω, πρέπει δόξα, καὶ τιμὴ πᾶσα, καὶ αἰωνία,
Ἀγγελική, καὶ βρότειος, ἐνώσει ἐν ἀγίᾳ.

Αλλ' ἐπειδὴ ἐδὼ Θεός, ἐδὼ ἡ Θεοτόκος,
ΑἼδω καὶ τόσῳ Ἀγιοι, Χριστοῦ ὁ Θείος Τόκος.
Ἐδὼ πρέπει καὶ Ἀγγελοι, ἀλλέως τὸ Βιβλίον,
Εἰν ἐλλειπές, στερούμενον Ἀγγέλων τῶν Ἀγίων.
Διὸ ἐπρόσθεσα ἐδὼ στὸ τέλος του, ὡς μίαν,
Βούλλαν χρυσῆν, Ἀγγελικὴν ώδήν, καὶ ὑμνῳδίαν.
Ἐπρόσθεσα, ὡς φαίνεται, εἰς τόπον τῶν Ἀγγέλων,
Τοὺς δύο προεξάρχοντας τῶν θείων Ἀρχαγγέλων.
Ψάλλατε τοίνην ψάλλατε καὶ ταῦτα πρὸς τοὺς ἄλλοις,
Εὐλογημένοι Ἀδελφοὶ μετὰ χαρᾶς μεγάλης.
Τὸν Μιχαὴλ, καὶ Γαβριὴλ, μὲ ταῦτα ἀνυμνοῦντες,
Ἐμὲ δὲ τὸν ἀνάξιον δοῦλον τους συγχωροῦντες.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ

ΑΡΧΙΣΤΡΑΤΗΓΟΝ ΜΙΧΑΗΛ

Ω Δ ΑΡΙΟΝ

Ψαλλόμενον ως τό, Θεοτόκε ή ἐλπίς.

Οὐ ή ἀκροστιχίς.

Μιχαὴλ δοὶ τὸν ὡδὸν,
Τὸν ἀθλίαν μου ψυχήν.

Mιχαὴλ μεγαλουργέ,
Ισχυρότατε πιστοῦ
Χαῖρε δόξης θεωρὲ
Ἄνεκφράστου νοητῶς
Ἡλιος ὧν χρυσαυγῆς,
Δάμπεις φῶς μαρμαρούγης
Σελασφόρος δὲ σὺ ὁν,
Ορῶν, φρίττει γαλεπῶς
Ιερωτατε Θεοῦ
Τὸν χρυπτῶν μυσταγωγέ,
Ἡ οὐράνιος ἀψίς
Νοερῶς, ώς ἀστραπή,
Ως δοκῶν παρεμβολῆς
Δύναμις Θεοῦ τελεῖς,
Ἡ ίδεις σου φρικτή,
Νοῦς δὲ σὸς θεοειδῆς,
Ἐν τιμῇ παρεστηκώς,
Ὕκιθρόνωρ Βασιλεῖ
Μελωδεῖς Πατρί, Υἱῷ,
Ἐν ἀύλοις φλογεροῖς
Νεύμασι τοῖς παντουργοῖς,
Ωδὴν ἄδεις τε Θεῷ

Εὔμενθας τοῦ προσιδεῖν,
Προσδόφωνδ, καὶ τὸν εὐχάν.

Τὸν Ἀγγέλων ἀργηγέ,
Πρόμαχε λαοῦ Χριστοῦ
Τῆς ἀφράστου καθαρός,
Ἐμπιπλάμενος φωτός,
Τοισηλίου ἐκ πηγῆς
Οὐρανίου ἐπὶ γῆς.
Ἐωσφόρος ὁ πεσὼν
Τὸ ἀπρόσιτόν σου φῶς.
Ζῶντος, καὶ ζωοποιού,
Καὶ τῶν λόγων λειτουργέ.
Σὲ γνωρίζει, καὶ δέξις
Ἐν γῇ φθάνεις ἐν ῥιπῇ.
Πρωτοστάτης ὑψηλῆς,
Ω πρωτεύτων ἐν καλοῖς.
Μιχαὴλ, οὐ καθεκτή,
Δόξα τῆς ἐμῆς ὡδῆς.
Ἄδεις Ἀρχαγγελικῶς
Ὑμνον ἐν γαρῇ πολλῇ
Πνεύματι μόνῳ Θεῷ,
Χειλεσι, καὶ ιεροῖς.
Νοῦς τελέθων, ὑπουργοῖς,
Ἄμ' ἀεὶ τῷ κοστικῷ.

Στρατῶν, ἕνω οὐσιῶν,
Τάξεις τὰς τῶν πονηρῶν
Ὀρᾶς Πρόσωπον Θεοῦ
Ὑμνον τῆς οὖν τῶν φιλαρτῶν
Προσταγῆς τῆς θεῖκῆς
Ρήμα δὲ θεολογοῦν,
Ολος ὁν ἀγιασμός
Σέγ' αὐτῶν ὥφθη πληρῶν,
Ιδῶν νοῦς ὁ τῶν χρυπτῶν,
Δόξη πάσῃ, καὶ τιμῇ
Ἐρως θεῖος σὲ πτεροῖ,
Ιεράς, θεοποιοῦ
Νεῖλος ὥσπερ πλημμυρεῖς,
Τεραστίοις θεῖκοῖς.
Ἡ γῇ πᾶσα εὐμοιρεῖ
Ναὸν σὸν τὸν Ιερόν,
Ἀνυμνῶ οὖν τὴν πολλὴν
Θεῶ δόξαν, καὶ τιμὴν
Λαὸν ὑπὸ τῶν χρυσῶν
Ἔγνωται σκέπης τηρεῖς,
Ἀνυκτός Ἐμμανουὴλ
Νοερῶν σατραπεῖῶν.
Μετὰ δέους σοι κάγω.
Ο ἀνάξιος ποιῶ
Τψιπέτα Ἀετὲ
Ψυγήν σκέπασον κάμου,
Ὑμῶ δὲ τῶν θεῖκῶν
Χάριν δός, εὐεργετῶν,
Ἡ καρδία μου ἀεὶ^ν
Νυττομένη γλυκερῷ
Πρόσωπόν σου τὸ λαμπρὸν
Ρυσμένου τῶν κακῶν
Ολης ἐκ ψυχῆς ποθῶ
Σεμνῶς ζῆν, καὶ εὐαγῶς,
Φάνηθι μοι ἰλαρὸς
Ὄρφ τῇ τῆς τελευτῆς
Νεύματι δὲ προσκυνεῖ
Ως σκλῶν ταύτην τὴν ισύχην,
Καὶ προσφέρων τῷ Θεῷ,
Ἀνυπαύσεως τυχεῖν
Ιδεῖν φῶς φωτοποιόν,
Τὸν Θεόν τε τῶν Θεῶν,
Ημερόν σε, χαροπόν,
Νῦν βοῶ ἐλεεινῶς,

Ἄρχιστράτηγος σὺ ὡν,
Καταράσσεις τῶν ἐγθρῶν
Ημερῶν τοῦ παλαιοῦ,
Ἐφαρμόσει σοι βροτῶν;
Πρᾶξις σοι διηνεκής,
Καὶ ἀεὶ δοξολογοῦν.
Ο Θεός καὶ φωτισμός,
Ἐσοπτρον ώς συμπαρόν.
Πόθον σου τὸν πρὸς αὐτὸν,
Τῶν λοιπῶν ὑπερχοσμεῖ.
Καὶ ἀφάτου ἐμφορεῖ
Ἀπολαύσεως Θεοῦ.
Καὶ τὴν γῆν πᾶσαν πληροῖς
Παγκαρπίας λογικῆς.
Ἐκ Θεοῦ, καὶ εὐπορεῖ
Ωσπερ θεῖον θησαυρόν.
Δόξαν σήν, καὶ υψηλήν,
Προστιθεῖς τὸ ἔφ' ήμιν,
Τοῦ Χριστοῦ πτερούγων σῶν
Καὶ ἀεὶ περιφορούρεῖ.
Ἄρχον μέγα Μιχαὴλ,
Ἐκφυγεῖν καταξιῶν,
Τῷ Μεγάλῳ Στρατηγῷ,
Δέσμιν, καὶ ἐκβοῶ.
Τοῦ Ὅψιστου νοητέ,
Μετὰ τοῦ λαοῦ ὁμοῦ.
Ὑμνων, καὶ Ἀγγελικῶν
Μελωδῶ σῶν ἀρετῶν.
Θέλγοιτο ἐν τῇ ζωῇ,
Ἐρωτι σῶ ιερῷ.
Ἴδοιμι, καὶ ἰλαρόν,
Πάντων μὲ τῶν κοσμικῶν.
Τῷ τῶν ὅλων βοηθῷ
Γενοῦ οὖν μοι ἀρωγός.
Ἄγγελος ὁ φοβερὸς
Τῆς προσκαίρου βιοτῆς.
Ουματί τε εὐμενεῖ,
Λάβε τὴν ἐμὴν ψυχήν.
Βασιλεῖ τῷ εύποιῷ,
Σπεῦσον τότε τὴν πτωχήν.
Ζωὴν τὴν ζωοποιόν,
Καὶ τῶν ὅντων ὅντως ὄν,
Πάλιν λέγω, προειπών,
Ἴδοιμι ὁ ταπεινός.

Ἐν ἐμοὶ γάρ ἐπὶ γῆς
Ὑπὲρ νοῦν τῶν ὑψηλῶν
Χαρᾶ Πατρί, καὶ Υἱῷ,
Ἡρὸς φύλλων ἔκτενῶς
Νεῦσον θεῖς Μιχαήλ,

Ἄρχειναγ τόδ' ἀρχαγῆς
Ἀπολαύσεσθαι καλῶν,
Πνευματὶ γ' ἐνὶ Θεῷ.
Τὸ Τρισάγιον κοινῶς,
Μυστικὲ ὁ Ἰσραὴλ

Μεγαλυνάρεον.

Φόβος τρόμος πέλης ἀμαρτωλῶν, χαρὰ δὲ δικαιῶν, Ἀρχιστράτης Μιχαήλ, ὅθεν σε φοβοῦμαι, ἀμαρτωλὸς ὑπάρχων, ἀλλὰ τῷ σῷ ἐλεει ἐλπίζων γέγηθα.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ

ΑΡΧΙΣΤΡΑΤΗΓΟΝ ΜΙΧΑΗΛ

ΩΔΑΡΙΟΝ

Οὐ δὲ ἀκροστιχίς.

Ταῦθινὸς δοὶ προσδόκωνδ
Δοῦλος δου δὲ ταπεινός,

Γαβριὴλ Ἱερουργέ,
Ἄγαλλίαμα κοινὸν
Βασιλεῖ τῶν δωρεῶν
Ρεῖθρα βρύεις φωτισμοῦ
Ἴσχυς πέλεις Ἀθλητῶν,
Ἡδονὴ σῶν ὑμητῶν,
Δυπηρῶν ἀπαλλαγῆ,
Σωτηρίας θαυμαστῆς
Ολος χάρις καὶ γαρὰ
Ιασίς τῶν ἀσθεγῶν
Παραστάτης φοβερός,
Ρήτωρ μεγαλοπρεπῶν
Ομμα τῆς τρισσοφαγοῦς
Στρατηγὸς τῶν νοερῶν,
Φῶς τὸ ἀδυτον Θεοῦ,
Ωραιότατος Φωστήρ,

Τὸν Ἀγγέλων Ἀρχηγέ,
Ολων τῶν Χριστιαῶν,
Ἀρχιστράτηγος σὺ ὢν,
Πᾶσι καὶ ἀγιασμοῦ,
Εὐθυμία Ἀσκητῶν,
Χαρμονὴ τῶν ἰκετῶν.
Χαριτόθρυτος πηγὴ,
Πρῶτος Εὐαγγελιστής.
Ολος λάμψει καὶ λαμπρά,
Ὕψωσις τῶν ταπεινῶν.
Σὺ Κυρίου γάρ φαιδός,
Τύμνων τῶν Θεοπρεπῶν.
Ἄγλης καὶ ὑπερφυσοῦς,
Στρατιῶν καὶ ἱερῶν
Φωτὸς τοῦ ζωοποιοῦ,
Ηλιόμορφος ἀστήρ.

Νοῦς ἀφράστως ὑψηλός,
Ως ἴδειν τὴν ὑψηλήν,
Τὴν βουλήν τὴν θεϊκήν,
Ὕν ἐγίνωσκεν οὐδείς,
Νοῦς ὑπάρχων δυνατός.

Ω ἀφάτου σου τιμῆς
Δύναμις ἐμῆς ψυχῆς,
Ἡ γαρὰ ἐμῆς ζωῆς
Νόων πάντων προκριθείς,
Καὶ σὺ μόνος πιστεύθείς,
Ἀνωθεν ἐπὶ τῆς γῆς,
Ινα ταύτην ἐμφανῆ.
Ἀνυμνῶ οὖν τὴν πολλήν,
Νῦν ἐνταῦθα καὶ ἀεί,
Ὕψιπέτα ἀετέ,
Μυστηρίου λειτουργέ,
Νοημάτων μυστικῶν,
Ωδῶν θείων νοερῶν.
Δύναμις Ἐκκλησιῶν,
Οἰκουμένης ὁ φρουρός,
Ὑπεράνω οὐρανῶν,
Λειτουργὸς θεοποεπής,
Ο Θεός σου προειδώς,
Σε γαρὰς Προμηνυτήν,
Σοὶ τὸ χαῖρε ταπεινῶ,
Ολος λύπης προσφωνῶ,
Ὑπέρ πάντας τὸν Θεόν,
Ο Θεῷ σὺ παρεστώς,
Τοῦ ποιεῖν τὰς Ιεράς,
Ἀνακτος Ἐμμανουὴλ.
Πρόσιδε δὲ ἀσμενής,
Ἐν τῷ τέλει τῆς ζωῆς.
Ιλεων τὸν Ποιητήν,
Νεῦσον ταῖς ἐμαῖς λιταῖς
Ο πλούτων ἐν οἰκτιῷος
Σῶσον τὴν ἐμὴν ψυχήν,
Δε ἀγάπην τῆς Ἀγῆς
Ἐκδέξαι τὸν ταπεινόν,
Ξενωθείην μὴ ποτέ,
Απὸ τῆς σῆς δεξιᾶς,
Ινα πόθῳ σε ὑμνῶ,
Τὴν ὠδὴν γαρμονικῶς,
Ἄγιε Θεὲ ἡμῶν,
Ὑπερύμνητε ἀεί,

Σὸν ἐδόθη γάρ καλῶς,
Προαιώνιον θουλήν,
Τὴν ἀρχήτως μυστικήν,
Εἰμὴ σὺ Θεοειδής,
Καὶ Θεῷ ἀγαπητός,
ἀδης δόξα τῆς ἐμῆς
Ἡ σφραγίς ἐμῆς ψυχῆς,
Μέχρις ἐσχάτης πνοῆς.
Πάντων ὑπερψιφωθείς,
Ταύτην καὶ καταπεμφθείς.
Ὀρανόθεν φωταυγής.
Απεργάσῃ τῇ ἀγῆ.
Χάριν σου καὶ ὑψηλήν,
Ἐν τῇ ἄλλῃ τῇ ζωῇ.
Τοῦ ὑψιστοῦ νοητέ,
Θείου καὶ μυσταγωγέ.
Χαῖρε θάλος Θείκων,
Χαῖρε στόμα φλογερόν.
Χαῖρε μετὰ τὸν Θεόν,
Χαῖρε πάσης ὁ στερβός.
Χαῖρε τῷ Θεῷ σκυών,
Ἄγγελος Θεοτερπής,
Τὸ χαῖρεν ἀψευδῶς,
Δίκνυσι καὶ πληρωτήν.
Νῦν καὶ ὁ ἐλεεινός,
Χαῖρε, λέγω, καὶ Θρηνῶ.
Παροργίζων ἀφρων ὃν,
Φώτισόν μὲν ἐφεστάς.
Ἐντολὰς καὶ ζωηράς.
Ἄρχων μέγα Γαβριὴλ.
Ἐπ' ἐμοὶ καὶ προσηνής,
Ἐκλιπούσης τῆς πνοῆς.
Ποίησόν μοι καὶ κριτήν,
Ικεσίας καὶ λιταῖς.
Πρόσχες μου τοῖς ὁδυρμοῖς
Ἐχων ἄμετρον ἴσχυν
Καὶ Δεσποίνης τῆς κοινῆς,
Δοῦλόν σου εἰς ἀγαθὸν
Ἄρχαγγελε δυνατέ,
Σκέπην τῆς κραταιᾶς,
Καὶ ἀπαύστως προσφωνῶ,
Ταύτην ἐνθεαστικῶν.
Πασῶν ὑπερθεν τιμῶν,
Δόξα κράτος, καὶ τιμῆ.

Τοῦ παντὸς τὸ ἀρχικόν,
Ἡ πασῶν ἀρχῶν ἀρχή,
Νοῦς ὁ κτίσας πάντα νοῦν,
Ἐν γειοὶ πάντα κρατῶν
Ὕψος βαθός τὸ κρυπτόν,
Μῆκος πλάτος νοητόν
Εὔμενέστατε ήμῶν,
Ω Τρίας, Πάτερ, Γάιε,
Σῶσον με τοῦ Γαβριὴλ,

Αἴτιον, καὶ τελικόν,
Καὶ ἀρχῆς ὑπεροχή·
Πνεῦμα πάντα τὸ κινοῦν,
Καὶ μηδὲν τῶν πάντων ὥν·
Ἐν τοῖς πᾶσι καὶ σεπτόν,
Ἄπειρον, καὶ αἰνετόν·
Καὶ τὴν γῆν ὁ κυβερνῶν.
Καὶ Παράκλητε Θεέ·
Ταῖς εὐχαῖς, καὶ Μιχαήλ.

Μεγαλυνάριον.

Τῆς προαιωνίου θείας βευλῆς, Γαβριὴλ ὁ μύστης,
εὐφημείσθω περιχαρῶς, καὶ μεγαλυνέσθω, χαρᾶς τῆς
παγκοσμίου, τῇ Κόρῃ προσκομίσαι τὰ Εὐαγγέλια.

Δασιτικοὶ Χαιρετισμοὶ εἰς τὴν Παναγίαν.

Υ Μ Ν Ο Σ Ι.

Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, Θεὸς ὁ πρὸ αἰώνων,
Ον ὁ Θεὸς ἐγέννησε πρὸ Ἐωσφόρου μόνον.

Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, ἐκ δεξιῶν Κυρίου

Ως Κύριος καθήμενος ἐπ' οὐρανοῦ Ἀγίου.

Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, ὁ ὃν ἐν τοῖς ὑψίστοις·

Καὶ ἐφορῶν τὰ ταπεινά, ὡς τῶν ἀπάντων κτίστης.

Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, τὸν θεῖον αὐτοῦ Θρόνον

Ητοίμασεν ἐν οὐρανῷ αἰῶνας εἰς αἰώνων.

Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, Θεὸς ὁ ἐπὶ ὄμβων

Καθήμενος τῶν Χερουβίμ, ὁ δοὺς Μωσῆ τὸν νόμον.

Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, τιμᾶται, προσκυνεῖται

Ἐκ τῶν Ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ, καὶ ὡς Θεὸς αἰνεῖται.

Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, Ἀγγέλους δ ποιήσας

Πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ ὡς πῦρ φωτίσας.

Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός παντός ἐστι τὸ χαίρειν (α)

Ο θαυμαστῶς τὸν οὐρανὸν ἔκτείνων ὡσεὶ δέρριν.

Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, δοτις ἐν τῷ Ἡλίῳ

Τὸ σκήνωμα· αὐτοῦ ἔθετο Πατρὶ τῷ οὐρανίῳ.

Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, οὐτινος διηγοῦνται

Οι οὐρανοὶ τὴν δόξαν, ναί, ύφ' οὐ διατραεοῦνται.

Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, οὐ τὴν δικαιοσύνην

Ανήγγειλαν οἱ οὐρανοί, καὶ τὴν ἀγιωσύνην.

Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, ὁ πάντας ἀγιάζων,

Ο πλήθη Ἀστρων ἀριθμῶν, καὶ πάντα δυνατάζων

Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, ὁ δυνατός ἐν πᾶσι,

Ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐν τῇ γῇ καὶ γε ἐν τῇ θαλάσσῃ.

Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, ἐπὶ τῆς γῆς κατέβη,

Καὶ πάλιν ἐν ἀλαλαγμῷ εἰς οὐρανοὺς ἀνέβη.

Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, δοτις τὴν σωτηρίαν

Ἐν μέσῳ γῆς εἰργάσατε διὰ φιλανθρωπίαν

Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, ὡς πρέπει δόξαν νέμειν

Ο ἐπιβλέπων εἰς τὴν γῆν, καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμην

Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, τὴν γῆν θεμελιώσας

Καὶ ποτὲ οὐ κλιθήσεται, πανσόφως στερεώσας.

Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, δοτις τὰ πάντα τρέφει,

Ο τὴν ἐπίβασιν αὐτοῦ, τιθεὶς ἐπὶ τὰ νέφη

Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, Κύριος δ Θεός μου,

Ο φῶς ἀναβαλλόμενος, καὶ φῶς παντὸς τοῦ Κόσμου

Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, δ περιεζωσμένος

Ἐν δυναστείᾳ θεῖκῃ, Θεὸς δεδοξασμένος.

Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός σφόδρα ὑπερψύθη

Απαντας ὑπὲρ τοὺς Θεούς, ναί, καὶ ἐθαυμαστώῃ

Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, Θεὸς τῶν σωτηρίων

Θεὸς τοῦ σωζειν, ἐλεεῖν, Θεὸς τῶν θαυμασίων

(α) Πάντων ἡ γρά.

Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, Κύριος τῶν Κυρίων,
Κύριος τῶν Δυνάμεων, γηῖνων, οὐρανίων.
Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, οὗ ἡ μεγαλωσύνη.
    Ἄπειρος, καὶ ἡ αἰνεσίς, καὶ ἡ ἀγαθωσύνη
Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, οὐτινος τίς λαλήσει
    Τὰς δυναστείας, ἀκουστὰς τὰς αἰνέσεις ποιήσει;
Θύγατερ χαῖρε ἡς υἱός, ὃν ἄπαντα αἰνοῦσι,
    Ἐθνη, καὶ πάντες εἰ λαοὶ τῆς γῆς, καὶ προσκυνοῦσι.
Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, πρὸς ὅν, ὡς πρὸς Δεσπότην,
    Οἱ ὄφθαλμοὶ ἐλπίζουσι πάντων, καὶ τροφοδότην.
Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, οὐπερ ἡ Δεσποτεία,
    Ἐν γενεᾷ καὶ γενεᾷ, καίγε ἡ βασιλεία.
Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, Θεὸς οἰκονομίας,
    Καὶ λίθος ὁ γενόμενος εἰς κεφαλὴν γωνίας.
Θύγατερ χαῖρε, ἡς ὁ υἱός, δστις τῶν φοβουμένων,
    Καὶ τὸ θέλημα ποιεῖ, καὶ ἐπικαλουμένων.
Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός κατὰ τὴν φαλμῳδίαν,
    Δύναμιν ἐνεδύσατο, εὑπρέπειαν ἀγίαν.
Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, καθάπερ, Δαΐδ ψάλλει,
    Ωραῖος παρὰ τοὺς υἱούς, τοὺς τῶν ἀνθρώπων κάλλη.
Θύγατερ χαῖρε ἡς υἱός, οὐτινος ἐπλασάν με,
    Αἱ χεῖρες αἱ ἀσώματοι, καὶ γε ἐποίησάν με.
Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, Κύριος ὁ Θεός μου,
    Αὐτὸς γάρ ὁ ἐκσπάσας με, ἀπὸ Γαστρὸς μητρός μου.
Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, ισχύς μου, ὑμνησίς μου,
    Χαρᾶς τῆς σωτηρίας μου, καὶ ὑπ ρασπιστῆς μου.
Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, σωτήρ μου φωτισμός μου,
    Κραταιώμα μου, ρύστης μου, δόξα μου βοηθός μου.
Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, τὸ ἀγαλλίαμά μου,
    Τὸ τῆς περιεχούσης με, θλίψεως λύτρωμά μου.
Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, ἔχθρῶν μου ἐξ ὀργίλων,
    Ο ρύστης μου, καὶ λυτρωτής, ἀδήλων τε καὶ δήλων.

ΙΑΤΡΙΝΟΥ ΛΕΞΙΩΝ — 163 — ΕΠΟ ΟΠΑ ΖΕ ΙΟ

Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, οὐτινος ὑψωσέ με,
    Ἡ δεξιά ἡ ὑψηλή, καὶ ἐδυνάμωσέ με.
Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, οὐπερ τῷ λάρυγγί μου,
    Τὰ λόγια τὰ γλυκύτατα, καὶ λύχνος τοῖς ποσί μου.
Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, Δαΐδ τοῦ βασιλέως,
    Ο βασιλεὺς τε καὶ υἱός, τὸ κράτος καὶ τὸ κλέος.
Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, δὲ ὃν τὰ πάντα στέργεις, (α).
    Ο μέγας ὃντως τῇ βουλῇ, καὶ θαυμαστὸς ἐν ἔργοις.
Θύγατερ χαῖρε ἡς υἱός, Κύριος ὁ Θεός μου,
    Παρέστησε, καὶ σ' ἔστεψε Βασίλισσαν τοῦ κόσμου.
Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, δστις πεποικιλμένην,
    Ἐκ δεξιῶν σὲ ἔστησε, περικεκοσμημένην.
Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, ὁ βασιλεὺς Θεός σου,
    Τοῦ κάλλους ἐπεθύμησε τῆς ὥραιότητός σου.
Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, ὁ ἄγιος ἄγιων,
    Ὕγιασε τὸ σκήνωμα σὲ τὸ αὐτοῦ ὡς θεῖον.
Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, εὐφραίνει σε τὴν Πόλιν,
    Θεοῦ θείοις χαρίσμασιν, ὡς Πόλιν θείαν δλην.
Θύγατερ χαῖρε ἡς υἱός, κάθηται ἐπὶ θρόνου,
    Τῶν μητρικῶν σου ἀγκαλῶν, ὡς θρόνου θείου μόνου.
Θύγατερ χαῖρε ἡς υἱός, εἴπε, τὸ πρόσωπόν σου,
    Μῆτέρ μου λιτανεύουσι τὰ πλήθη τῶν λαῶν σου.
Θύγατερ χαῖρε, ἡς υἱός, σὺν τῷ Πατρὶ τῷ θείῳ,
    Ἀκούει, ἀλληλούϊα, καὶ Πνεύματι ἀγίῳ.
(α) τὸν κόσμον ἀγαπᾶς.

ΤΕΛΟΣ

Τῷ δὲ θεῷ ἀτελεύτητος δόξα, ἀμήν.

ΟΙ ΕΝ ΛΓΙΩ ΟΡΕΙ ΑΘΩ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ

	Σύντομη
·Η Ιερά Μονή Μεγίστης Λαζαρίας	4
·Η Ιερά Μονή Βατοπαιδίου	20
·Ιωακείμ Ιερομόναχος Βατοπαιδινός	1
Εύλογιος	1
Φιλόθεος γέροντας	1
Γεδεών	1
Θεοδόσιος μοναχός	1
·Αντίτας	1
Γλυκέριος	1
Σέργιος	1
·Ιωάσαφ	1
Θεόφιλο,	1
·Η Ιερά Μονή τῶν Ἱερών.	
Προηγούμενος Κύριλλος Ἰεροίτης	
Παρθένιος ιερομόναχος Ἰεροίτης	
Γέρων Πάτιος (Κυδωνιεὺς) Ἰεροίτης	
Δαβίδιος μοναχός Ἰεροίτης κλητήρ	
Διονύσιος ιεροδιάκονος Ἰεροίτης Πελοπονήσιος	
Νάξιμος μοναχός βηματάρης	
·Ανατόλιος Μ. Μυριοφωτηνός	
Τρύφων Μ. Ἰεροίτης	
Ξενοφῶν Μ.	
Γεννάδιος Μ,	
Γελάσιος Μ. ἐκ Σουθλίου	
Χαράλαμπος Μ. γέροντας Ἰεροίτης.	
·Η Ιερά Σερβικὴ Μονὴ Χιλιανδαρίου	
·Ο γραμματεὺς αὐτῆς. κ. Πέτρος Λαζαρέβιτσ	
Τὸ Ιερὸν Κοινόθιον τοῦ Ἀγίου Διονυσίου	
Τὸ Ιερὸν Κοινόθιον Κουτλουμουσίου	
·Η Ιερά Μονὴ Παντοκράτορες	
·Αρχιμανδρίτης Θεόκλητος Παντοκρατορινός	
·Ιωακείμ ιερομόναχος	
Χριστόδουλος μοναχός	
·Ιωσήφ ιερομόναχος	

— 165 —

	Σύντομη
Γέρων Σάββας	Παντοκρατορινός
·Ιγνάτιος μοναχὸς	»
Κλήμης	»
Βαρθολομαῖος	»
·Άθρόσιος	»
Μακάριος	»
·Ιάκωβος	»
·Η Ιερὰ Μονὴ Ξηροποτάχμου	1
Προηγούμενος Εύγενιος Ξηροποταμινὸς	1
» Κύριλλος	1
» Εύδοκιμος	1
Γρηγόριος ιερομόναχος	1
Βασίλειος	»
Μόδηστος	»
·Ακάκιος	»
Εὐθύμιος μοναχὸς	»
·Ιωάσαφ τυπικάρης	»
Μελίτων ιεροφάλτης	»
Δαμασκηνὸς μοναχὸς	»
·Αθανάσιος	» Καλλιπολίτης Ξηροποταμινὸς
·Άγλαῖος	» δοχειάρης
Διονύσιος	» οἰκονόμος
·Αλέξανδρος	»
Μακάδιος	» Κασανδρεὺς
Σίλβεστρος	»
·Άθέρκιος	» νεωκόρος
Σισίνιος	» νεωκόρος
Δαμιανὸς	» κανονάρχης
Νικόλαος	»
Γοργόνιος	»
Παναγιώτης δόκιμος νοσοκόμος	1
Μαστρονικόλας Ξυλουργὸς	1
Νικόλαος Τσελεπῆς	1
·Αλέξανδρος ὑποδηματοποιὸς Συκιώτης	1
Σάββας μοναχὸς κελλειώτης Ξηροποταμ- Μεταμόρφωσις	1

Ιωάννης μοναχὸς κελλειώτης Εηροποτάμου ὁ Ἀγιος Ἀθαν.	1
Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ζωγράφου	20
Τὸ Ἱερὸν Κοινόθιον Καρακάλου	8
Τὸ Ἱερὸν Κοινόθιον Ἀγίοι Παύλου	8
Τὸ Ἱερὸν Κοινόθιον Σίμονος Πέτρου	8
Τὸ Ἱερὸν Κοινόθιον Ξενοφῶντος	6
Τὸ Ἱερὸν Κοινόθιον Ἐσφυγμένου	4
Τὸ Ἱερὸν Κοινόθιον Ρωσσίκου	10
Τὸ Ἱερὸν Κοινόθιον Κωσταμονίτου	8
Ἡ Ἱερὰ Σκήτη ἀγίας "Αννης	2
Κάλλιστος Μ. Ἀγιογράφος	2
Σεραφεῖμ ιερομόναχος Κελλ. ἄγ. Ἀπ. Θωμᾶς	1
Νικόδημος » » » Γεώργιος	1
Νεόφυτος » » ἄγ. Ἀρχάγγελος	1
Γεννάδιος » τυπικάρης τοῦ πρωτάρου	1
Ἀντώνιος » Κελ. ἄγιος Ἀρχάγγελος	1
Ἀντώνιος » ἐφημέριος τοῦ πρωτάρου	1
Ἀνθιμός » »	1
Δαμασκηνὸς μοναχὸς Κελλ. ἄγ. Νικόλαος	1
Παχώμιος » Κελλ. ἄγιοι Ανάργυροι	1
Βίκτωρ » Κελλ. Ἄδρατος	1
Ματθαῖος » κομπολογᾶς	1
Ἴωσῆφ » Κυμαῖος	1
Χρ.στόδουλος Ματθαίου Ζωγράφος	1
Δημήτριος Χ. Κωνσταντίνου Ζωγράφος	1
Θωμᾶς Ζωγράφος	1
Θεμελῆς Καλύμνιος Ζωγράφος	1
Ἀπόστολος Μαργαρώνης	1
Βασίλειος Κωνσταντίνου	1
Πανταζῆς Πανταζάκου	1
Νικόλαος Πανταζάκου	1
Παναγιώτης Γεωργιάδης Ζωγράφος	1
Νικόλαος Δελφινόπουλος »	1
Γεώργιος Βλαχόπουλος »	1
Σπυρίδων Παπᾶ Γρηγορίου Μ. Ζωγράφος	1

Ἀθράμιος Χ. Γεωργίου Σκήτη Κουτλουμουσίου	1
Θεόφιλος Π. Βρασόπουλος	1
Μιχαὴλ Ὁρφανίδης	1
Πανογιώτης Γ. Λέσβιος	1
Αρσένιος Παπᾶ Νικήτα	1
Παντελεήμων ιερομόναχος Σκήτη Κουτλουμουσίου	1
Δωρόθεος » » »	1
Σπυρίδων μοναχὸς Παπᾶ Ἀρτενίου Κελ. Ἀνάληψις	1
Γρηγόριος ιερομόναχος Σκήτη ἀγίας "Αννης	1
Κάλλιστος μοναχὸς	1
Ἡ Ἱερὰ Σκήτη Καυσοκαλυβίων	1
Ο Δικαῖος Παῦλος ιερομόναχος	2
Ἀντώνιος μοναχὸς ἀγιογράφος	1
Ἴωαννίκιος » »	1
Μακάριος μοναχὸς Σάμιος	1
Μεθόδιος ιερομόναχος Χίος Κελ. ἄγιος Μεθόδιος	1
Κυπριανὸς μοναχὸς	1
Ἴωακείμ Μ. Ζωγράφος Καλύβη ἄγ. Ἀρχάγγελος	1
Γέρων Ἰωάννης μοναχὸς Ἰωασαφάλων	1
Νεόφυτος μοναχὸς ἀγιογράφος Καλύβ. ἄγ. Ἀρχάγγελος	1
Ἀνάτολιος μοναχὸς	1
Ἄγαπιος ιερομόναχος Καλύβης ὁ Εὐαγγελισμὸς	1
Νεῖλος μοναχὸς Καλύβη ὁ ἄγιος Παντελεήμων	1
Πανάρετος Μοναχὸς Ζωγράφος	2
Παντελεήμων ιερομόναχος	1
Γεράσιμος μοναχὸς Καλ. ἄγ. Ἰωάνν. Θεολόγος	1
Θεοφάνης μοναχὸς ἀγιογράφος	1
Εὐλόγιος μον. Κ. Π. Ε. πλησίον τῆς Ι. Σκήτεως Κουτλουμ.	1
Σκήτη Ἀγίας "Αννης τὸ κοινὸν αὐτῆς	2
Κάλλιστος μονοχὸς Ἐφέσιος Ἀγιογράφος	1
Γερόντιος μοναχὸς ἀγιογράφος	1
Παΐσιος ἀπὸ Κερασιᾶς καὶ ἄγιος Ἀπόστολος	1
Βικέντιος ἦ Συμεὼν χ. Γεωρίου	3
Δανιὴλ ἀγιογράφος Σμυρνέως	1
Τάκωνος Χίος ἀγιογράφος.	1

Σώμ.

Οἱ ἐν Θεολογικὴ Σχολὴ Χάλκης

Ιωάννης πασᾶ Θεοδώρου	1
Νικόλαος Σουβελίδης	1
Δημήτριος Καρτσακλῆς	1
Γεώργιος Ἀφεντούλίδης	1
Γιοβανάκης Κρουσουλίδης	1
Κυριακὸς Μαργαρίτης	1
Κυριακὸς Μαλαθοῦρας	1
Εὐστάθιος Χανδρόπουλος	1
Σταῦρος Α. Νικολαΐδης	1
Θωμάς Σαββόπουλος	1
Στέφανος Ἱεροδιάκονος Ἰεροίτης	1
Ἐμμανουὴλ Μακράκης	1

Οἱ ἐν Σμύρνῃ

Μισαὴλ Ἀρχιμανδρίτης ἐφημέριος Ἅγιας Φωτεινῆς
Δημήτριος Βηδίνης φαγοποιὸς
Ἐμμανουὴλ μοναχὸς

